

Els bisbes volen que sigui una eina al servei de tota la comunitat cristiana

Presentada l'edició en català del Compendi del Catecisme

Foto: SIC

El dijous 11 de gener, es va presentar a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona l'edició catalana del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, acompanyats de Mons. Lluís Martínez Sistach, van presidir l'acte i van ser els encarregats de fer-ne la presentació. El desig dels bisbes catalans és que sigui una eina que ajudi els sacer-

dots, els catequistes, els agents pastorals i tota la comunitat cristiana en general.

Per aquest motiu ja se n'ha fet amb urgència una segona edició, ja que la primera, de 5.000 exemplars, es va exhaurir en poques setmanes i d'aquesta segona edició, de la qual també se n'han fet 5.000 exemplars, ja n'hi ha prop de 2.000 de venuts.

Pàg. 17

en primer pla

Infants en risc a la ciutat

A Barcelona es calcula que entre 5.000 i 6.000 infants, pel cap baix, es troben en situació de vulnerabilitat o de risc. Són infants maltractats, que viuen en caravanes i barraques, que són utilitzats per practicar la mendicitat, que estan abocats a viure en condicions inhumanes per irresponsabilitat dels pares, o que pateixen una discapacitat i no troben el suport i la col·laboració pública. Aquestes són les dades que recull l'*Informe sobre els drets de la infància en risc a Barcelona i propostes per garantir-los* fet per la Sindicatura de Greuges de Barcelona, un informe que té com a objectiu col·laborar amb l'Ajuntament per millorar la protecció dels drets dels infants en risc i instar els ciutadans a sentir-se corresponsables en aquesta tasca.

Pàg. 3 i 4

Els bisbes del món, solidaris amb Terra Santa

Els bisbes de diferents conferències episcopals europees i nord-americanes van visitar Terra Santa del 12 al 18 de gener. El bisbe d'Urgell i co-príncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives hi va peregrinar en representació de la Conferència Episcopal Espanyola. Aquest ha estat el

setè viatge dels bisbes del món per solidaritzar-se amb els cristians de Terra Santa i per conèixer de prop els problemes de les comunitats que hi viuen.

Pàg. 7

Tresor documental de la seu barcelonina

El cor de la catedral de Barcelona va acollir el 15 de gener la presentació del *Diplomatari de l'Arxiu Capitular de la catedral de Barcelona. Segle XI*. L'obra, que s'estructura en cinc volums, té gairebé tres mil pàgines i un total de 1.718 documents que contenen informació de la vida quotidiana tant de les classes humils com de les que pertanyien a una escala social alta d'aquella centúria inicial del segon mil·lenni. L'acte acadèmic, organitzat

Foto: Agustí Codinach

pel Capítol de la Catedral de Barcelona i la Fundació Noguera, va ser presidit per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona.

Pàg. 31

Mons. Agustí Cortés inicia la seva primera visita pastoral

L'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat es prepara per rebre en els pròxims dos mesos la visita pastoral de Mons. Agustí Cortés. Serà la seva estrena com a bisbe de la diòcesi en aquest apartat concret del ministeri episcopal. A partir de llavors està previst que visiti cada any dos arxiprestats, per tal de poder completar en els pròxims cinc anys la visita pastoral a tota la diòcesi de Sant Feliu.

Pàg. 23

Polèmic film sobre santa Teresa d'Àvila

Foto: Emilio Pereda/Paola Ardizzoni

En breu s'estrenarà a Espanya «Teresa, el Cuerpo de Cristo», una controvertida pel·lícula mancada de sintonia amb l'experiència cristiana

Pàg. 21

Amics de Jesús

ELS REIS MAGS

Pàg. 20

Sumari

- Pàg. 10 L'Església de Biscaia es mobilitza en favor de la pau
- Pàg. 22 Tarragona: homenatge pòstum a Mn. Salvador Ramon
- Pàg. 24 Lleida: presentat el nou llibre de Mn. Xavier Batiste
- Pàg. 25 Girona: obert el procés de canonització de Francesc Butinyà
- Pàg. 33 Nova pel·lícula en DVD sobre sant Joan Bosco

Editorial

La desunió enfront del terrorisme

Hem començat aquest any 2007 amb la mala notícia que la treva d'ETA havia finalitzat. Un atemptat a l'aeroport de Madrid a punt d'acabar-se el 2006 segava la vida de dos ciutadans equatorians i ocasionava grans destrosses materials. Després de l'atemptat, tornava la desil·lusió entre molts ciutadans que confiaven en la fi del terrorisme al nostre país. A més a més, la ciutadania contempla aquests dies com els nostres polítics no es posen d'acord a l'hora d'afrontar conjuntament aquest greu problema que tornem a tenir damunt la taula.

El debat al Parlament espanyol sobre aquesta qüestió va evidenciar la impossibilitat d'un gran pacte polític enfront del terrorisme. Les manifestacions d'aquests dies tornen a demostrar les diferències entre els partits polítics quan han de compartir una mateixa pancarta. A l'hora d'analitzar qui té la culpa d'aquesta situació, tampoc no hi ha forma de posar-se d'acord, els uns culpen els altres i a l'inrevés. Ningú no vol cedir en un tema en què hi ha molt en joc, políticament parlant, però on els que veritablement hi perdén i molt són els ciutadans.

Aquest panorama continua engrandint un problema que a Catalunya en les darreres consultes electorals queda de manifest, i és la distància entre els polítics i els ciutadans. Els primers estan massa preocupats pels seus interessos partidistes i els segons estan bastant decebuts que no se serveixin als interessos generals. Sense culpar ni exculpar ningú, no hi ha dubte que les dues principals forces polítiques estatals mantenen un pols molt fort entre elles, una dura partida d'escacs en què cap de les dues vol perdre ni un peó. Sembla que només val la victòria d'una i, per tant, el fracàs de l'altra, no hi ha la possibilitat d'un acord en què ningú no perdi i en el que sobretot els qui guanyin siguin els ciutadans que vegin els seus polítics units enfront d'aquest gran problema.

Mirar enrere sobre qui és el culpable d'haver arribat a aquesta complexa situació davant del terrorisme d'ETA no serveix de gaire, l'important seria mirar el present i sobretot el futur per trobar la forma adequada de plantar cara al terrorisme i buscar solucions consensuades perquè no hi hagi més atemptats. La divisió és sempre un obstacle per fer front amb garanties a qualsevol problema, ho sabem els cristians que hem celebrat aquests dies l'octavari d'oració per la unitat dels seguidors de Jesucrist i que som conscients de la debilitat que ens provoca davant del món presentar-nos tan separats i desunits. És cert que en la societat espanyola hi ha diverses sensibilitats sobre com s'ha d'afrontar el tema del terrorisme, però tot-hom està d'acord que aquest ha de desaparèixer de les nostres vides, és qüestió de buscar els aspectes que ens uneixen a tots i l'estratègia adequada perquè tots ens hi sentim. Però, per a això, cal molt bona voluntat i desig de trobar-se i no d'enfrontar-se, cosa que lamentablement s'observa bastant poc en alguns dels nostres polítics.

Com a cristians hem de romandre units, malgrat les nostres diferències ideològiques i polítiques en aquesta qüestió. Units en l'oració, que compartim tots els creients, i que ens agermana per demanar a Déu per un món millor, on no hi hagi tanta agressivitat, tanta violència ni tant de terrorisme. De la mateixa manera que cristians, ortodoxos, protestants, anglicans... hem demanat aquests dies per la unitat dels batejats, malgrat les nostres diferències, tots els cristians hauríem de ser capaços d'alçar conjuntament la nostra veu cap al Déu de la pau, perquè finalitzi en el món i especialment en la nostra terra qualsevol forma d'imposició de les idees a través de la violència i de les armes. I perquè, malgrat els errors i limitacions dels nostres polítics, puguem solucionar tots els nostres problemes amb el diàleg i l'enteniment d'una forma tranquil·la i pacífica.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES -DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €
Gibraltar i Portugal: 104,75 €
Resta d'Europa: 169,86 €
Amèrica i Àfrica: 202,57 €
Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El qui coneix els defectes aliens és home de bon enteniment; però molt més el qui reconeix els propis»

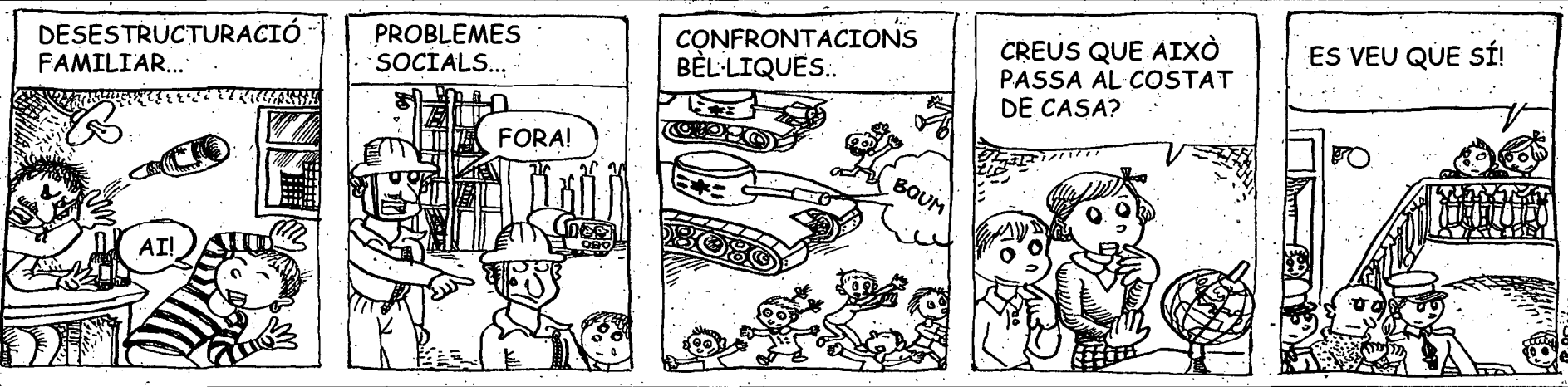
(Arturo Graf. Poeta i escriptor italià. 1848-1913)

Reconèixer els defectes de les persones que estimem o dels qui coincideixen amb la nostra feina i, en general, de les persones alienes no és subestimar-les ni avergonyir-les; és fer ús de la nostra intel·ligència en la seva funció d'observar i de deduir conseqüències. Si podem ajudar els nostres semblants a superar-se i a evitar-los sorpreses desagradables, fent-ho amb tacte i benivolència, estarem exercitant l'amor fratern, la caritat. Potser alguns, a més de no agrair-ho, ens acomiadaran com si ens fiquéssim en la seva vida,

en qualitat de jutges de la seva conducta moral. Però d'altres ens ho agrairan i duplicaran la seva amistat amb nosaltres, i això és molt gratificant. Però alhora, hem de saber també diagnosticar-nos èticament i moralment «per amor a nosaltres mateixos». Només reconeixent els nostres defectes i mirant d'evitar-los serem comprensius amb els altres i sabrem corregir-los amb bondat, sense avergonyir-los, amb la delicadesa que cada situació requereixi. I obrant així, tinguem la consciència en pau!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Barcelona té entre 5.000 i 6.000 infants en situació de risc

■ Un informe sobre els drets de la infància insta les administracions a reforçar les tasques de prevenció

A Barcelona hi ha més de 230.000 infants menors d'edat, però no tots tenen una família estable que els protegeix, els estima i en té cura; ni viuen en una casa en condicions; ni gaudeixen de les ludoteques municipals o dels casals infantils que hi ha a la ciutat. A Barcelona es calcula que entre 5.000 i 6.000 infants, pel

cap baix, es troben en situació de vulnerabilitat o de risc. Són infants maltractats, o que viuen en caravanes i barraques, o que són utilitzats per practicar la mendicitat, o que estan abocats a viure en condicions inhumanes per irresponsabilitat dels pares, o que pateixen una discapacitat i no troben el suport i la col·laboració pública.

Aquestes són les dades que recull l'Informe sobre els drets de la infància en risc a Barcelona i propostes per garantir-los fet per la Sindicatura de Greuges de Barcelona. Un informe que té com a objectiu col·laborar amb l'Ajuntament per millorar la protecció dels drets dels infants en risc i instar els ciutadans a sentir-se corresponsables en aquesta tasca.

El punt de partida de l'informe han estat les queixes rebudes a la Sindicatura, l'estudi de la documentació existent, així com la visita a diferents serveis i equipaments per la infància en risc. D'altra banda, la informació obtinguda ha estat contrastada amb professionals dels serveis de l'Ajuntament, amb juristes i amb professionals i voluntaris d'entitats i de centres que treballen per la infància en risc.

L'informe recorda que a Barcelona viuen més de 230.000 persones menors d'edat: «Són persones que s'han de formar com a ciutadans i que són el futur de la ciutat, però encara no poden decidir sobre el seu entorn i són vulnerables a diversos riscos socials.» Una vulnerabilitat que pren volada en el cas dels 5.000 o 6.000 menors, pel cap baix, que es calcula que es troben en situació de risc a la ciutat de Barcelona.

I quines són aquestes situacions de

Els infants són el futur de la societat.

risc? Segons l'informe de la Sindicatura de Greuges, trobem infants maltractats; nens que viuen en males condicions d'habitatge (a Barcelona hi ha desenes de nens que viuen en caravanes i barraques); nens que són utilitzats per les persones que practiquen la mendicitat, adolescents i immigrants sense família, adolescents rebels i sense suport familiar, famílies amb menors discapacitats que no troben el suport i la col·laboració pública perquè els seus fills puguin gaudir dels drets bàsics que la Constitució reconeix...

Per tal d'evitar que totes aquestes problemàtiques s'enquistin i facin incrementar el nombre de visites als jutjats de menors, l'informe de la Sindicatura de Greuges recorda que cal posar més èmfasi

en la prevenció. «Bona part del miler llarg de joves infractors que són acusats cada any a la ciutat són el resultat de la manca de polítiques preventives, educatives i d'igualtat d'oportunitats», recull l'informe, que també recorda que «la prevenció ha d'abraçar com a mínim el treball comunitari, la detecció dels casos de risc, la primera atenció abans de la derivació als serveis socials especialitzats, i l'atenció ordinària de caire preventiu i assistencial en centres oberts i en serveis d'ajuda a domicili».

Si bé a la ciutat de Barcelona la ràtio de dos treballadors socials i un educador per cada 15.000 habitants està coberta, segons les normes de mínims establertes per la Generalitat, «la pràctica demostra que aquest és un plantejament molt insuficient per poder abordar mínimament les tasques dels equips bàsics i de prevenció». Així, l'informe insta a augmentar el nombre d'educadors, a ampliar la seva disponibilitat horària per tal de fer un bon seguiment dels infants que atenen, a incrementar l'atenció domiciliària dels menors, a augmentar el nombre de centres oberts (recurs idoni per prevenir les situacions de risc social i de ruptura amb la família i l'escola) així com els Equips d'Atenció a la Infància i Adolescència (EAIA), que «sovint estan col·lapsats i

Dades per a la reflexió

- Les projeccions demogràfiques indiquen un creixement progressiu de la població menor d'edat, que serà més accentuat en les famílies de rendes més baixes.
- Les famílies monoparentals a Barcelona eren, segons el cens del 2001, 72.665. Les seves dificultats en tots els àmbits de la vida són més grans.
- Més de 2.000 nens viuen en famílies perceptores de la Renda Mínima d'Inserció i, per tant, les seves condicions econòmiques i socials són d'una gran precarietat. I d'aquests infants, 1.370 viuen en nuclis monoparentals.
- El darrer any els jutjats de menors van aplicar mesures penals a 2.032 adolescents del Barcelonès.
- Més de 2.900 menors són atesos pels Equips d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de l'Ajuntament de Barcelona perquè es troben en alt risc social, dels quals 1.722 són tutelats per desamparament. Alhora, els menors immigrants que viuen sols a la ciutat, i són centenars, no entren en aquest càmpus.

sobresaturats i no poden cobrir totes les seves funcions de manera adequada».

Responent a l'objectiu de donar un toc d'atenció al conjunt de la societat, l'informe també destaca que l'acolliment familiar és una mesura protectora reconeguda per tothom. Falten famílies disposades i preparades a fer aquesta funció, «i això fa que molts menors passin a centres o quedin sense atenció, o que s'apliquin mesures no idònies». En aquest sentit, la Sindicatura de Greuges afirma que la funció de selecció de famílies i de mediació en els acolliments no és una funció de proveïment obligatori per part dels ajuntaments, «però podrien constituir-se Institucions Col·laboradores d'Integració Familiar (ICIF) municipals per cobrir aquesta funció».

Finalment, en l'àmbit de la gestió, l'informe també creu necessari reforçar les xarxes de suport social, donant més suport a les entitats privades d'iniciativa social. «Les ajudes econòmiques que reben haurien de ser suficients per mantenir la qualitat del servei que ofereixen i garantir-ne la continuïtat», sobretot si tenim en compte que «la despesa econòmica que pugui ocasionar a les administracions serà sempre molt inferior al cost que els suposaria crear serveis propis. Cal reconèixer també la vocació de servei públic d'aquestes entitats». (C.M.)

Càritas: atenció a la infància, dona i família

Una de les opcions institucionals que esdevenen un eix vertebrador en relació amb els projectes que desenvolupa Càritas en l'àmbit de la infància, la dona i la família és l'atenció al col·lectiu més desfavorit. Per això l'any 1982 la institució assenyalava la conveniència de crear recursos per atendre la família en condicions de dificultat. Des d'aquest marc de reflexió, un any més tard, es va crear la primera casa d'acollida amb l'objectiu d'acompanyar les famílies en un procés de canvi i de millora que els permeti, d'una banda, desenvolupar adequadament i optimitzar les funcions parentals i, de l'altra, assolir uns nivells més grans d'autonomia.

D'aleshores ençà, si bé el sentit fonamental del projecte continua sent el mateix i el conjunt de persones al qual es dirigeix és similar, Càritas creu necessari situar-lo i contextualitzar-lo, fent anàlisi de les condicions socials que afecten les famílies i, per tant, el projecte. Actualment, per exemple, el col·lectiu de dones amb càrregues familiars que viuen al llindar de la pobresa és creixent, així com el nombre de famílies monoparentals. Són dones i mares de

família que solen fer-se càrrec dels fills en unes condicions personals, socials, educatives, sanitàries, formatives, laborals i econòmiques d'una precarietat significativa. «Això —assegura l'entitat— les converteix en dones molt febles, i com a eix vertebrador que són del nucli familiar, també posiciona els seus fills en condicions de desavantatge que la majoria de les ocasions acaben esdevenint de risc o d'alt risc social.»

Davant d'aquesta situació de precarietat, Càritas defensa que «l'Estat del Benestar a Catalunya es desplega a través de serveis i de prestacions del tot insuficients». Per contrarestar aquesta manca de recursos, entre els projectes que Càritas du a terme a les tres diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, hi ha els centres de suport matern-infantil, un espai diari per a mares i fills menors de 3 anys (n'hi ha dotze en total, segons dades de la Memòria publicada el 2005); centres oberts i centres de dia, esplanis (15 entre les tres diòcesis); projectes de reforç educatiu (12 també entre les tres diòcesis), dues cases d'acollida i servei d'ajuda a la llar per a famílies.

L'ENTREVISTA

Pilar Malla és Síndica de Greuges de l'Ajuntament de Barcelona

—Per què aquest informe sobre la infància en risc?

—Perquè la problemàtica de la infància amb risc, a la ciutat de Barcelona, és molt gran i ens preocupa. Per això l'informe vol donar a conèixer a l'administració però també al conjunt de la societat quina és la situació real de molts infants. Tots hem de ser conscients que al món hi ha drets però també deures i que, en aquest sentit, hem d'ajudar les persones que no han tingut la mateixa sort que hem tingut nosaltres. Jo sempre dic que el millor do de Déu és una intel·ligència normal, un equilibri psicològic i ganes de treballar, perquè si tens tot això pots anar a tot arreu. Però no tothom ha nascut en aquestes condicions. Per tant, el ciutadà que sí que ho té ha de ser conscient que ha de compartir amb els altres no solament el benestar material, sinó també l'equilibri emocional, les oportunitats, l'estimació...

—Ha descobert la problemàtica a partir de les queixes que rep?

—Hi ha situacions que les coneixem a partir de les queixes que ens arriben, però n'hi ha d'altres que les veiem anant pel carrer. Hi ha una paràbola que sempre m'ha cridat l'atenció i és la del ric Epuló i el pobre Llätzer, en la qual es diu que el ric va ignorar les necessitats del pobre. El problema, per tant, és que si no mires no veus. No cal fer gaires coses per veure el que passa, però sí que ens hem de qüestionar si la nostra actitud és la de veure-ho en positiu o en negatiu; si és l'actitud de preguntar-nos «què hi fan aquests aquí?» o la de preguntar-nos «què hi passa aquí?». Per als que tenim fe, és mirar com mirava Jesús. Només ens hem de preguntar quina era la seva mirada davant de la gent que patia.

—I vostè, què veu quan va pel carrer?

—Veig de tot. Visc a la Barceloneta i cada dia agafo l'autobús 64 per anar a treballar. Cada matí veig les mares procedents de països d'arreu del món portant els infants a l'escola; i veig el cas concret d'una mare musulmana que porta un fill d'uns 10 anys en cadira de rodes, una filla més petita i un altre fill més petit encara que va en cotxet. Em fa pensar molt la situació d'aquesta dona de rostre trist, em fa pensar en l'amor que sent pels fills però també en la pena que experimenta per l'infant minusvàlid...

—Aquest contacte més directe, els dirigents polítics el treballen gaire?

—Potser no tant com seria necessari, però els que tenen interès sí que busquen que els expliquis què passa. Després d'haver estat al llarg d'una legislatura al Parlament de Catalunya, sempre dic que els diputats representen un territori determinat, però que els pobres no tenen diputat. No tenen diputat i, a més, tampoc no voten.

—Qui són avui dia els «diputats» dels pobres?

—Ho hem de ser tots. En aquest sentit, els organismes intermedis i la participació ciutadana són molt importants, perquè són els que poden motivar un canvi autèntic. Per això crec molt en l'acció solidària, en la motivació de la ciutadania per canviar les realitats i les prioritats. El que han de fer els polítics és destinar-hi recursos des de les

Pilar Malla acull en la seva experiència laboral un gran tresor: haver pogut unificar la fe i la vida; la fe i el compromís a favor dels més necessitats. Una unió que ja va poder experimentar de jove com a membre de la JOC, també treballant després a França amb els immigrants; o durant els divuit anys que va estar a Càritas de Barcelona, cinc dels quals com a directora de l'entitat, també al llarg d'aquesta experiència que des de fa dos anys acumula com a Síndica de Greuges de l'Ajuntament de Barcelona. Una vivència de la fe que mai no ha reclus Pilar Malla al despatx, sinó que l'ha motivada a fer el que més li agrada: sortir al carrer, passejar entre la gent i copsar les situacions de dificultat.

administracions i fer que l'estat de dret sigui realment un estat de dret per a tothom.

—De quina manera l'informe vol moure a l'acció?

—L'objectiu de l'informe és donar a conèixer una situació, però sense buscar-ne culpables, i és un toc d'alerta perquè quan reclamem coses tinguem en compte que no únicament les hem de reclamar per al nostre benestar, sinó que també hem de reclamar per la justícia social i acceptar, per tant, que l'administració destini més recursos als sectors de la població que més els necessiten. I encara diria més: no únicament ho hem d'acceptar, sinó que ho hem de demanar i exigir. Les competències pel que fa a la protecció social dels infants són compartides entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament, i penso que les competències compartides són una mala cosa perquè no són eficaces. Recordo que el Dr. Narcís Jubany sempre deia que quan n'hi ha molts que manen, malament rai, i és veritat, perquè quan toca prendre un acord mai ningú no se'n fa responsable. En aquest sentit, espero que l'Ajuntament de

ja gran i malalta perquè la seva mare és drogoaddicta i perquè el pare no saben ni qui és. Aquesta és la delinqüència del futur. Per això des del punt de vista econòmic l'informe apunta una constatació molt important: una mesura educativa quan l'infant ja ha delinquit és molt més cara que la mesura preventiva d'un educador a casa que ajudi a rehabilitar el nucli familiar. La

—Quina és l'aportació de la iniciativa privada?

—És una gran aportació. Per exemple, la Llei de Serveis Socials diu que cada població amb més de 20.000 habitants ha de tenir un centre obert per a nens amb dificultats. A Barcelona n'hi ha tretze: vuit d'institucions religioses i cinc d'altres institucions, però no n'hi ha cap de l'administració. Per tant, constatem que és una bona col·laboració fruit de la iniciativa privada però una manca de planificació per part de l'administració. Així doncs, cal valorar moltíssim aquestes iniciatives que són presents arreu de la ciutat.

—Així, quants centres oberts hi hauria d'haver a Barcelona creats per l'administració?

—N'hi hauria d'haver molts, però hem de tenir en compte que si són fruit de la iniciativa privada afegeixen el plus del voluntariat, cosa prou important no únicament perquè resulta més econòmic, sinó també perquè resulta molt més entranyable i perquè és molt testimonial el fet que una persona s'ocupi d'una altra. Els uns tenen una estima molt baixa i se senten interpel·lats pel testimoni dels voluntaris; mentre que aquests retornen a la societat tots els dons que han rebut i que els altres no tenen.

—És, per tant, un dret de justícia i ajuda, en segon lloc, a unificar valors.

—Quines situacions d'injustícia la interpel·len més?

—En aquest moment, una de les coses que em preocupa més és que hi hagi dos mons: un món que pateix i un altre que no pateix. I també em costa assumir que tothom reivindiqui drets però que siguin pocs els que reivindiquin deures. En aquest sentit, una de les decisions que m'ha agradat de l'Ajuntament ha estat la de disseminar arreu de la ciutat centres d'acollida per a persones sense sostre. Tots hem d'assumir la nostra part de responsabilitat.

—En el seu cas, quin plus aporta la vivència de la fe?

—La vivència del manament de Jesús d'estimar-nos els uns als altres tal com ell ens va estimar; d'experimentar que Déu és pare i que els altres són els nostres germans. Per a mi ha estat molt fàcil la relació entre la fe i la feina, entre la fe i el compromís. M'ajuda a donar el mateix valor a la persona concreta que està malalta i que no es val per si mateixa que a qualsevol acte polític o canvi de llei. Hem de tenir la sensibilitat que cada moment requereix. En un moment determinat podem fer una acció que tingui repercussions més àmplies, mentre que en una altra ocasió podem fer una acció més petita però segurament també més intensa. Tot té el mateix valor.

—El contacte amb la política pot arribar a ser frustrant?

—Sí, però és en aquestes ocasions quan penso en el text del profeta Isaïes: «No trenca la canya esgudada ni apaga el ble que vacil·la.» Hem de veure, doncs, el petit ble que vacil·la, veure que no tot és dolent, copsar-ne la part positiva.

Reportatge: Carme Munté

«Invertir en els infants és invertir en el futur»

Barcelona, amb el Consorci de Serveis Socials, pugui assumir més competències en infància.

—Quin és el futur dels infants que descriu a l'informe?

—El futur d'aquests infants que es troben en risc, si no el canviem, no és gaire encoratjador. Però espero que canviï; si més no per això treballem. Hem de demanar que es doni prioritat a aquesta problemàtica, tenint en compte sempre que és quan veus cada cas concret que la situació t'interpel·la realment i et fa mal. Per això l'apropament és tan important.

—Per a les administracions, invertir en els infants és invertir en el futur?

—Invertir en els infants és invertir en el futur, i això és summament important. En aquest sentit, hauríem de veure la relació que hi ha entre la manca de prevenció i les conductes delictives; perquè segur que hi ha una graduació grandíssima. Cada dia veiem casos molt durs de criatures que no van a l'escola, que conviuen amb una àvia

diferència és molt important econòmicament, però també socialment, perquè és millor rehabilitar la família que no en un futur més o menys proper haver de recloure l'infant en un centre tutelat per l'administració. De vegades, amb una acció educativa adreçada als pares, amb un bon servei a domicili, podríem aconseguir moltes coses. D'altra banda, cal reivindicar la figura de la treballadora familiar perquè dona molt bons resultats. Quan treballava a Càritas veia com les treballadores familiars aconseguen reeducar la família, ajudaven les mares a ser mestresses de casa i bones mares de família, una tasca especialment important ara que cada vegada hi ha més famílies monoparentals i que els problemes augmenten alhora que minven els recursos econòmics. A Barcelona, per exemple, una dona sola amb dos fills i que només percebi el sou mínim interprofessional no té dret a beca de menjador. Això depèn de la Generalitat, no de l'Ajuntament, però és així.

Vaticà

església en el món

La Santa Seu aposta per una «mobilitat sostenible»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Llocs de pregària a les benzineres, mobilitat segura i sostenible i respecte per la vida humana i la seva dignitat. Són algunes de les recomanacions del document final de la Pastoral de la Carretera, fetes públiques pel Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants. El document fixa la seva atenció en la responsabilitat dels mitjans de comunicació «perquè es converteixin en els vostres aliats en la tasca d'educació, també en l'educació vial». El text recomana que es creïn «llocs i ocasions de trobada amb els professionals de la carretera». També es proposen espais per a la convivència i per a la pregària pensats per a persones que passen molt de temps sols a la carretera i que «experimenten principalment la soledat i l'allunyament de la família». Aquests espais es podrien construir a «llocs de descans» o a les «àrees de servei». (M.D.B.)

Benet XVI es pronuncia sobre la violència a Bolívia

CIUTAT DEL VATICÀ.— Després dels aldarulls que han costat la vida almenys a dues persones i han fet centenars de ferits, el Papa ha demanat serenitat i diàleg per a Bolívia. Benet XVI fa una crida per a un «diàleg franc i respectuós» després de saber que a Cotxabamba grups de cocalers (conreadors de cocaïna) s'enfrontessin amb el governador de la zona. En un telegrama adreçat al cardenal Julio Terrazas, de Santa Cruz de la Sierra, el cardenal Bertone —en nom del Papa— escriu que «desitja fer present la seva proximitat als pastors i a tots els qui s'esforcen per mantenir la concòrdia ciutadana i la convivència pacífica». Benet XVI demana al Senyor que doni «un cor ple de fraternitat i senzillesa per tal que la violència es transformi en col·laboració». (M.D.B.)

Els immigrants no són un problema sinó un «recurs», segons el Papa

■ Diu que la família de Natzaret és «la imatge de la família immigrant»

CIUTAT DEL VATICÀ.— La immigració és un recurs, ha afirmat el Papa en la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat (14 de gener). «Les migracions mai no s'han de considerar només un problema; sinó també i sobretot un gran recurs per al camí de la humanitat», ha explicat. Dins d'aquesta òptica, encara és un recurs més «especial» la «família emigrant». El Pontífex demana que «sigui sempre respectada, i que no hagi de sofrir laceracions irreparables, sinó que pugui romandre unida o reunir-se, per complir la seva missió».

El Papa va dedicar aquestes paraules a la immigració abans de resar l'Àngelus el diumenge 14 de gener i va voler posar com a exemple de família immigrant la «Sagrada Família de Natzaret»: «En el drama de la família de Nazaret entreveiem la dolorosa condició de tants emigrants, especialment dels refugiats, els exiliats, els desplaçats, els profugus i els perseguits. Reconeixem, en particular, les dificultats de la família emigrant: el malestar, les humiliacions, l'estretor econòmica, la fragilitat.»

Després de recordar que parlar de mobilitat humana és un camp «molt ampli i diversificat» i que, segons les dades recents de les Nacions Unides, «els emigrants per raons econòmiques són gairebé 200 milions i els refugiats rondan els 9», va dir que també cal tenir en compte 2 milions d'estudiants que estan fora del seu país. A més, hi ha «els interns desplaçats i els emigrants irregulars, tenint en compte que cadascun d'ells té d'una

El Papa va demanar respecte per a la família immigrant.

manera o una altra, una família. És important, per tant, tutelar els emigrants i les seves famílies amb mesures legislatives, jurídiques i administratives específiques, i a través d'una xarxa de serveis, centres d'escolta i estructures d'assistència social i pastoral», va insistir el Bisbe de Roma.

Miriam Díez i Bosch

Brasil acollirà la V Conferència General del CELAM

CIUTAT DEL VATICÀ.— Recentment, des del Vaticà, el director de l'Oficina de Premsa del CELAM (Consell Episcopal Llatinoamericà), David Gutiérrez, va informar els periodistes sobre la propera V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib, que se celebrarà a Aparecida (Brasil) del 13 al 31 de maig del 2007. David Gutiérrez va afirmar que la V Conferència, el tema de la qual és *Deixebles i missioners de Jesucrist perquè els nostres pobles en Ell tinguin vida* («Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida», Jn 14,6), serà inaugurada per Benet XVI el proper 13 de maig. El Papa presidirà la missa, que serà concelebrada per una representació de tots els bisbes d'Amèrica Llatina, i, tot seguit, pronunciarà un discurs durant la sessió d'obertura.

Actualment, un grup d'experts està seleccionant els temes proposats per les diferents conferències episcopals i després de fer una síntesi, a finals de febrer, es publicarà un document-base de la Conferència. Participaran en l'esdeveniment els presidents de les 22 conferències episcopals del CELAM, així com una representació de prelats de cada conferència episcopal, en total 176, que inclou també bisbes del Canadà, els Estats Units, Espanya i Portugal. A més, hi seran presents 24 sacerdots, 23 religiosos i religioses i 17 laics i laiques, així com 6 representants ecumènics. El director de l'Oficina de Premsa del CELAM va subratllar que la novetat d'aquesta Conferència, pel que fa a les quatre anteriors, és que el dia de la cloenda, en què es publicarà un document final, serà l'inici d'una «gran missió continental». (VIS)

POLÒNIA

Dimecres de Cendra, dia de penitència per als sacerdots

CIUTAT DEL VATICÀ.— Els cardenals i bisbes de Polònia han decretat que el Dimecres de Cendra sigui un dia de «pregària i penitència» per als sacerdots. Ho han fet saber als fidels amb una carta que s'ha llegit a totes les parròquies passat l'escàndol de l'arquebisbe Wielgus, que va dimitir després d'admetre la seva col·laboració amb la policia secreta comunista. «En els últims dies hem viscut l'esdeveniment dramàtic relacionat amb la renúncia al càrrec de l'arquebisbe metropolità de Varsòvia, Mons. Stanislaw Wielgus. (...) Hem seguit amb dolor les acusacions contra ell durant les setmanes passades. (...) Agraïm al Sant Pare la seva ajuda paternal (...) davant de la difícil situació que afrontem. Gràcies a la seva decisió i a la seva actitud estem més preparats per viure amb valentia aquest temps insòlit.»

Amb tot, no es queden amb paraules sinó que demanen que el dia 21 de febrer «sigui una jornada d'oració i penitència per a tots els sacerdots de Polònia». Així, els bisbes volen que «a totes les esglésies de les nostres diòcesis hi hagi celebracions d'oració a la Misericòrdia de Déu, en les quals es demani perdó pels errors i les debilitats en la transmissió de l'Evangeli». A part de fer aquesta petició als sacerdots, demanen que els governants i parlamentaris facin un ús del material d'arxiu que troben «que no perjudiqui els drets de la persona ni en degradi la dignitat, de manera que pugui ser examinat per un tribunal independent». (M.D.B.)

ISRAEL

Unitat interna i diàleg, insisteixen les Esglésies cristianes

JERUSALEM.— L'amenaça de guerra civil i la convulsió de la regió insta els patriarques i líders de les Esglésies locals a Jerusalem a reclamar a tots els palestins veritable unitat i la supressió de les armes als carrers, i animen també els líders israelians i palestins a tornar a la taula de negociació. «Preocupats per la situació als territoris palestins, expressem el nostre temor per tot el nostre poble —cristians i musulmans— pel deteriorament de les relacions entre els líders de Fatah i Hamas i les forces armades», escriuen en un missatge. Vist que no donen resultat tots els intents de mediació i reconciliació, i les amenaces dels dos moviments, «aquests fets només poden apropar una guerra civil cada cop més», i això «seria tan dràstic que enfosquiria les prioritats reals de tot el poble palestí».

Consideren que hi ha l'obligació de canviar el rumb dels esdeveniments, especialment pel bé de nens i joves, que mereixen un futur millor. «Ha arribat l'hora de demanar una pregària intensa a Déu Todopoderós per la pau perquè totes les parts puguin considerar el que està en joc», diuen al missatge. «És temps d'unir, no de xocar. La lluita i el segrest d'opponents no farà caure el mur de seguretat ni posarà fi a l'embargament sobre el poble palestí.» «Ha arribat l'hora de tot esforç per unir el nostre poble.» Els patriarques i líders de les Esglésies locals a Jerusalem subratllen la seva disponibilitat per fer de mediadors. (Zenit)

Pelegrinatges i viatges 2007

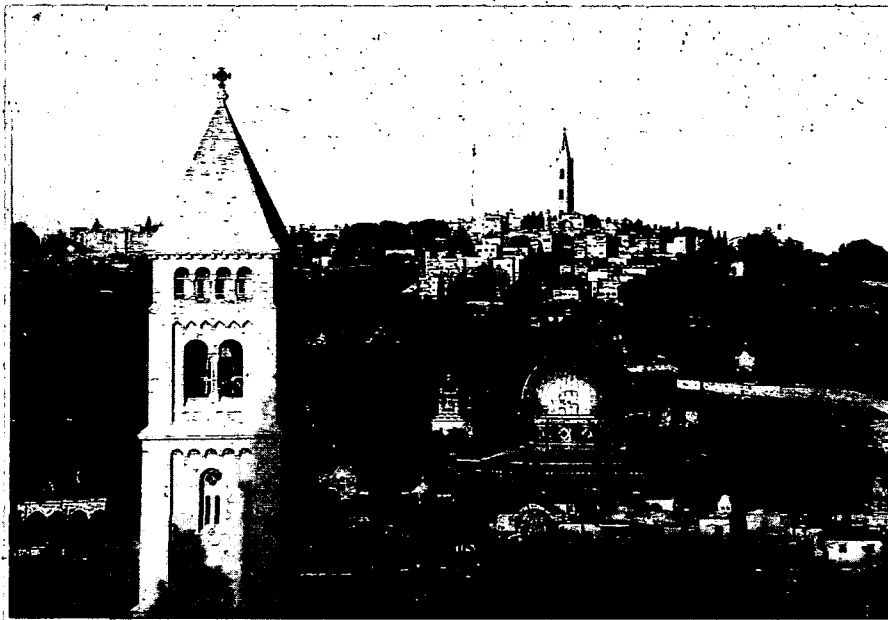
Fe, Cultura i Esplai

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 14 al 21 de maig

Panoràmica de Jerusalem facilitada per un pelegrí de l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

Data límit d'inscripció: 20 de març

De l'11 al 18 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

“una incursió
al món clàssic,
bressol
del saber
humanístic”

Data límit d'inscripció: 9 de març

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

Califòrnia
Gran Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

Data límit d'inscripció: 2 de maig

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h. a 14.00 h.

Telèfon de l'entitat: 934 092 700

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701**

Terra Santa

Els bisbes insten els catòlics a la solidaritat amb Terra Santa

■ Mons. Joan Enric Vives, en representació de la Conferència Episcopal Espanyola, va assistir a la trobada a Jerusalem

JERUSALEM.— Després d'un any que han considerat «traumàtic» per a israelians, palestins i les altres persones del Pròxim Orient, en aquest setè viatge dels bisbes del món per solidaritzar-se amb els representants de l'Església cristiana local i per conèixer de prop els problemes de les comunitats cristianes que hi viuen, han fet un comunicat en què insten «els catòlics de totes les

nacions a seguir les seves passes i a fer-hi pelegrinatges». Aquesta és la manera de donar a conèixer la situació real dels cristians que viuen a Terra Santa, en situació d'extrema pobresa i passant força penyalitats. Els bisbes es van entrevistar amb el primer ministre israelià, Shimon Peres, i el president palestí, Mahmoud Abbas, al qual van expressar la preocupació per la situació que es viu a la zona.

Els bisbes de diverses Conferències Episcopals europees i de la nord-americana van visitar Terra Santa del 12 al 18 de gener. Dotze representants de diverses Conferències Episcopals: França, Canadà, Estats Units, Suïssa, Gran Bretanya, Irlanda, Espanya i també els representants de la Comissió de Conferències Episcopals de la Unió Europea i del Concili de Conferències Europees de Bisbes hi van ser presents. Mons. Joan Enric Vives representava la Conferència Episcopal Espanyola.

Els prelats van visitar diversos indrets: a Jerusalem van mantenir converses amb el patriarca ortodox i a Gaza es van trobar amb els líders palestins i les comunitats cristianes, que viuen en una situació molt delicada. També van viatjar a Galilea, on van demanar el diàleg interreligiós.

Enguany es van poder mantenir entrevistes al més alt nivell, per poder fer arribar als mandataris israelians i palestins la preocupació dels catòlics d'arreu del món per la situació que es viu al Pròxim Orient. Aquesta va ser una assignatura pendent que va quedar oberta l'any passat i que, enguany, es va poder complir amb resultats encoratjadors. Una de les trobades més destacades va ser la mantinguda amb el primer ministre israelià, al qual els bisbes i pastors van expressar la comprensió dels desafiaments que imposa la seguretat a Israel. També van parlar-li de la reducció del nombre de *check-points* i de la proposta d'alliberament dels impostos sobre les rendes de palestins, i van assenyalar que «cal mantenir un gest valent per trencar la por israeliana i la ira palestina que dominen la situació actual».

D'altra banda, es van entrevistar amb el president de l'Autoritat Palestina, amb qui van compartir la preocupació pels sofriments i les privacions que els palestins pateixen diàriament. Amb tot, li van expressar la creença que «la unitat entre líders palestins és necessària per negociar una pau justa i un futur millor». Al seu torn, el president Mahmoud Abbas va

Els bisbes van mantenir reunions d'alt nivell.

afirmar la importància que la comunitat internacional cerqui amb més força l'oportunitat de noves iniciatives per la pau.

Els bisbes van fer pública la seva posició única en un comunicat en què, amb el títol *Trencant el vincle de la por, de la ira i de la desesperació a Terra Santa*, van voler deixar clar que els catòlics d'arreu tenen un gran interès en la situació de conflicte que es viu al Pròxim Orient i on asseguren que «la presència cristiana és una influència de moderació i és essencial per aconseguir la pau». Per això consideren molt important que s'hi facin força pelegrinatges i que es conegui com viuen les comunitats cristianes. En aquest sentit, van mantenir una entrevista amb el ministre de Turisme israelià, Isaac Herzog, per millorar les condicions de viatge per als pelegrins, però no tan sols per visitar els llocs sagrats, sinó també per conèixer la situació real de les famílies cristianes que viuen a la zona.

Els bisbes van recordar que l'Acord Fonamental entre la Santa Seu i Israel s'ha de dur a terme en la seva totalitat per permetre la tasca de l'Església a través del

al país. Per això consideren «urgent» l'atorgament de visats i de permisos de treball als treballadors de l'Església que han de viatjar-hi.

La Conferència Episcopal Espanyola, a través del fons Nova Evangelització, manté oberts diversos projectes de col·laboració amb les necessitats de les comunitats cristianes a Terra Santa. En aquest sentit, la presència ininterrompuda del bisbe Joan Enric Vives ha donat continuïtat a diverses activitats i projectes. N'hi ha que, a través de la venda de productes de manufacturació artesana, permeten el sosteniment de diverses comunitats, mentre que n'hi ha d'altres que són projectes de suport econòmic a escoles confessionals que fan una tasca d'integració remarcable o bé de suport a famílies en situació de gran necessitat.

Per als bisbes europeus i nord-americans, «el futur de totes les persones de Terra Santa depèn que es pugui assegurar una pau justa i duradora. Hi ha un sofriment molt profund en tots dos costats. La confiança mútua ha de ser establerta per les mesures específiques que potenciïn la confiança». Reconeixen que «l'establiment d'un estat palestí viable, que posaria fi a l'ocupació, requeriria les terres adjacents i qüestionaria la barrera de seguretat i l'expansió i l'establiment d'assentaments a Cisjordània». Al mateix temps, en el comunicat deixen clar que «els palestins necessiten llibertat de moviments perquè puguin treballar, per poder visitar membres de la família, obtenir tractament mèdic i optar a l'educació. Cal evitar el tractament humiliant a les fronteres i *check-points*».

En aquest sentit, assenyalen que «la nostra creença en Déu ens obliga a treballar per al benestar de

totes les comunitats, d'israelians i de palestins, i dels membres de les tres religions: jueus, cristians i musulmans, que pertanyen a una sola família». Els bisbes van refermar les paraules del Sant Pare al cos diplomàtic el 8 de gener passat: «Els israelians tenen el dret de viure en pau al seu estat; els palestins tenen el dret a una pàtria lliure i sobirana.»

59 anys després de començar el conflicte, la recerca per la pau i la seguretat continua, i és per això que cal alguna cosa nova i diferent que mogui les persones més enllà de la por, una por que porta a polítiques contraproduents (cap a una seguretat que oprimeix els palestins i els dona odi i desesperació, i cap a una violència que atorreix els israelians).

M. C. Orduña

En comunió amb les persones

El programa d'enguany ha inclòs una visita a Betlem durant la qual els participants es van unir a les celebracions dels infants i van visitar diverses institucions, entre elles la Universitat de Betlem i l'Hospital Infantil de Càritas. Es va fer també la visita a Gaza, de camí cap a Natzarèt, on es van fer conferències i trobades amb grups de catòlics. Una part del grup va poder veure els assentaments a Palestina i conèixer un pla d'activitats futures. A Natzarèt també es van fer les misses de diumenge a la basílica, amb l'assistència de grups catòlics.

manteniment d'hospitals, d'escoles i d'hospicis que són serveis «molt valuosos per a tota la comunitat» que viu a Terra Santa. La feina que en aquest sentit fan els cristians és molt important perquè permet l'acolliment per al guariment i per a la supervivència i també per a l'escolarització de molts infants de diferents religions en una gran tasca de diàleg interreligiós i humà. Les dificultats econòmiques i humanes que tenen les comunitats són molt considerables, i és molt difícil obtenir permís des d'Europa per entrar a treballar

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

LLOGERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO
immobiliària
www.gestioandia.es
93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Sudan

Ajuda a la infància de la mà dels Focolars

■ Impulsen el projecte «Salvar el que és salvable»

KHARTUM.— Després de constatar la dramàtica situació de vida dels desplaçats al sud del Sudan, amuntegats ara als suburbis de la capital del país, el moviment dels Focolars ha decidit donar suport a un projecte que ajudi desenes de milers d'infants a viure dignament i a evitar caure en la violència. Arriben repetidament als voltants de Khartum els refugiats de les zones meridionals, colpejats per una llarguíssima guerra civil.

Viu en autèntics suburbis, entre pobresa i fam, sense cap infraestructura: no hi ha aigua, hospitals, escoles, llum. Les necessitats en el camp de l'alimentació, la salut i l'educació són, per tant, enormes.

L'Església catòlica local és molt a prop de tots aquests necessitats, però cal més suport perquè pugui continuar amb la seva activitat, per la qual cosa els Focolars han acollit la proposta de fer-se càrrec del projecte «Salvar el que és salvable». Aquest projecte ha permès ja fer escoles i aules per a uns 52 mil infants que viuen als barris marginals. La iniciativa s'orienta a assegurar l'escolaritat fins als graus superiors i un àpat al dia als estu-

dants, desnodrits. «Una bona educació per a aquests joves, formats amb valors i testimonis positius, permet una vida digna i fa possible que no caiguin en l'espiral de la violència», expliquen els Focolars.

Les necessitats actuals apunten a la construcció d'aules allà on calgui, a la reparació de serveis higiènics, a la substitució d'infraestructures ruïnoses, a l'adquisició de material didàctic, al salari per a 950 mestres i a la formació del personal docent. És responsable directa d'aquest projecte la diòcesi de Khartum, on es transferiran els fons recollits a través d'Azio-

L'educació és una de les necessitats principals.

ne Mondo Unito (AMU). AMU és una ONG que desenvolupa la seva tasca —des de fa més de vint anys, gràcies a la seva fundació, formada per membres i simpatitzants dels Focolars— de realització de projectes de desenvolupament i activitats de formació i educació per al desenvolupament, tant a Itàlia com als països en via de desenvolupament. (Zenit)

XINA

Arrestats nou sacerdots

HEBEI.— La policia de la província d'Hebei, al nord de la Xina, va arrestar nou sacerdots catòlics de la diòcesi de Baoding, el 27 de desembre passat, segons informa l'agència AsiaNews. Els nou sacerdots es van aplegar per participar en una sessió d'estudi a uns 30 quilòmetres de Baoding. No es coneix el motiu del seu arrest, explica l'agència del Pontifici Institut per a les Missions Estrangeres (PIME). És probable que fossin arrestats perquè es van aplegar per pregar una estona durant l'època nadalenca en un lloc desconegut del govern. Hebei és la regió amb el nombre més gran de catòlics de la Xina, molts d'ells membres de l'Església clandestina, que rebutja sotmetre's al control de l'Associació Patriòtica, una organització creada pel Partit Comunista l'objecte de la qual és construir una Església separada de Roma. Segons AsiaNews, l'Associació Patriòtica ha llençat una campanya d'arrestos de bisbes, sacerdots i fidels d'Hebei en un intent per sotmetre'ls. Segons aquesta font, almenys sis bisbes de l'Església clandestina d'Hebei van desaparèixer després del seu arrest. (Zenit)

AUSTRÀLIA

Inscripcions solidàries a la JMJ 08

SYDNEY.— Alleugerir la càrrega financera dels joves pelegrins, especialment dels que vénen de països en procés de desenvolupament: és l'orientació que segueixen els paquets d'inscripció de la Jornada Mundial de la Joventut que acollirà Sydney (Austràlia) el 2008. Els paquets amb els preus es basen en la renda bruta de l'ingrés nacional per càpita de cada país. Com explica l'organització de la JMJ, l'estructura dels preus assegura que els pelegrins de nacions amb millors recursos econòmics, on s'inclouen els pelegrins australians, comparteixin una part raonable dels costos de la JMJ 08 i ajudin pelegrins de nacions menys pròsperes.

Igualment s'ha procurat que els pelegrins de països d'ingrés mitjà i baix no contribueixin més que el que els va ser sol·licitat el 2005 (en la JMJ de Colònia); a més, visats per a pelegrins registrats en la JMJ 08 restaran lliures de càrrecs governamentals i no hi haurà limitació al nombre de visats emesos per a cada país, informa l'organització de l'esdeveniment. La inscripció per a grups s'obrirà aquest primer trimestre; per a pelegrins individualment s'obrirà a mitjans d'any.

Amb vista a la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney, s'animarà novament els pelegrins a contribuir al Fons de Solidaritat. El total del Fons de Solidaritat aplegat dels pelegrins d'Austràlia i Nova Zelanda s'aplicarà a reduir la contribució sol·licitada als pelegrins que procedeixen de països de mitjà-baix i baix recurs d'Oceania. L'organització confia que aquesta proposta serveixi d'estímul i ajut a tants joves com sigui possible d'Oceania, per-

La creu de la JMJ peregrinarà per diversos països fins a arribar a Austràlia.

què acudeixin a la primera JMJ que se celebra en aquesta regió.

Del 15 al 20 de juliol del 2008 la ciutat australiana acollirà una gran trobada de fe i de festa que aplegarà joves d'arreu del món al voltant del Papa. Serà la primera visita de Benet XVI a Austràlia: «Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus» (Fets 1,8) és el lema escollit aquesta vegada per a la convocatòria. Més informació i detalls del paquet del pelegrí a la pàgina oficial de la JMJ (www.wyd2008.org). (Zenit)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

Espanya

Els infants, petits missioners en camí

■ Jornada de la Infància Missionera

MADRID.— La Infància Missionera és una obra del Vaticà creada al si de les Obres Missionals Pontifícies per suscitar en els infants el desig d'ajudar altres infants amb la pregària i la col·laboració econòmica, motivats per la Bona Nova. Aquesta obra ajuda també

els educadors a desenvolupar en els petits una dimensió missionera universal. D'aquesta manera s'aconsegueix una gran xarxa solidària entre els infants dels països més rics i els que es troben en via de desenvolupament.

A l'Estat espanyol, la celebració de la Jornada de la Infància Missionera se celebra enguany el 28 de gener amb el lema «Posa't en camí... ets missioner». A la revista *Il·luminare*, editada per les Obres Missionals Pontifícies (OMP), l'arquebisbe castrense i director d'OMP, Mons. Francisco Pérez, presenta la campanya d'aquesta jornada. Mons. Pérez explica que «posar-se en camí és trencar les comoditats i sortir d'un mateix per obrir la vida cap a metes més elevades que les que ens ofereix l'egoisme. (...) El qui camina s'uneix amb els altres per suportar plegats la duresa de la pujada, les facilitats de la baixada i la plana relaxant que harmonitza l'una i l'altra».

Per al director d'OMP, ser missioner «implica un "camí a recórrer". (...) Un missioner no és refia d'ell mateix, sinó que posa tota l'empenta a seguir les passes del Mestre i a la seva disposició posa tot el seu treball i esforços». Així mateix, sosté que «el qui camina amb Jesucrist troba, en el

seu recorregut, la força de la seva presència i el miracle de la seva recompensa. Caminar amb Ell és viure una experiència joirosa i amb fruits que són molt abundants. (...) N'hi ha prou de posar-se en el camí de la caritat que premia sempre els qui es refien d'ell. N'hi ha prou de posar-nos en camí i ja som missioners».

L'arquebisbe castrense també constata que «les experiències dels missioners manifesten aquesta relació que va, a poc a poc, fent dels homes i les dones un espai de llibertat i d'amistat. (...) Per ser "petits missioners" (així li agradava d'anomenar Joan Pau II els infants) han de posar-se en camí, és a dir, donar-se als altres amb gestos d'amor, perquè el qui estima és el millor amic de Crist».

Els objectius d'aquesta campanya són: convidar els infants i els adolescents a «sortir» d'ells mateixos per incorporar-se als grups missioners de formació que hi ha a les parròquies, als col·legis o associacions cristianes; implicar petits i grans en

l'activitat missionera de l'Església, que fa possible l'expansió de l'Evangelí i la implantació de la justícia i de l'amor; donar a conèixer la Infància Missionera a través de les diverses activitats informatives i formatives que es fan al llarg de l'any; i promoure entre els fidels la cooperació econòmica amb els infants més necessitats que viuen als territoris de missió i que són atesos pels missioners i les missioneres.

La Infància Missionera promou la cooperació dels infants de tres formes: cooperació espiritual, cooperació material i cooperació voluntària en serveis missioners. Procedents de donatius d'arreu del món, l'any 2005 la Infància Missionera va aportar 21.658.607 euros. L'Estat espanyol hi va contribuir amb 10.408.569,82 euros (el 48,05% del total mundial). Amb

Cartell de la jornada d'enguany.

aquests diners s'atenen projectes d'arreu del món, especialment a l'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina: prop de 7.000 dispensaris, més de 2.000 hospitals, uns 2.800 orfenats, més de 15.000 escoles maternals, prop de 13.000 escoles mitjanes, etc. (C.C.)

Obertura de l'Any Jubilar en honor de sant Josep de Calassanç

OSCA.— El nunci de la Santa Seu a l'Estat espanyol, Manuel Monteiro de Castro, va obrir el 14 de gener l'Any Jubilar Calassancià a Peralta de la Sal, localitat d'Osca d'on era natural el sant espanyol. El nunci va presidir una eucaristia concelebrada pels bisbes de Barbastre-

nar, de preveres. L'acte d'obertura de l'Any Jubilar, en el 450è aniversari del seu naixement i que es prolongarà fins al 16 de desembre vinent, es va iniciar a la capella de la casa-santuari, on la tradició assenyalava que va néixer Calassanç, amb un breu record de la figura del sant i una pregària.

L'Any Jubilar es va obrir amb una Eucaristia.

Montsó, Saragossa, Terol, Logronyo-Calahorra i Tarassona; els arquebisbes emèrits Elías Yanes i Damián Iguacén; així com el vicari de la prelatura de l'Opus Dei a Saragossa, en companyia de mig cente-

Posteriorment, els concelebrants es van traslladar en processó fins a l'església parroquial, on els esperaven unes tres-centes persones, moltes d'elles presents com a antics alumnes de les Escoles Pies, centres de formació fundats sota l'esperit de Calassanç.

Al llarg de l'any està previst que es desenvolupin activitats en diferents parts d'Aragó, entre les quals s'inclouen un concurs d'innovació pedagògica, projectes educatius de cooperació internacional al Camerún, accions de sensibilització, actes culturals i exposicions artístiques, entre d'altres. A més, es preveu que el poble de Peralta de la Sal esdevingui un punt de peregrinació per a milers de fidels al llarg de l'any amb l'objectiu de guanyar el Jubileu. (Álvaro Vilallonga)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

L'Església de Biscaia es mobilitza en favor de la pau

■ Dues parròquies organitzen uns cursos sobre pacificació

BILBAO.— El 16 de gener dues parròquies biscaïnes van començar uns cursos de pacificació. La parròquia de Sant Josep Obrer de Romo dedica el tema a *El difícil camí cap a la pau*, mentre que la del Corpus Christi titula el curs *La comunitat cristiana davant l'anomenat procés de pau*. Aquests cursos responen a la inquietud de les comunitats per formar-se però també al desig de comprometre's d'una manera ferma en la construcció de la pau a Euskadi.

Juanjo Elezcano, rector de Sant Josep Obrer, explica a *Catalunya Cristiana* que ja fa quatre anys que de la preocupació de la comunitat parroquial per formar-se es van crear uns cursos amb diferents temàtiques. Enguany, vist l'interès de la comunitat pel Concili Vaticà II i lligant-ho a la recerca de la pau del poble basc, es va apostar per dedicar les sessions al tema *El difícil camí cap a la pau*. Aquest temari es desenvolupa al llarg de nou dies en quatre grans blocs: «L'aportació del Vaticà II a la pau», «L'actualitat de la *Paxem in terris*», «Reptes socials i personals de la pau» i «La pau i els drets humans». Les sessions intercalen pel·lícules i conferències: Félix Placer (professor de Teologia), Belén Roderó (delegada d'Apostolat Seglar), Jonan Fernández (director de Bakeit), Martha Acuntar (defensora dels drets humans) i Carmen Torres (periodista).

La parròquia del Corpus Christi desenvolupa el curs *La comunitat cristiana davant de l'anomenat procés de pau* en tres sessions: «Moment en què es troba el procés de pau» (Pedro Luis Arias, professor de la UPV i membre de Gest per la Pau), «Visió i missió cristiana de la reconciliació» (Galo Bilbao, professor de la Universitat de Deusto) i «Què han de dir les víctimes en el procés de pau?» (Maixabel Lasa, directora d'atenció a víctimes del terrorisme del Govern basc). El rector del Corpus, Javier Martínez Suescun, ens comenta que «creiem que la comunitat cristiana s'ha d'implicar en aquesta tasca per la pau i aportar uns valors: el perdó, la reconciliació, la denúncia de la violència, construir la pau en la mesura de les nostres possibilitats...».

Aquests dos cursos estaven programats i preparats des de molt abans que hi hagués l'atemptat d'ETA a Madrid-Barajas, fet que també es veurà reflectit en les diverses sessions. Per a Juanjo Elezcano, «aquest atemptat cau com una llosa que condiciona l'ànim, la moral de qui intenta treballar per la pau, però no condiciona les ganes d'aportar alguna cosa a aquesta pau que continua sent el nostre somni. Era un procés esperançador i l'atemptat entorpeix la il·lusió. Si estem fundats en el Senyor Jesucrist, que és qui més en sap de pau, cal seguir confiant que

Les comunitats cristianes demanen la fi de la violència.

En memòria de les víctimes

El bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, va presidir el 14 de gener una emotiva missa en memòria de Carlos Palate i Diego Armando Estacio, els dos equatorians assassinats per ETA en l'atemptat del 30 de desembre passat. La cerimònia va tenir lloc al temple de la parròquia bilbaïna de Sant Francesc Xavier, plena de gom a gom, on des de fa cinc anys se celebra mensualment una missa llatinoamericana. Mons. Blázquez, que va condemnar el brutal atemptat i va transmetre el condol a les famílies dels morts, va destacar que aquesta església pot ser la llar de la fe de molts immigrants i on poden trobar l'hospitalitat eclesial, i ho va fer en un dia en què se celebrava la Jornada de les Migracions amb el lema «Una sola família».

Van assistir a l'acte un centenar d'emigrants equatorians i els feligresos de la parròquia. La cerimònia va ser senzilla, participada i molt emotiva. Va comptar amb un nodrit grup de concelebrants que tenien en comú haver estat missioners al país del qual procedien les dues víctimes mortals de l'atemptat. Carlos Palate i Diego Armando Estacio van estar presents al llarg de tota la celebració, en les monicions, en les peticions, fins i tot amb les seves fotografies projectades sobre l'altar.

Mons. Blázquez va demanar «fortalesa contra el terrorisme i un esforç per veure la realitat malgrat la confusió i les interpretacions», i va expressar el seu desig que es respecti «la vida, la llibertat, la seguretat i la pau, i enfortir els principis morals de la unitat». Al final, el director de Missions Diocesanes, Iñigo Iriarte, va llegir un missatge del president de la Conferència Episcopal Equatoriana, Néstor Herrera, que adreçant-se als seus compatriotes deia: «Aquí i allà sempre trobareu germans disposats a ajudar-vos... aquesta és una ocasió per expressar-vos l'afecte i la proximitat de l'Església a tots els que heu hagut d'emigrar de la pàtria i deixar la família buscant condicions de vida més bones amb un treball més rendible però no exempt de riscos i dificultats.» (C.C.)

la pau que Déu vol és la que té futur. Patim quan la pau és travessada per l'espasa del dolor, però hem de continuar pensant que la pau a què Déu ens crida és fruit del treball, de l'esperança, de la confiança en el Senyor. Si no tenim esperança, què podem transmetre». Tot i això, Javier Martínez reconeix que «estem acostumat als alts i baixos, la gent és forta i estem disposats a continuar treballant. Ja sabem que el tema és complex i la violència i les morts ens fan mal, però ho continuarem intentant».

Petits passos

Aquests dos cursos representen un petit pas en el camí cap a la pau i mostren la voluntat d'unes comunitats cristianes que «no es desinteressen pel que passa al seu voltant», en paraules del rector del Corpus Christi. Aquests cursos aporten dosis de bona voluntat, però també d'impaciència i impotència, i ofereixen la possibilitat de pregar per la pau i espais i fòrums on

tothom pugui expressar la seva opinió, el que senten, el que viuen, cosa que no sempre és fàcil fins i tot dins de la mateixa comunitat per la diversitat de sensibilitats.

Javier Martínez assegura que l'Església basca, tant els dirigents com la base, «és una Església molt inquieta i compromesa. És una Església que s'afegeix a la denúncia de la violència, que fomenta la reconciliació en una societat compromesa». Juanjo Elezcano assegura que «ens trobem en una situació en la qual vivim en pròpia carn que la pau es pugui aconseguir d'una altra forma. L'Església sempre aposta per la pau des de l'actitud humil de Jesús, el servent de Déu que mira la pau amb la no-violència. El cristià no pot renunciar mai a aquesta via pacífica». Javier Martínez coincideix a assenyalar que «no es pot utilitzar la violència. La paraula es pot i s'ha d'utilitzar en tot moment, encara que es defensin posicions contràries. Cal fomentar el respecte entre nosaltres, entre les diferents opcions».

El rector de Sant Josep Obrer sosté convençut que «la fe cristiana sempre parla d'esperança, de superació, de consecució d'una pau que creiem que aconseguirem. Estem embarcats en un assumpte que no posarà fi a la pau de la no-violència (extorsions, atemptats...) Encara ens quedarà molt per fer perquè hi haurà altres violències i injustícies, com les que pateixen els immigrants, els joves sense feina...».

A Euskadi es té plena consciència que la pau és difícil i que costa aconseguir-la. L'Església s'ha compromès en aquesta causa, encara que a vegades les seves paraules siguin malinterpretades i els seus actes no sempre comprensos. Així, Javier Martínez subratlla que «demanem la desaparició d'ETA, la fi de la violència, però també demanem el respecte pels drets de les persones que l'Estat espanyol no compleix: tortures, acostament de presos i respecte per la idiosincràsia d'Euskadi». «Demanem la pau», apunta Juanjo Elezcano, «que nosaltres siguem vehicles de la pau que Déu vol. Per a mi Crist és qui més viu la pau i la tradueix millor en fets concrets davant dels quals ens quedem bocabadats.

És la pau de la justícia, de la igualtat, dels drets humans... i aquí, els cristians, hi tenim molt a dir».

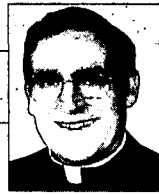
Rosa María Jané Chueca

FRANÇA

Augmenta l'activitat de les sectes i el satanisme

PARÍS.— A França ha saltat l'alarma davant del creixent satanisme que s'enfronta a les estructures cristianes. La denúncia, fonamentada en nombres i xifres, és del pare Benoît Domergue, sacerdot de la diòcesi de Bordeus, responsable de l'estudi d'aquest fenomen per encàrrec de la Conferència Episcopal Francesa. El P. Domergue ha fet públic un informe en què demostra que en el darrer any els fenòmens de profanació d'esglésies, cementiris i llocs de culte cristians ha arribat a nivells rècord: el 2006 es compten 214 casos d'aquesta mena, 60% més que l'any abans. Segons els experts, de fet es tracta d'una xifra aproximada per defecte, ja que molts dels actes anticristians de signe diabòlic no són descoberts pels investigadors. Són els joves principalment els autors d'aquests gestos: «El ressorgiment del satanisme es deu a dues causes —explica el P. Domergue al diari *Avvenire*—. D'una banda, una subcultura col·lectiva, vehiculada per certa música rock, alguns videojocs i còmics de matriu "gòtica"; d'altra banda, una neurosi individual, típica de la condició adolescent.» (*Zenit*)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Els religiosos i les religioses, signes de la Trinitat

Des de l'inici de l'Església hi ha hagut cristians que s'han consagrat totalment a Déu. Aquesta manera de viure la vida cristiana existirà sempre en l'Església perquè la promou l'Esperit en el cor dels homes i les dones. És una vida de seguiment radical de Jesús amb la professió dels consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència.

Els qui coneixem amb el nom genèric de religiosos i religioses són persones que, dòcils a la crida de Déu, han escollit aquest camí d'especial seguiment de Jesucrist per dedicar-se a Ell amb un cor no dividit. Com els apòstols, també ells ho han deixat tot per estar amb Crist i per posar-se, com Ell, al servei de Déu i dels germans.

Qui més qui menys tots coneixem alguns religiosos i religioses perquè es dediquen a l'ensenyament, a l'assistència als pobres i marginats, a l'atenció a la gent gran, a la cura dels malalts... Tanmateix, és vàlida la pregunta: com valorem la vida religiosa lliurada plenament a Déu i al servei dels germans? El sentit i el contingut de la vida consagrada a Déu sols es poden entendre amb una profunda visió de fe que s'alimenta i es manté amb l'oració.

L'Església dedica cada any una jornada a la vida consagrada. El lema de la jornada d'enguany és: «Presèn-

cia de la Trinitat en la història. Vida consagrada i família.» Els consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència que segueixen els religiosos i les religioses són, abans de tot, un do de la Santíssima Trinitat. La vida consagrada és anunci d'allò que el Pare, per mitjà del Fill, en l'Esperit, realitza amb el seu amor, la seva bondat, la seva bellesa.

La primera tasca de la vida consagrada que viuen els religiosos és fer visibles les meravelles que Déu ha fet i està fent en la fràgil humanitat de les persones que han rebut aquesta vocació. Aquests homes i aquestes dones, més que amb les paraules, testimonien aquestes meravelles amb el llenguatge eloqüent d'una existència transfigurada. Així, les seves vides esdevenen una de les marques concretes que la Trinitat deixa en la història, per tal que els homes puguin descobrir l'atractiu i la nostàlgia de la bellesa divina.

El Concili Vaticà II va fer una observació important: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desentenien dels homes o bé són inútils a la societat», perquè «els religiosos ajuden els seus contemporanis ja que els tenen presents en les entranyes de Crist i col·laboren espiritualment amb ells a fi que la construcció de la ciutat terrenal

es basi sempre en el Senyor i s'encarni a Ell, no fos cas que treballessin en va els qui la constitueixen».

La vida consagrada és una prova eloqüent que com més es viu de Crist més se'l pot servir en els altres, arribant fins a les avançades de la missió i acceptant els riscos més grans. Per això els religiosos i les religioses arreu del món vetllen per la imatge divina deformada en els rostres de tants germans i germanes: rostres desfigurats per la fam, per la violència, pels maltractaments, per la injustícia, per la solitud, per la malaltia, per la droga, per la sida, etc. Joan Pau II afirma que «la vida consagrada mostra, d'aquesta manera, amb l'eloqüència de les obres, que la caritat divina és fonament i estímul d'amor gratuït i cooperant».

Per assolir tot això, Benet XVI dona aquests consells molt adients: «La suprema norma de vida religiosa és el seguiment de Crist. No es pot aconseguir un autèntic rellançament de la vida religiosa si no és tractant de portar una existència plenament evangèlica, sense anteposar res a l'únic Amor, trobant en Jesús i en la seva paraula l'essència més profunda del carisma del fundador i de la fundadora.»

La vida dels religiosos i les religioses consagrada totalment a Déu no és pas en absolut una alienació o una pèrdua d'aquella perfecció que és pròpia de qualsevol vida humana. Tot al contrari: és obrir el cor, del tot lliure, a les immenses potencialitats d'un gran amor. Seguint aquest camí, un noi o una noia donen plena fecunditat a la seva vida i assolixen la seva plenitud i felicitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'Ascensió i la segona vinguda de Jesucrist

En tornar a agafar el fil del Compendi del Catecisme en aquesta trobada setmanal que és l'article «Als quatre vents» —fil que va quedar interromput per les festes de Nadal—, ens trobem amb l'Ascensió i la segona vinguda de Jesucrist. Si la primera vinguda, que hem memorat en les festes nadalenques, ens presenta Jesús fet un infant perquè tothom s'hi apropi sense por, a la segona se'ns diu que vindrà ple de glòria i majestat, per judicar els vius i els morts.

Sabem que Jesús se'n pujà al cel després de quaranta dies d'haver-se mostrat als Apòstols sota els trets d'una humanitat ordinària que ocultaven la seva glòria de ressuscitat. Des d'allà regna i intercedeix a favor nostre a prop de Déu Pare, ens envia l'Esperit Sant i ens dóna l'esperança de trobar-lo un dia, havent-nos preparat un lloc.

Tot just abans de començar l'Advent, en celebrar la solemnitat de Crist Rei, ens preguntàvem com és el regnat de Jesucrist. El seu regne és un regne de justícia, d'amor

i de pau, i la manera de regnar és la que ens va ensenyar quan va viure entre nosaltres: servint. Crist glorificat roman misteriosament a la terra, on el seu regne és ja present com a germen i inici en l'Església. Per això, tots els fidels —perquè tots participem, encara que de manera diversa, en el sacerdoci de Jesucrist— hem de regnar com Crist: servint els germans, especialment els més necessitats.

Quanta tinta s'ha vessat per intentar descriure el final dels temps! Hi ha tota una literatura apocalíptica, que de tant en tant pren volada amb motiu, per exemple, d'aniversaris més assenyalats, com ho va ser l'inici del mil·lenni. No sabem ni el dia ni l'hora (cf. Mt 25,13) i no val la pena gastar-hi les energies, perquè això només ho sap Déu nostre Senyor. El que sí sabem per les sagrades Escripures és que, després del darrer trastorn còsmic d'aquest món que passa, la vinguda gloriosa de Crist tindrà lloc amb el triomf definitiu de Déu en la parusia, és a dir, amb la vinguda segona i definitiva de Crist, i

amb el judici final.

Els cristians no hem de tenir por de Déu, ni por del món que passa. Si durant aquesta vida procurem estimar de debò Déu i els altres, Jesús, que ha vingut a salvar-nos, serà un jutge misericordiós, com ell mateix ho va prometre quan va dir que a tothom qui el reconegués davant els homes, també ell el reconeixeria davant el seu Pare del cel; però al qui el negués davant els homes, també ell el negaria davant el seu Pare del cel (cf. Mt 10,32-33). Són paraules consoladores que ens ajudaran a «gastar-nos» per ser testimonis creïbles de l'amor de Déu en el món.

En aquell moment grandios i terrible alhora del judici final, els secrets dels cors seran revelats, com també la conducta de cadascú envers Déu i envers el proïsme. Per la gràcia de Déu i per les nostres bones obres serem omplerts de vida per a tota l'eternitat, i «Déu serà tot en tots» (1 Co 15,28). Quina joia més gran gaudir per sempre de Déu i de tots aquells qui hem estimat a la terra!

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

CATALUNYA CRISTIANA

Teresa de Calcuta

mai l'oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves

per Eugeni Gay

mal Carles emprèn gals contra la Torre Annunziata

Dispara el mal

Multifortnal David

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i periodista

La guerra del xador

Amb certa freqüència, sobretot a Espanya i en altres països llatins, com ara França i Itàlia, i de manera especial en els centres educatius —oficials i privats concertats— es presenta el problema que sorgeix a propòsit d'alguna jove estudiant que porta el xador, com a nota distintiva de la pertinença a l'islam, i, voluntàriament, no en vol prescindir. Això també pot passar en certes oficines de l'administració pública. No entrem ara en el cas que aquesta dona sigui una mestra en una escola pública constitucionalment laica, on es pogués interpretar aquesta actitud com un mitjà de propaganda religiosa.

Si la direcció d'aquell institut o col·legi no li permet que utilitzi aquest complement, no hi ha qui no es posi al costat de la part en aparença més dèbil, l'alumna: per què no hauria de poder tenir una preferència personal en matèria d'indumentària? I això també si respongués al desig que fos com una expressió d'una determinada creença pacíficament confessada. Se li podria impedir la professió externa de les seves creences, avalada per la Declaració Universal de Drets Humans del 1948, i que estaria d'acord amb el dret a la llibertat religiosa, ensenyat pel Concili Vaticà II?

Tanmateix, els protagonistes del casus belli acostumen a ser solament la noia —que passaria com a persona perseguida—, o la direcció del col·legi que tracta d'imposar el compliment d'un reglament, en la idea que un uniforme iguala tothom en els aspectes bàsics del capteniment, i és un mitjà encaminat a la superació de les diferències de classes. També hi ha altres persones que tenen part activa en l'assumpte: normalment el pare, mogut de vegades pels intèrprets oficials de la seva religió, que volen convertir el fet de portar una peça de roba en l'ocasió d'obrir una guerra políticoreligiosa que els dugui a aconseguir determinades fites. Per aquests motius, s'haurà de veure si té algun sentit reduir una qüestió més aviat complexa a aquell detall de vestimenta.

Jo diria que la guerra és una altra: la que hauria de conduir a un altre objectiu: fer que l'Estat doni la garantia que farà tot

el possible per a una adequada protecció dels drets humans, a tots els ciutadans, i totes les persones que viuen dins dels seus territoris.

En casos com aquests, no solament s'ha de tenir en compte el dret de l'alumna a captenir-se com vulgui, mentre no molesti ningú, sinó també els d'aquella mateixa noia davant els seus pares o qualsevol altra autoritat humana, política o religiosa, perquè no sigui obligada a sofrir violència, quan se la força a oposar-se als costums legítims del país, que la vol adoptar, i això de vegades en matèries molt importants com són diverses manifestacions de la llibertat persona, ben concretes, com la d'escollir la forma de matrimoni que es vulgui, la de canviar de religió o la de no tenir-ne cap.

L'Estat no pot ser insensible a les coaccions en aquesta matèria; ni desconèixer les amenaces —de vegades fins i tot de mort— que sofreixen no rarament aquestes joves dones, que tindran dret a ser espanyoles, si no és que ja ho són, quan vulguin mantenir uns principis propis, distints dels del seu grup familiar o religiós.

Volem pensar que és més que un problema de xador, per no dir de mocador, i aquest, en últim terme, s'assembla a la peça de roba amb què en els segles passats, a casa nostra, la major part de les àvies es cobrien el cap —sobretot a l'església— i també

per protegir-se del fred o de la calor, però que no en feia unes persones sotmeses abusivament a ningú.

No entrem tampoc en la variant del problema que s'està començant a plantejar amb la burca de les dones, és a dir, la coneguda manera de tapar totalment la seva figura exterior, que només els deixa al descobert les petites finestres de dos forats, o l'espai d'una estreta franja, perquè els ulls puguin veure el mínim necessari. Entenem que en la discussió d'aquest tema alguna cosa hi hauran de dir les autoritats governatives, i, en concret, els diversos cossos de policia, si en aquests temps d'inseguretat ciutadana han de complir amb el seu deure d'identificar les persones, als efectes que els incumbeixen.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Si n'és, d'admirable, la normalitat!

La conversa amb uns bons amics m'ha dut a reflexionar sobre la normalitat. Em refereixo a allò que ens afecta, a les coses que passen cada dia. Tot el que té el comú denominador de «normal» ens sembla tan normal que, amb prou feines, ens adonem del miracle que impregna la quotidianitat.

Avui m'he llevat, m'he dutxat, he esmorzat, he sortit cap a les meves tasques. Avui el meu cor continua batejant i conservo la vida. Avui he celebrat l'eucaristia i he pogut atendre les visites i les altres tasques diàries de la feina. Avui he dinat amb els de casa i, després, he tornat a reprendre les meves tasques. Avui he trobat un amic que, de fa dies, desitjava veure. Avui...

Avui ha caigut la rosada durant la nit, ha sortit el sol, el vent m'ha despentinat i ha nevat a les altes muntanyes. Avui he vist el mar ben blau, he sentit el cant dels ocells, he vist com volava una gavina i que una oreneta, afanyada, bastia

un niu. I he trobat la Núria que, en un cotxet, passejava el seu fill de tres mesos. L'infant tenia una bellesa pacífica al rostre i les seves manetes tenien cinc ditets. Avui han nascut infants, els arbres del bosc llueïen un verd estrenat de primavera... Avui, com cada dia, he saludat el veí i dos companys de feina —ja era hora— han fet les paus...

Avui he viscut enmig de totes aquestes coses i he pensat que allò que puc qualificar de «normal» és totalment admirable. He rumiat sobre la grandesa de la normalitat, del que passa cada dia mentre Déu vulgui. I la creació sencera ha cantat al seu Creador a través de la meua boca. Beneïu el Senyor totes les criatures, doneu-li lloances per sempre. I he adorat el Senyor en nom de tota la creació. I totes les coses m'han parlat de Déu. I se m'ha fet més gran l'horitzó quan he donat gràcies al Senyor per haver-me creat i redimit.

Avui m'adono que el que anomenem normal és, sens dubte, extraordinari. Sí, cada dia hi ha milers de miracles!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Betània

Si la nostra fe ens assegurés que Jesús ens ha salvat i que ens espera una existència de felicitat eterna, i res més, podria ser encertada, però li mancava alguna cosa. Se'ns classifica com a religió del Llibre. No ho crec. La nostra religiositat està vinculada a Crist, home cordial i Déu autèntic.

De l'aeroport de Lod vaig anar a Bet-Fagé. El convent franciscà, l'església i el seu entorn tenen molt d'encant. El camí encara té pols i encara l'envolta una arbreda discreta. Mentre deia missa pensava: i si a Jesús se li acut tornar a passar per aquí, s'atura a saludar la família que li va deixar l'ase i em troba a mi?, què pensarà?, em tractarà com un vell conegut? Em va aclaparar tanta emoció que gairebé plorava, però delirava. No podia passar per aquest estimat caminet per culpa del mur. No em vaig entristir, em vaig adonar que no calia gaire imaginació, que l'altar, saltant-se l'espai i el temps, el tenia al costat.

Betània és el poble dels amics del Fill de Déu. El segon petit paradís. Aquí no hi havia cap arbre, però s'hi va introduir la serp, la mort del germà. La pena temptava les germanes, Eves duplicades, a mossegar la desesperació i contagiar els veïns de depressió. Ni Marta ni Maria van ser noves Eves, víctimes del dimoni. En el seu dolor hi va haver lloc per a l'esperança... i va ressuscitar Llätzer. Betània era una població petita, avui és un conglomerat d'edificacions sense pla urbanístic. Em diuen que pot tenir 30.000 habitants, segurament ningú no sap amb seguretat quants són. Probablement, ningú no sap on són els límits. Allà l'única cosa que tots saben on és, per on passa, què separa, és el mur.

Vaig visitar fugaçment l'església moderna i vam anar a la més acollidora d'època croada, i, encara més endins, en una petita capelleta. Des d'aquell lloc vaig divisar els lectors al meu cor. Vam celebrar-hi missa. Vaig pregar per ells. A Betània no van passar fets essencials per a la nostra fe, allò de Llätzer va ser només una resurrecció, que va espantar les autoritats. Si se suprimís el miracle, no s'hauria de modificar el Credo. El més sorprenent d'aquest lloc és que aquí Jesús, el Fill de Déu, va ser amic. Tinc l'agenda ben atapeïda, hi tinc escrits noms que van ser amics, n'hi ha que encara ho són, altres no, o ja han mort. Voldria que aquells que són simplement coneguts, acceptessin la meua amistat.

Si a Canà els casats acorden el seu matrimoni i renoven els seus compromisos, penso que aquí hauríem de renovar el nostre propòsit de tenir l'ànima amigable, demanar el do de l'amistat, més que «tenir» (que sona a possessió). Si faig algun retret al Papa és que, a la seva encíclica, no ha escrit res sobre aquest amor, ell, que ha dedicat uns paràgrafs tan bonics i profunds al matrimonial i al de caritat. També penso que, aquí a Betània, els bisbes s'haurien d'entretenir i que, més que visitar el sepulcre llardós de Llätzer, pensessin, preguessin i es proposessin, que cada domicili sacerdotal, fos, per a ells, una Betània. Potser Llätzer no era gaire millor, el dia que es va trobar el Senyor, del que són els seus preveres. Jo no sé si algun bisbe llegeix aquestes línies, o si, quan han visitat la població, hi han pensat. Donaria gràcies a Déu si aquestes notes els recordessin tot això perquè, lamentablement, n'han d'aprendre molt, del que ensenya aquesta població.

Finestra a la vida

Victòria Molins, S.I.J.

«...perquè has revelat
als senzills tot això»
(Lluc 10,21)

Cada vegada aprenc més de la gent que m'envolta. I parlo de persones que lluiten cada dia amb la seva desestructura personal, després de conivir o malviure amb la droga durant molts anys.

Sovint veig realitzades les paraules de Jesús quan, ple d'alegria en l'Esperit, va fer aquesta pregària: «Et beneïxo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i entesos i les has revelades als més petits.»

Una Eucaristia al pis d'acollida. Jesús, a l'Evangeli, expulsant dimonis.

El comentari es fa des d'aquest ambient de naturalitat que només amb la Paraula de Déu esdevé senzill i, al mateix temps, grandios.

Un dels nois comenta una conversa sostinguda a l'última sessió de Narcòtics Anònims. Estava impressionat amb la recaiguda d'un company i, des de la perspectiva que normalment tenen els exdrogoaddictes, no només planyia el que havia tornat a caure-hi, sinó que renegava d'aquests «dimonis que són tan difícils de fer fora».

Va ser aleshores quan un altre dels nois que eren a l'Eucaristia va fer un comentari que em va emocionar profundament. I molt més coneixent el qui el feia: un home que s'ha passat més temps

dins de la presó que fora. En aquests moments i després de moltes recaigudes, està fent un procés molt bo. També des de la seva vida interior il·luminada per Déu, que ha entrat a ser company de camí en la seva lluita diària.

Tractaré de reproduir la seva intervenció malgrat que no puc fer servir el seu andalús tan simpàtic.

«Jo tinc sovint darrere meu una cua de dimonis més gran que la de l'atur. Intenten entrar contínuament i fer-me mal. Abans m'amoïnava molt i lluitava amb angoixa per fer-los fora. Però, ara he canviat de tàctica. He fet que Déu visqui dins meu. I quan els "dimonis" entren, se'n van de pressa, perquè el meu cor ja està habitat. I és Déu qui els fa fora.»

La veritat és que em vaig emocionar. Als «entesos» de què parla Jesús, això dels dimonis els pot semblar una ximpleria, però també ells, potser, en deuen tenir uns quants fent cua per entrar en els seus ànims, com el noi del comentari. La diferència està en el fet que, des de la pobresa i la marginació, les coses es veuen amb humilitat, des de l'últim lloc, que és el seu. I és des d'allà on el Pare se'ls revela.

Una vegada més vaig demanar al Senyor la senzillesa de cor i la humilitat dels pobres, els meus mestres tan sovint.

Zoom

Eduard Brufau

L'any passat Pere Casaldàliga va rebre el Premi Internacional Catalunya. Ara la Generalitat organitza al Palau Robert de Barcelona fins al proper 11 de març una exposició sobre el bisbe emèrit de São Félix do Araguaia. La mostra vol ser un homenatge a la trajectòria vital d'aquest prelat català que durant més de 30 anys ha desenvolupat el seu ministeri entre les poblacions indígenes i pobres de l'Amazònia.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La identitat del
cristià

El naufragi de la identitat arriba a tots els àmbits, inclòs el religiós. Una concepció falsa del multiculturalisme i de la convivència interreligiosa vol imposar, en nom d'una pau fictícia, l'ambigüitat, la manca de definició, les actituds descafeïnades i els comportaments *light*. Però la identitat té un preu així com també uns riscos. El preu és la convicció personal i la dosi de soledat que comporta. Sartre, a la *Nausea*, escriu: «Ells necessiten ser molts per existir.» No és una tasca fàcil. Els riscos es concentren a adoptar una actitud agressiva com a defensa de les pròpies incerteses. Podem atacar l'altre per no haver de confrontar-nos-hi. No hem de confondre ser conseqüent amb ser intransigent.

La diversitat religiosa i cultural implica un desafiament nou. Quan un viu en un ambient on es parlen diferents llengües pot caure, si no està gaire atent, als braços d'una promiscuitat lingüística. Parla una llengua amb les normes d'una altra, dubta de la seva ortografia i incorpora paraules d'un altre lèxic. Ser coherent amb els requisits de la llengua pròpia no significa menysprear les altres. En les nostres societats complexes, on el mercat religiós és tan divers, podem optar per agafar una mica de cadascú (un *pasticcio* autèntic) o concentrar-nos en l'elaboració d'un perfil propi. El primer no ajuda gens, més aviat confon. El segon permet el diàleg. En contra del que pot semblar, quan es perden les definicions, s'impossibilita l'intercanvi.

La defensa de la identitat no promou cap retorn al passat, encara que en alguns grups aquesta és la proposta, sinó un desafiament de futur. Com ser cristià avui i aquí? Quins valors són irrenunciables en la meua opció religiosa (vocació, al cap i a la fi)? Com ser fidel a l'evangeli de Jesucrist en el meu entorn social i en el moment històric que em toca viure? De les meves conviccions de fe es desprenen uns comportaments o orientacions morals determinats? Com viure el missatge de Jesús en les noves concepcions antropològiques, sociològiques i econòmiques que apareixen? Com dialogar amb persones que pertanyen a altres religions i creences? Si observo en les meves actituds exageradament defensives, puc advertir que estic insegur o dubitatiu, ja que considero la pluralitat com una amenaça.

També hi ha dificultats externes. N'hi ha que pontifiquen que la religió és la causant de les guerres i la font de les desgràcies humanes, que la fe correspon a una etapa infantil de la humanitat, que la religió és l'opi del poble (recordant Marx), que la creença expressa una renúncia de la raó il·lustrada... Hi pot haver alguna cosa de veritat en tot això, però no és la veritat. Hi ha un ateisme combatiu que vol dinamitzar qualsevol intent religiós, però en comptes de denunciar els errors (que sempre es produeixen en qualsevol àmbit humà) es vol convertir en alternativa. Davant d'aquests atacs (i altres de més subtils), la identitat religiosa no està ben vista. Sembla una cosa de conservadors, tradicionalistes, retrògrads, fonamentalistes... Ens creiem totes aquestes etiquetes i ens allunyem del caràcter revolucionari de l'evangeli de Jesús, que s'expressa en la pregària, en la fidelitat a la voluntat i al pla de Déu, en la justícia social, en la caritat com a rostre de l'amor. En el cristià, l'espai de recerca és constant perquè les respostes exigeixen molt discerniment. La fe no es redueix a quatre sil·logismes sinó que és la vida que moltes vegades ha de guardar les coses i meditar-les al cor per poder fer el que Ell ens diu.

Només qui té unes arrels profundes pot viure a la intemperie, sense complexos i sense deixar-se endur pel vent que bufa més fort. En aquestes condicions, la seva vida és un testimoni i la veu, una profecia.

Vols
reconèixer la teua fertilitat?

Vols
aprendre a regular-la d'una manera natural,
sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

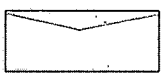
PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertildad@renafes.org
web RENAFER: www.renafes.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

CARTES DEL LECTOR

Testimoni exemplar

L'11 de desembre passat va ser un dels dies més tristos i amargs de la meua vida a causa de la mort de la meua estimada i gran amiga sor Mari Paz Isar Pérez, germana mercedària, de 88 anys, de qui he rebut una gran escola de bondat i misericòrdia, però sobretot una gran lliçó: que sempre cal ajudar els més febles.

Vaig conèixer la germana Mari Paz al taller de costura de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat. Quan vaig començar a anar-hi, fa ja set anys, no sabia ni agafar una agulla. La meua estimada i gran amiga Mari Paz va tenir la «santa paciència» d'ensenyar-me a cosir i a brodar, ja que ella va ser durant molts anys la superiora de novícies de la congregació mercedària. Gràcies a la tendresa i dolçor que em va donar avui sé fer quadres brodats a punt de creu, però, el més important que he après d'ella, és saber transmetre als nens, als quals actualment dono catequesi, el mateix afecte, amor i dolçor que ella va fer amb mi, i de manera particular a aquells que tenen més dificultats.

Amb la mort de sor Mari Paz, no només hem perdut una germana mercedària, sinó també una gran mestra de misericòrdia, de comprensió i de lliurament als més febles. Com vaig dir quan va morir Joan Pau II, els sacerdots i les monges es poden suplir, però la Mari Paz Isar Pérez és insubstituïble en el meu cor, en el meu i en el de molta gent de Sant Feliu, on ha deixat una gran empremta d'amor i fraternitat.

MARIBEL VALERO
Sant Feliu de Llobregat

El Papa i el nazisme

Quan tracten el tema sobre la renúncia de Mons. Wielgus en la seu arquebisbal de Varsòvia a causa de la seva col·laboració amb el règim comunista, i aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid, hi ha comentaristes que han atribuït a Benet XVI un passat nazi per haver estat membre de les joventuts hitlerianes. Qualsevol que estigui informat de la biografia de l'actual Papa, sap que l'afiliació a aquesta organització era, a la pràctica, obligatòria per als escolars de la seva edat, i que això no suposava estar identificat amb el nazisme. A més, hi va estar ben poc temps i la va abandonar així que va poder.

Una cosa semblant va passar a Espanya durant la postguerra fins als anys

seixanta, amb l'Organització Juvenil Espanyola (OJE). Si per haver estat a les joventuts hitlerianes s'atribueix un passat nazi al Papa, a quants dels nostres polítics més grans de 50 anys, de la dreta, nacionalistes i d'esquerrres, començant per Felipe González, se'ls hauria d'atribuir un passat feixista per haver estat a l'OJE?

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí (Girona)

El sentit de la nostra existència

La vida és una realitat viscuda, però, al cap i a la fi, és com un somni que has viscut, però que queda enrere en el passat. És com una cursa que fas fins que arriba la fi de la cursa o la fi de la vida que has viscut. Però, en tot aquest procés hi ha alguna cosa més que la vida, hi ha l'amor, que és propi de la mateixa existència i ens ajuda a superar les dificultats que trobem pel camí de la vida.

Si no fos per aquest sentiment o virtut, viure no tindria color; o hi hauria valors humans que ens fan viure i respectar la nostra existència. Si l'amor està ben desenvolupat, també respectem l'existència dels nostres germans, equilibrant el conviure humà, que té un gran valor psicològic i espiritual que ens pot donar més o menys felicitat en el nostre conviure.

El sentit de la nostra existència és com una gran obra, promoguda per la pròpia naturalesa i justificada pel caliu de l'amor, que ens encamina i entenedeix el nostre ésser en una convivència solidària, de la qual ens beneficiem tots els humans si aquesta estimació arriba molt lluny, dominant tota criatura humana.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

Maternitat responsable

Llegeixo la notícia a la premsa: «Una dona de 67 anys va donar a llum dos bessons a l'hospital de Sant Pau de Barcelona, després de sotmetre's a una fecundació *in vitro* als Estats Units.»

Que potser ara toca batre rècords per veure qui és la mare de més edat? Que els drets dels infants no compten per a

res? És que ara tot s'ha de fer contra la naturalesa humana? Tots tenim un relloge biològic i està molt ben programat; cada cosa al seu temps. Comprenc que si no s'ha pogut tenir fills es faci tot el possible per complir aquest desig, però sempre amb responsabilitat i coherència.

En aquest món nostre, molts nens moren de fam cada dia i són explotats de totes maneres. No hauria estat millor que aquests pares (avis) fessin una donació dels diners que els deu haver costat aquest embaràs? Aleshores, s'hauria pogut ajudar un nombre important de nens desvalguts. O és prioritari l'egoisme de cadascú sense mirar-ne les conseqüències a tots els nivells?

MERCÈ MARQUÉS i AMAT
Terrassa

L'entranyable i difícil tasca de ser pares

Una de les experiències humanes més riques i apassionants és la de ser pares, quan els fills són desitjats i fruit de l'amor de la parella. Però, en aquest món que ens ha tocat viure no és fàcil ser pares. Aquesta tasca avui dia està molt minvada a causa de les condicions laborals de l'existència moderna. De vegades fa l'efecte que no se sapiga que els nens necessiten un contacte gratificant i perllongat amb els seus pares. Cal donar importància al temps necessari per escoltar-los, jugar amb ells, riure junts i explicar-los el perquè de les decisions que es prenen sobre els seus horaris i comportaments. Per descomptat, perquè aquesta tasca resulti eficaç, cal que el pare i la mare estiguin d'acord i mantinguin una mateixa línia de conducta.

Cal educar per a la llibertat i la responsabilitat, però educar. I això implica un diàleg constant amb els nostres fills, sobre el que veuen i sobre els territoris per on naveguen. És difícil i delicat, però no impossible.

XUS D. MADRID
Palamós

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

D'un sol ús

Som en la civilització d'un sol ús. Les coses ens deixen d'agradar si tenen una desgarrinxada, si no són l'últim model. És sorprenent com les companyies de telèfons mòbils aconsegueixen atraure els seus clients perquè se'l canviïn per un altre amb més prestacions; i el mateix podríem dir dels cotxes.

Potser la moda bat el rècord. Tot i que una peça de roba estigui en bones condicions la deixem d'usar si sembla que el color ja no es porta. Si un personatge públic surt amb forats als pantalons texans o estan blanquejats en fàbrica,

els nostres fills també els voldran dur igual. No obstant això, si el descosís és natural o si s'ha produït amb el temps pel seu ús, no podem pas intentar que se'ls posin ni per al jardí.

Un cop vaig suggerir a una alumna que tenia un estrip que se'l podia tapar amb la marca mateixa del jersei (com havia observat en algunes marques que ho feien). «Ni parlar-ne!», em va respondre. «Aquí no es porten.» Tinc la impressió que estem manipulats per uns quants que ens fan molt difícil sentir-nos bé si no anem a l'última moda.

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

El poder de la pregària

—La meua pregunta és sobre la pregària i la fe. Si som creients i preguem a la nostra Mare del cel i a Jesús perquè les situacions difícils tinguin una resolució feliç, per què al nostre entorn les coses en comptes de millorar es compliquen, es tornen cada vegada més dures i difícils? Aleshores, val la pena pregar? M'agradaria que m'ajudés a veure-ho més clar.

—La consulta, avui, arriba des de Panamà. És una pregunta que es fan molts creients quan creuen que Déu no escolta les seves pregàries. Que hem de resar, sens dubte. Jesús mateix ens diu que convé pregar constantment i ens dona exemple de pregària en la seva vida. Potser hem de centrar més el tema, no en el fet, sinó en el contingut i la manera de la nostra pregària.

En la vida dels cristians la pregària més abundant és la de petició. I això no és dolent. Expressa la nostra confiança en Déu i la nostra disposició filial a acudir a Ell. Potser moltes vegades no demanem les coses convenients que ens ensenya a demanar, per exemple, la pregària per excel·lència que és el Pare nostre. Recordem que demanar no és exigir. Hem de tenir una actitud humil i no sol·licitar a Déu coses impossibles o inconvenients. Ell ens concedirà el que més ens convingui. En la litúrgia de l'Església, concretament en la col·lecta corresponent a la primera setmana del temps ordinari, hi ha una pregària preciosa que és model del que ha de ser la nostra petició. Allà demanem a Déu dues coses fonamentals: llum per conèixer quina és la seva voluntat per a la nostra vida i fortalesa per portar-la a terme. Això és el que hauríem de demanar constantment al Senyor i la resta ja se'ns donarà per afegit.

No ens hem de desanimar si no se'ns concedeixen coses concretes que expressem en les nostres peticions. Moltes vegades demanem realitats que haurien de ser conseqüència d'una ordenació recta de la nostra vida i accions o que són fruit de la pròpia llibertat o de la dels altres. Demanem al Senyor que ens inspiiri el bé que hem de fer, que ens ajudi a discernir en qualsevol moment de la vida com hem d'actuar i que ens doni la força de l'Esperit Sant per fer-ho. Així, la pregària expressarà un gran poder en les nostres vides i ens ajudarà a acceptar i a viure des de l'horitzó de la fe moltes situacions que sense perspectiva sobre-natural serien totalment insuportables. I no ho dubteu, quan acceptem amb fe i esperança moltes situacions negatives, ja transformem la realitat amb el poder que Déu ens concedeix a través de la pregària.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Ignacio Oñatibia, amic, professor, mistagog

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'amic basc

El dia 10 de gener ha mort, a la seva casa d'Oartzun, a la ratlla dels noranta anys, el prevere de la diòcesi de Sant Sebastià, Ignacio Oñatibia. Un amic tan entranyable com el pare Aldazábal, o Mn. Llabrés, o el pare Evangelista... No trobo cap altre qualificatiu per presentar-lo, d'entrada, més que aquest d'amic. L'adjectiu «basc» no és superflu. Don Ignacio era un especialista en euskera, reconegut i escoltat.

Ens coneixíem des dels anys cinquanta, quan començaren a fer-se les Jornades de Litúrgia organitzades pel recordat Don Casimiro Sánchez Aliseda. L'any 1957, ara farà cinquanta anys, participàrem junts en una trobada internacional de liturgistes que es va celebrar a Montserrat. Després, moltes vegades hem tingut ocasió de col·laborar, de confrontar punts de vista amb una gran coincidència, de trobar-nos cada any a la reunió del Consell de la revista *Phase*, a la qual va dedicar alguns articles memorables, i en tantes altres ocasions. Fa

tot just dos anys, va tenir la gentilesa de fer la presentació del meu llibre *Celebrar el misteri*. Una estona de conversa amb Don Ignacio era sempre reconfortant: serietat i humor a la vegada, profunditat i senzillesa, coneixement i ponderació, espiritualitat i realisme...

Per a ell, venir a Catalunya, a Montserrat, a Barcelona, era com venir a casa. En realitat, la seva vocació a la ciència patristica i litúrgica s'havia despertat i animat en contacte amb el pare Franquesa, durant el temps de la guerra civil. L'amistat amb el monjo fou profunda, i amb ell va compartir la missió d'expert de l'episcopat espanyol durant el Concili Vaticà II. El primer capítol de la constitució *Sacrosanctum concilium* es va aprofitar de la seva vàlua intel·lectual. Després, fou membre actiu en el Consilium per a la reforma.

El professor

Ho fou, gairebé fins ara, de la Facultat de Teologia de Vitòria, i abans del

Seminari de Vitòria, un dels focus històrics de la renovació del clergat diocesà a Espanya. També entra dins l'àmbit professoral la seva activitat en conferències, congressos, publicacions, etc. Don Ignacio havia estudiat Arqueologia Cristiana a Roma, i Patrologia a Washington. Però tot això era un complement a la seva experiència litúrgica del temps que va passar a l'abadia de Maria-Laach, en el moment més intens de la redescoberta caseliana del «Misteri».

La característica del professor Oñatibia —ho han comentat sovint els seus alumnes i els seus oients— era l'entusiasme en les explicacions, sobretot quan comentava els textos patristics. La col·lecció *Clàssics del Cristianisme* conté una introducció seva a les catequesis mistagògiques de Teodor de Mopsuèstia, de les quals era un gran especialista.

El mistagog

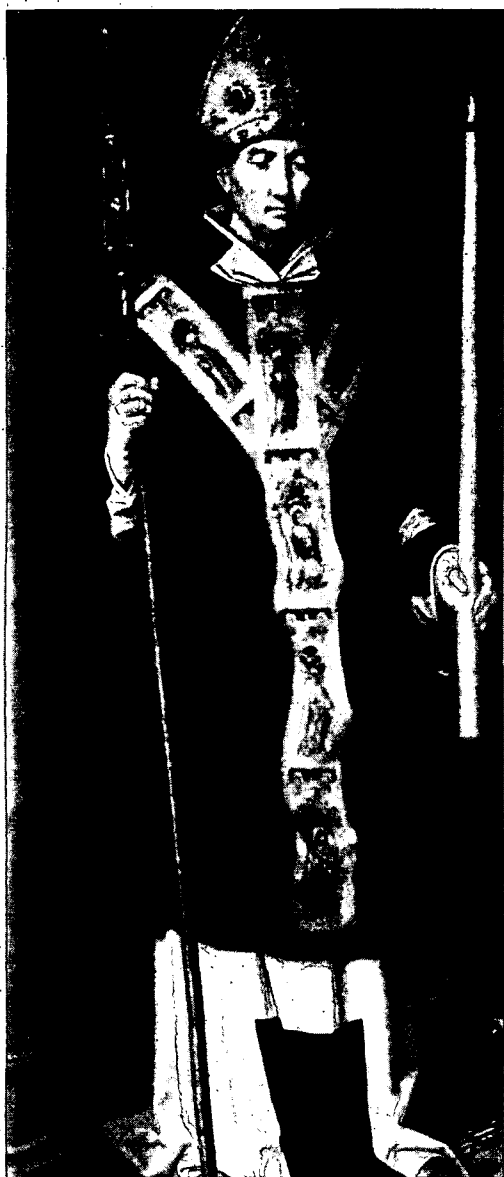
Això ens justifica aquest títol, que, al meu entendre, és més que merescut.

L'any 1954, Oñatibia va publicar, a Vitòria, el llibre *La presencia de la obra redentora en el misterio del culto. Un estudio sobre la doctrina del Misterio de Odo Casel*. L'entusiasme d'aquesta obra de joventut va definir tota la seva tasca ministerial i professoral. La seva acció pastoral fou impregnada per aquest afany d'ajudar els cristians a entrar en el misteri celebrat en la litúrgia, i n'hi ha prou de repassar la seva àmplia bibliografia per adonar-se com tota la vida fou constant en la tasca mistagògica, això és, en conduir vers el Misteri.

Ara que Don Ignacio està definitivament absent del nostre món —viví, aquests darrers anys, una vida molt retirada— se'ns fa més proper d'aquella manera nova amb què ho estan els qui han mort en el Senyor, i, una vegada més, «donem gràcies a Déu per tots els beneficis que li ha fet en la seva vida mortal, i per haver-nos donat així a nosaltres una mostra del seu amor i de la comunió dels sants en Crist» (oració de comiat de les Exèquies).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

Sant Blai al «Políptic de Lübeck», de Hans Memling (1491)

Sant Blai

- ❑ Va viure entre els segles III i IV a Armènia
- ❑ Bisbe de Sebaste
- ❑ Va guarir un nen que tenia una espina clavada a la gola
- ❑ Assassinat l'any 316

L'any 313 el conegut edicte de Milà decretat per l'emperador Constantí posava fi a les persecucions religioses i començava un període de llibertat per al cristianisme. Va ser durant aquest episodi que trobem sant Blai com a bisbe de la ciutat armènia de Sebaste. Tot i aquesta nova etapa de pau les disputes polítiques entre l'emperador d'Occident, Constantí, i el d'Orient, Licini, van provocar disturbis violents que en alguns llocs d'orient van desembocar en matances de cristians. Això és el que va passar l'any 316, quan el bisbe armeni Blai va ser torturat amb pues de ferro i després decapitat en un d'aquests esclats de violència.

Fins aquí la història, que no

ens aporta gaires dades més sobre la persona d'aquest sant màrtir venerat tant a l'Església romana com a les ortodoxes. La tradició, en canvi, ha suplert aquesta mancança de dades històriques i n'ha anat enriquint la figura amb diverses llegendes. La més coneguda, d'origen medieval, és aquella que explica com sant Blai va guarir per mitjà de la pregària i amb la imposició de mans un nen que s'havia empassat una espina i que se li havia clavat a la gola. Per aquesta raó és el sant especialment invocat per guarir tota mena d'afeccions d'aquesta part del cos. La tradició popular també li atribueix la capacitat de parlar amb els animals.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any
(Salteri: setmana 4)

GENER

28. Diumenge

IV de durant l'any, Verd. Lectures: Jeremies 1,4-5,17-19 / Salm 70 / 1 Corintis 12,31-13,13 / Lluc 4,21-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tomàs d'Aquino, Doctor de l'Església; Flavià, mr.; Tirs, mr.; Julià, b.; Leònides, mr.; Santes, beata Gentil Giusti.

Festa Major: a Subirats.

29. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 11,32-40 / Salm 30 / Marc 5,1-20. Barcelona i Terrassa: *Sant Pere Nolasc* (MLI); *Blanc.* Tortosa: *Beat Manuel Domingo i Sol* (ciutat, MO / diòcesi MLI), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valeri, b. i mr.; Sulpici Sever, b.; Julià, b.; Santes, beata Arcàngela Giralani, rel.

30. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 12,1-4 / Salm 21 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelelm, b.; Mucià-Maria Wiaux, rel.; Santes, Martina, vg. i mr.; Jacinta de Mariscotti, rel.

31. Dimecres

Sant Joan Bosco (MO), *Blanc.* Lectures: Hebreus 12,4-7.11-15 / Salm 102 / Marc 6,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Xavier Maria Bianchi, rel.; Santes, Marcel·la.

FEBRER

1. Dijous

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 12,18-19.21.24 / Salm 47 / Marc 6,7-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cecili, b. i mr.; Santes, Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel.

2. Divendres

La Presentació del Senyor (F), *Blanc.* Lectures: Malaquies 3,1-4 (o bé: Hebreus 2,14-18) / Salm 23 / Lluc 2,22-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Corneli, b.
Festa Major: a l'Ametlla de Mar, Botarell i Vilasacra.

3. Dissabte

Fèria, *Verd.* Lectures: Hebreus 13,15-17.20-21 / Salm 22 / Marc 6,30-34. Si es vol: *Sant Blai* (MLI), *Vermell*; *Sant Ànscari* (MLI), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Blanco i comp. mr.; beat Esteve Bellesini, prev.; beat Joaquim de Siena, rel.; Santes, Claudina Thévenet, rel. i fund.

Festa major: a l'Aleixar, Cabacés, la Floresta i el Palau d'Anglesola.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de durant l'any

Lectura primera

Jr 1,4-5,17-19

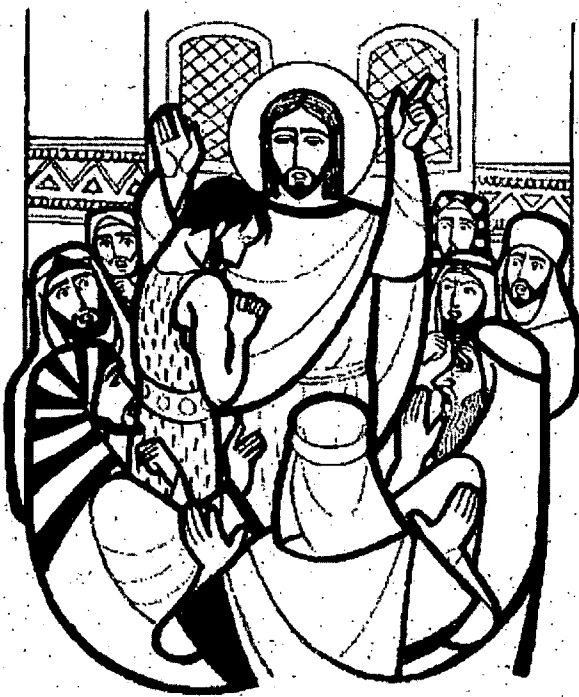
Lectura segona

1C 12,31-13,13

Et vaig fer un profeta destinat als pobles

Lectura del llibre de Jeremies:

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cényeix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguís por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

La fe, l'esperança i l'amor subsisteixen, però l'amor és el més gran

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós: el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoïsta, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment coneixem només una part; després coneixerem del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

Al·leluia

Lc 4,18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat.

Evangelí

Lc 4,21-30

Jesús, igual que Elies i Eliseu, no és pas enviat només als jueus

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzalet, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí el poble dels teus pares.»

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un lepros de Síria.»

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el traqueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se'n anà passant entremig d'ells.

Salm responsorial

70

En vós m'emparo, Senyor,
que no en tingui un desengany.
Deslliureu-me, traieu-me del perill,
vós que sou bo; escolteu i salveu-me.

R. Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.

Sigueu el meu castell i refugi,
la meua roca salvadora.
Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. *R.*

Vós sou la meua esperança, Déu meu,
he confiat en vós, Senyor, des de petit.
Vós em traguéreu de les entranyes de la mare,
acabat de néixer em vaig emparar en vós. *R.*

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis
diran a tothom com m'ajudeu:
M'instruíu, Déu meu, des de petit,
i encara avui us proclamo admirable. *R.*

Barcelona

diòcesis

Presentació del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica

■ Els bisbes volen que sigui una eina que ajudi els sacerdots, els catequistes, els agents pastorals i tota la comunitat cristiana

BARCELONA.— El dijous 11 de gener, a les 19 h, es va presentar a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona l'edició catalana del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, van presidir l'acte i van ser els encarregats de fer-ne la presentació.

Amb la presència de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que també va estar a la mesa presidencial, dels bisbes de Girona, de Solsona, de Vic, d'Urgell i de Sant Feliu, dels delegats diocesans de Catequesi i amb més d'un centenar de persones de Barcelona, de Vic, de Tarragona i de Tortosa, el president de la Conferència Episcopal Tarraconense i el vicepresident de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola van presentar l'acurada edició catalana que s'ha fet re-

Els bisbes de Barcelona, Tarragona i Tortosa.

l'itinerari de la seva redacció van versar les primeres paraules del primat.

Ajudat per la pantalla on anaven visualitzant-se les dates i les dades que anava referint, va començar explicant que la idea de fer un Catecisme de l'Església catòlica va néixer del Sínode de Bisbes convocat pel papa Joan Pau II el gener del 1985 en ocasió del vintè aniversari de la clausura del Concili Vaticà II. En la relació final

modificacions i millores que van ser treballades durant anys i de les quals a la fi es va veure el fruit en la publicació del Catecisme de l'Església catòlica per part del papa Joan Pau II l'octubre del 1992. Cinc anys després, el 1997, apareixia l'edició típica vaticana i s'arribava així al text definitiu.

El Compendi del Catecisme de l'Església catòlica va néixer com a fruit del desig presentat al papa Joan Pau II pels participants al Congrés Catequètic Internacional del 2002, que es va fer intèrpret d'una exigència molt estesa per tota l'Església. Acollint aquesta petició el Papa va crear un comissió presidida pel mateix cardenal Ratzinger per preparar el text que abans de la redacció definitiva va ser presentat a tots els cardenals i a tots els presidents de les Conferències Episcopals per rebre'n el consell i aprovació.

Les característiques i novetats del nou Compendi

Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, vicepresident de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi de la CEE i president la subcomissió de Catequesi de la mateixa CEE, va explicar les característiques, mètode i novetats del nou Compendi.

També ajudat per l'ordinador i pel power point, el bisbe Salinas va anar desgranant les principals característiques i els centres de gravetat de la nova eina que l'Església posa a les nostres mans. En primer lloc, va

destacar que l'intent del Compendi no és altre sinó el d'expressar d'una forma sintètica els mateixos continguts de la fe presents en el Catecisme de l'Església catòlica.

Per aquesta raó, un altre dels punts centrals del Compendi és la seva dependència del Catecisme. Per aquest motiu es titula Compendi del Catecisme de l'Església catòlica i cadascun dels temes té al costat els números de referència del Catecisme, on s'explica la qüestió d'una manera més detallada i aprofundida.

Com el Catecisme, el Compendi està dividit en quatre parts: la fe que l'Església professa: exposició del Credo; la fe que l'Església celebra: els sacraments; la fe que l'Església viu: la moral, i la fe que en l'Església es fa oració: la pregària.

Una altra característica és la seva forma dialogal. Es tracta de proposar un diàleg ideal entre el mestre i el deixeble mitjançant una bateria de preguntes que impliquen el lector i que el conviden a prosseguir en el descobriment d'aspectes sempre nous de la veritat de la fe.

El nou recurs que presenta el Compendi i que el fa una característica molt particular és la presència d'algunes imatges que n'acompanyen l'articulació. Són escenes del riquíssim patrimoni de la iconografia cristiana que al seu costat porten una senzilla i preciosa explicació catequètica que ajuda a penetrar en els diversos misteris de la fe cristiana.

El desig dels bisbes de la Tarraconense i de la Barcinonense és que sigui una eina que ajudi els sacerdots, els catequistes, els agents pastorals i tota la comunitat cristiana en general. Per aquest motiu ja se n'ha fet amb urgència una segona edició, ja que la primera, de 5.000 exemplars, es va exhaurir en poques setmanes i d'aquesta segona edició, de la qual també se n'han fet 5.000 exemplars, ja n'hi ha prop de 2.000 de venuts. El seu bon preu, de 5 euros, i la gran qualitat de l'edició també han ajudat a la difusió més àmplia d'una obra que esperem que continuï amb la mateixa tònica molt de temps.

Víctor-Manuel Cardona

Fotos: SIC

L'Aula Magna del Seminari va acollir els assistents a l'acte.

centment del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, que es va fer públic l'any 2005 i que en català ha vist la llum més recentment, el 2006.

A la porta de l'Aula Magna hi havia un treballador del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) venent exemplars de la segona edició catalana mentre que a l'interior ja estava preparada la pantalla, el canó de llum i l'ordinador per a la presentació en power point del Compendi.

El primer de prendre la paraula i de donar la benvinguda va ser Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona i primat, president de la Conferència Episcopal Tarraconense. Les seves paraules van ser de salutació i d'acollida, en un primer moment, per després entrar en la presentació del Catecisme de l'Església catòlica.

Les seves paraules es van centrar en la gènesi històrica del Compendi que, com tots sabem, té com a fonament el Catecisme de l'Església catòlica. Sobre ell, el pensament de fer un catecisme universal i

d'aquell Sínode els bisbes, en nom dels quals parlava el cardenal Danneels, expressaven el desig «que es redacti un catecisme o compendi de tota la doctrina catòlica, tant sobre la fe com sobre la moral, que sigui com un text de referència per als catecismes i compendis que siguin elaborats als diversos països. La presentació de la doctrina ha de ser bíblica i litúrgica, que ofereixi una doctrina segura i que alhora estigui adaptada a la vida actual dels cristians».

L'any següent, el 1986, el Papa va confiar a una comissió de dotze cardenals i bisbes, presidida pel cardenal Joseph Ratzinger, i ajudada per un comitè de redacció de set bisbes diocesans, experts en teologia i en catequesi, la tasca de preparar un projecte de Catecisme. Un cop acordada ja una primera redacció, la van enviar a totes les Conferències Episcopals o Sínodes per fer-la arribar a tots els bisbes, també van enviar aquesta redacció a totes les Facultats de Teologia per tal de demanar-ne

Donatiu de l'Orde Constantinià per a la restauració de la façana de la catedral

BARCELONA.— L'Orde Constantinià de Sant Jordi, a través del seu delegat a Catalunya, va lliurar al Dr. Joan Guiteras, degà del Capítol Catedral, un important donatiu a fi de contribuir a les despeses de restauració de la façana de la catedral de Barcelona. L'Orde Constantinià —l'orde dinàstic més antic d'Europa— s'adheria així a la campanya «Patrocina una pedra» que el Capítol Catedral de Barcelona va iniciar per sufragar les despeses econòmiques que representa la restauració de la façana del primer temple de l'arxidiòcesi. El Dr. Guiteras va agrair vivament el donatiu rebut, el va considerar com una mostra sincera de l'amor de l'Orde Constantinià a la seu i va exposar la problemàtica que una restauració d'aquestes característiques representa així com la confiança que les obres s'iniciïn aviat. (C.C.)

Barcelona

La migració té rostre de dona

■ Dona llatinoamericana i en plena edat laboral, perfil majoritari de les persones immigrades ateses per Càritas

BARCELONA.— De les 14.583 persones d'origen estranger ateses per Càritas diocesana de Barcelona, de gener a 30 d'agost del 2006, 8.568 (el 59%) eren dones. Els homes (6.025) suposen el 41% del total.

Aquestes dades refermen la tendència dels últims anys i permeten afirmar que a Càritas, la migració té majoritàriament rostre de dona. Aquesta informació es recull en l'extra de migració de Càritas que, amb motiu de la Jornada Mundial de les Migracions, es va publicar el diumenge 14 de gener dins del *Full dominical* que es distribueix a les parròquies de les diòcesis de Barcelona, de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa.

Càritas constata així mateix que immigració no és sinònim d'exclusió i que quan les persones immigrades poden regularitzar la seva situació administrativa ja no necessiten l'ajuda de l'entitat. Una mostra d'això és el clar descens en l'atenció dels immigrants procedents de l'Equador, pel fet que molts d'ells van poder regularitzar la seva situació en el procés extraordinari de normalització del 2005. Això no obstant, Amèrica del Sud continua sent el principal continent emissor d'immigrants (50%) i Bolívia, el país majoritari de procedència dels immigrants atesos per Càritas. A continuació, l'Àfrica (Magrib) amb un 30% i l'Àfrica subsahariana (6%).

Aquest extra de migració publica també les dades de l'enquesta que la Delegació de Pastoral Social va fer sobre la im-

Cartell de la campanya de sensibilització.

migració, l'octubre del 2006, a les parròquies de l'arquebisbat de Barcelona.

L'enquesta posa en relleu les moltes iniciatives d'atenció a les persones immigrades que s'estan duent a terme a les parròquies, tant en l'àmbit pastoral com d'ajuda social en col·laboració amb Càritas. La Delegació de Pastoral Social de l'arquebisbat de Barcelona assenyala que la presència dels nouvinguts a les nostres comunitats és una oportunitat per a tots.

«Els nouvinguts són una saba nova per a les nostres comunitats. Ens aporten vivències i sensibilitats que moltes vegades no coincideixen amb les nostres. De tots depèn, d'uns i d'altres, que aquestes diferències ens aportin un enriquiment mutu i que no siguin motiu de confrontació. Les nostres esglésies, tal com vam fer en els anys seixanta amb la immigració procedent de la resta d'Espanya, tenen ara la tasca de contribuir a la cohesió social i a la integració dels nouvinguts.»

«La fraternitat va més enllà de la llei»

També amb motiu de la Jornada Mundial de les Migracions, Càritas diocesana i la Delegació de Pastoral Social promouen una campanya de sensibilització que es desenvoluparà al llarg de tres anys amb el lema «La fraternitat va més enllà de la llei». En el primer any l'objectiu és acollir i convidar la persona nouvinguda. En el segon any es potenciarà el diàleg. I per finalitzar, el tercer any, el fet de compartir un projecte comú de ciutadania i una Església fraterna i acollidora.

«Fots sabem de les grans dificultats en què es troben aquests nouvinguts», expressa Mn. Josep M. Jubany, delegat de Pastoral Social de l'arquebisbat de Barcelona, en referència a la campanya de sensibilització. «La societat que els acull —afirma— ha de ser conscient que la seva aportació ens

enriqueix tant humanament com econòmicament. (...) Tots els homes i dones, independentment del nostre lloc d'origen, formem una sola família, tots som germans. Per als creients en Jesucrist, la fraternitat és l'única llei que ha de regir les relacions entre les persones.»

Segons Mn. Jubany, el lema «La fraternitat va més enllà de la llei» ens recorda que la llei ha d'estar al servei dels homes, i no els homes al servei de la llei. «Acollir l'immigrant —afegeix—, reconèixer-lo, acollir-lo en les nostres comunitats, no és un acte de benevolència, sinó que és un deure de justícia que tots tenim.»

També Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa i Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, en l'escrit setmanal del *Full Dominical*, parlen de la fraternitat amb els immigrants i conviden a deixar de banda actituds de desconfiança o de rebuig. «Si en algun cas aquestes persones protagonitzen fets negatius o delictius, no podem jutjar tot el col·lectiu per aquests fets puntuals», afirma el bisbe de Terrassa, que també recorda que «Jesucrist ens demana acollir l'immigrant com un germà, reconèixer tot el que ens aporta i, si és cristià, acollir-lo també com un germà o una germana en la comunitat de la fe».

D'altra banda, el Sant Pare Benet XVI, en el seu missatge per a la Jornada Mundial de les Migracions, també expressava el seu desig que «pugui convertir-se en una ocasió útil per sensibilitzar les comunitats eclesials i l'opinió pública sobre les necessitats i els problemes dels migrants i els refugiats, i de les potencialitats positives de les famílies migrants». (C.C.)

Centenari de l'arribada dels Germans de La Salle al Maresme

PREMIÀ DE MAR.— El centre de La Salle a Premià de Mar està de festa. Aquest curs 2006-2007 fa 100 anys que els Germans de La Salle van arribar al Maresme. Per celebrar aquest centenari i retre homenatge als antics alumnes —i, molt especialment, als més grans— s'han organitzat una sèrie d'actes els dies 9, 10 i 11 de febrer.

La història dels Germans de La Salle a Premià es remunta al 26 de setembre del 1906, quan tres germans arriben a la localitat. De fet, l'any 1904 el ministre francès Combes ordena el tancament de totes les congregacions religioses dedicades a l'ensenyament i els germans de La Salle han d'emigrar a d'altres països. A Catalunya es vol crear un gran noviciat que prepari els joves per atendre els centres d'Amèrica Central i del Sud.

Dos anys després de l'arribada d'aquests tres germans a Premià de Mar, s'inaugura el noviciat el 21 de juliol del 1908 amb 27 aspirants acompanyats pel sant germà Miquel Febres, educador i gran literat canònicitzat per Joan Pau II. Amb l'arribada de la Setmana Tràgica el 1909, la majoria de germans i els 125 novicis que en aquell moment hi havia van haver de fugir. Gràcies al

suport d'unes trenta persones de Premià i els pobles veïns, els quatre germans que es van quedar i l'edifici no van patir cap d'any.

En agraïment per l'ajut rebut, els Germans van construir una escola gratuïta que va funcionar ininterrompudament excepte els anys de la guerra civil (1936-1939). El curs 1969-1970 l'edifici del noviciat passa a ser l'escola per tal d'atendre la creixent demanda d'escolarització i el curs 1980-1981, La Salle Premià de Mar esdevé mixta per atendre la coeducació.

El centre va ampliar l'escolarització l'any 1996-1997 amb la implantació de l'ESO fins als 16 anys i el curs 2002-2003 torna a ampliar implantant l'Educació Infantil des dels tres anys.

Avui La Salle Premià acull 700 alumnes

El centre de Premià de Mar està de festa.

i 55 professionals que treballen en educació Infantil, Primària i Educació Secundària Obligatoria. Aquest curs 2006-2007, tota la comunitat educativa que constitueix el centre, germans, professors, personal d'administració i serveis i, especialment, els exalumnes més veterans, han volgut celebrar el centenari de l'arribada dels germans. (C.C.)

Curset «Educar bé els fills. Una missió impossible?»

BARCELONA.— La Delegació diocesana de Pastoral Familiar organitza anualment uns cursets amb la finalitat d'oferir un espai d'aprofundiment i de reflexió de la temàtica relacionada amb el matrimoni i la família. Per això ha semblat que és un bon tema el de l'educació dels fills, i més quan són palèses les influències i les dificultats que pateixen molts pares i mares en la seva tasca educadora, tal com informen constantment els mitjans de comunicació. Per això, el curset que es farà als locals del Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra, 6, 3r pis) els dies 8, 15, 22 de febrer, de les 19 a les 20.45 h, tractarà el tema *Educar bé els fills. Una missió impossible?* El curset està obert a tothom. (C.C.)

Barcelona

El col·legi Escolàpies-Llúria celebra 150 anys d'història

■ Abans de l'emplaçament definitiu, el centre va estar ubicat als carrers d'Avinyó i del Pi

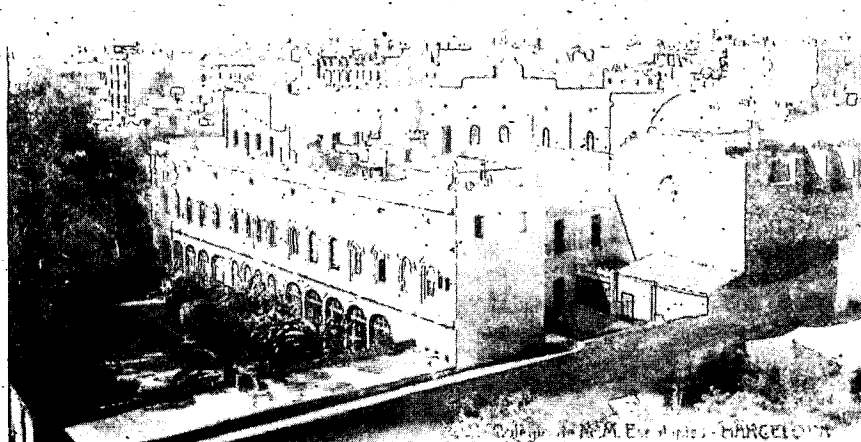
BARCELONA.— «Una escola, com un ésser viu, passa per molts moments, etapes, personal, plans d'estudi, exigències administratives..., però sempre té un objectiu molt clar: educar, ajudar a créixer i

construir persones.» Així comença el documental que explica els 150 anys d'història del col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies, al carrer d'Aragó amb Roger de Llúria, en ple Eixample de Barcelona.

Però l'Eixample no va ser pas el primer lloc d'ubicació del col·legi fundat per les escolàpies de Paula Montal, ja que abans va haver de passar pels carrers d'Avinyó i del Pi. D'aquesta manera, la història del col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies esdevé també un recorregut per la Barcelona del segle XIX i per la realitat precària del seu sistema educatiu, més greu encara pel que fa a l'oferta adreçada a les nenes. Com les escolàpies, també molts altres instituts, ordes i congregacions religioses van veure el problema de la manca d'educació i van posar-hi solució.

Moguda per la seva vocació educativa, Paula Montal Fornés (Arenys de Mar 1799 - Olesa de Montserrat 1889) va fundar el 1829 les Religioses de les Escoles Pies i, quan es va plantejar la possibilitat de crear un col·legi a la ciutat de Barcelona, la institució ja comptava amb centres a Figueres, Girona, Arenys de Mar, Sabadell, el Masnou i el Vendrell.

El 2 de gener del 1857 va començar, doncs, a funcionar el col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies al carrer d'Avinyó, 23, de Barcelona, on anteriorment ja funcionava una escola força acreditada. Un total de 160 nenes, algunes d'internes i d'altres en règim de mitja pensió, van ser les primeres alumnes d'un col·legi que comptava amb onze professores i que en el seu programa pedagògic proclamava el següent: «Serem escasses en promeses: els resultats acreditan el nostre zel i laboriositat.»

El 1873 es va inaugurar l'edifici actual de l'escola.

A mesura que la demanda d'alumnes creixia, minvava la capacitat d'espai dels locals del carrer d'Avinyó, de manera que el 1867 el col·legi va anar a raure en uns nous locals al Palau dels Barons de Maldà, en una casa bonica i espaiosa del carrer del Pi, 5. En aquella època l'escola comptaria també amb dos capellans que amb els temps serien un referent de l'Església catalana: Tomàs Sivilla, futur bisbe de Girona, i Josep Torras i Bages, futur bisbe de Vic.

Primer transport escolar de Barcelona

L'estiu del 1871 feia catorze anys que el col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies funcionava a Barcelona i les necessitats d'espai no feien més que augmentar. Per això es va optar finalment per comprar uns terrenys als afores de la ciutat i construir-hi un edifici de planta, on el 1873

es va inaugurar la nova escola. Era un lloc despoblat, rodejat d'hort..., era el futur Eixample de Barcelona, però en aquell moment quedava lluny del centre. D'aquí que es posés en marxa un servei d'autocar per traslladar-hi les alumnes en el que esdevindria el primer transport escolar de la ciutat de Barcelona.

Als cap de tres anys, es va posar la primera pedra de la nova església del col·legi, sota l'advocació de la Mare de Déu de les Escoles Pies.

Han passat 150 anys, les Escolàpies compten amb col·legis a Catalunya, però també a Mallorca i València, i continuen fidels a un estil pedagògic que es fonamenta en la tradició escolàpia de Josep de Calassanç: una escola popular, oberta a la diversitat de cultures i de classes socials; una educació integral i harmònica concebuda com a síntesi entre promoció humana i formació cristiana, tradicionalment expressada amb el lema «Pietat i lletres».

Carme Munté

L'escola continua fidel al seu estil pedagògic.

En un primer moment l'educació només era adreçada a nenes.

CONXA MACIP, SUPERIORA I TITULAR DEL COL·LEGI MARE DE DÉU DE LES ESCOLES PIES

«El carisma educatiu sempre és vàlid en tot estil de societat»

—Quines necessitats del moment van portar Paula Montal a crear escoles?

—A principis del segle XIX era molt marcada la incultura de la dona, de les classes populars i la manca d'escoles que hi estaven destinades. M. Paula Montal, filla d'Arenys de Mar, va intuir la necessitat de crear-ne i va començar la seva experiència a Figueres l'any 1829.

—Com viuen avui dia el carisma de la fundadora?

—Avui el vivim com una necessitat d'educar les generacions actuals en uns valors personals, socials i transcendents. El nostre objectiu és oferir una educació integral i harmònica, ajudar a construir persones amb capacitat de relació, d'actituds solidàries i obertes al transcendent.

—Què signifiquen per a la institució aquests 150 anys de història?

—Són una constatació patent que la nostra tasca té un valor; que el carisma educatiu sempre és vàlid en tot estil de societat ja que el més important és formar persones des de la seva infància i acompanyar-les en el seu procés.

—Quina és la importància de les escoles d'inspiració cristiana en l'actual panorama educatiu?

—Les escoles cristianes oferim uns valors molt importants tant personals com d'inserció en la societat. Són escoles obertes a donar criteris evangèlics, a integrar en el món del treball, a atendre la diversitat de mentalitats i de creences, a la solidaritat, al voluntariat, a les noves tecnologies, a les famílies... És un model educatiu molt vàlid i necessari al món d'avui.

—Davant de les dificultats que presenta avui dia l'educació, com veuen el futur?

—Veiem el futur amb esperança. Si només entenem l'escola en el seu aspecte d'ensenyament, potser molts conceptes i destreses es podran aprendre d'altres maneres. Però tal com valorem nosaltres l'educació, això sempre tindrà actualitat i necessitat. El que es necessita són persones vocacionades, que estimin els nens i les nenes, els adolescents i els joves, i persones entregades. Mentre existeixin aquestes persones vocacionades, hi haurà escoles basades en valors evangèlics.

—Com, al llarg d'aquest temps, s'han obert al barri?

—L'escola es troba inserida a l'Eixample, un barri amb unes característiques peculiars. A la nostra escola hi ve gent de molts indrets, però com a escola estem vinculats al barri i intentem participar en actes de l'entorn. Quan hi ha la festa del barri hi participem fent una activitat amb els alumnes. En aquest sentit, aquest curs passat es va fer una cosa molt bonica: els alumnes de 1r de batxillerat artístic van pintar quadres relacionats amb els productes de diverses botigues de l'entorn i van estar exposats als aparadors. També participem des de fa molts anys en els Jocs Florals de l'Eixample. D'altra banda, també hi ha molta relació amb la parròquia, on fem alguns actes en festes significatives de l'escola, com en les festes de sant Josep de Calassanç, l'inspirador de la nostra línia educativa; i la festa de M. Paula Montal, la nostra fundadora, així com la recepció del sagrament de la Confirmitat. Una acció conjunta és l'organització de la campanya de la fam. Al menjador de la nostra escola es fa un sopar solidari i els alumnes presenten alguna activitat.

ELS REIS MAGS

Li oferiren tres regals a Jesús: or, encens i mirra.

T'has preguntat mai per què li van regalar això i no uns patins, un cotxet o una bicicleta? Llegeix i en sabràs la resposta.

OR:

L'or era propi dels reis, per això el van oferir a Jesús. Ell és el Rei de Reis.

ENCENS:

És una aroma que antigament només s'oferia a la divinitat. Amb això quedava de manifest que Jesús és Déu.

MIRRA:

És una substància amb la qual s'untava el cos de les persones que morien. Amb això manifestaven que Jesús també és home i hauria de morir per salvar-nos.

**ELS REIS MAGS VAN RECONÈIXER QUE JESÚS ÉS:
REI, DÉU I HOME.**

El film «Teresa, el Cuerpo de Cristo» s'estrena el 23 de febrer i la polèmica pot ser la seva carta de presentació

Llums i ombres de la nova pel·lícula sobre santa Teresa

Ens arriba la darrera pel·lícula del novel·lista, guionista i cineasta Ray Loriga, *Teresa, el Cuerpo de Cristo*, una vida de santa Teresa de Jesús protagonitzada per Paz Vega, acompanyada d'un repartiment excel·lent i amb el millor equip tècnic possible en una pel·lícula espanyola. Amb aquest llargmetratge, Loriga ha volgut fer una aproximació molt personal a la figura de la nostra santa d'Àvila. Tan personal, que hi ha arriscat massa, i juntament amb les troballes brillants ha caminat per la corda fluixa en alguns aspectes importants.

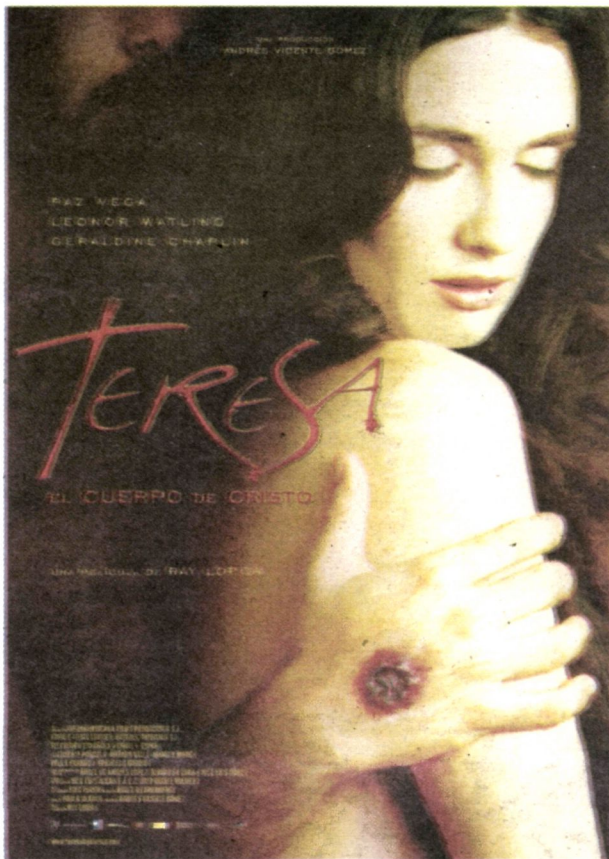
El problema més gran del film és la manca de sintonia real que es percep amb l'experiència cristiana, la qual cosa allunya el personatge de santa Teresa dels espectadors, els quals, en no entendre bé les motivacions de la santa, difícilment s'hi identificaran. Aquesta incomprensió de fons per part de Ray Loriga i de Paz Vega, segurament no cercada, és de fet l'origen d'aquells desencerts que té el film en el guió i en la posada en escena.

La presentació del context històric, barroera i tòpica en els primers instants del film, és probablement el pitjor, més propi del gènere de terror que del cinema històric o religiós. No hi ha cap deformació més gran en la presentació del Segle d'Or espanyol que en aquestes imatges i la veu en *off* que comenta: «Tots els cors estaven governats per la por. Tots menys un.» Aquest comentari que ens recorda el començament d'*Astèrix* i que no és acceptable en una pel·lícula seriosa, suposa un desconeixement total de l'ambient contrareformista espanyol. Afortunadament, tot i que aquests pressupòsits il·lustrats es troben al film, no es pot dir que aquest sigui el to general de la cinta, on se'ns presenta amb encert i fins i tot amb afecte catòlics com cal com Guimar de Ulloa (Leonor Watling), sant Pere d'Alcàntara (José Luis Gómez) o sant Francesc de Borja (Javier Mejía). Probablement són aquests personatges els que protagonitzen els mil·lors moments de la pel·lícula, com les converses al Palau d'Ulloa sobre el moment que viu l'Església, o els consells de santa Teresa a les seves primeres seguidors.

Al contrari, els episodis protagonitzats pel provincial d'Àvila (Manuel Morón) o pel confessor Daza (Eusebio Poncela) són els més caricaturescos i sens dubte ideològics, i ens mostren la imatge típica i passada de l'Església com una realitat fosca, àvida de poder i patèticament masculista.

Aspectes problemàtics

El tractament dels episodis místics de la santa requereix un judici molt afinat. Ray Loriga ha volgut donar-los una aparença estètica moderna, i això està bé, i ho aconsegueix amb l'ajuda dels millors professionals. En totes les visions, santa Teresa es veu ella mateixa vestida de luxe cortesà, com l'esposa d'un rei, i Crist apareix interpretat per un actor en carn i ossos (Gregorio Sebastián). El més problemàtic és la traducció o transposició que Loriga vol fer de l'amor al Fill de Déu, místic, espiritual, a un amor carnal a Crist home. En aquest sentit ratlla el límit de l'acceptable quan recalca el contacte físic i gairebé sensual entre el personatge de Crist i el de santa Teresa. La mà nafrada del Crucificat sobre l'espatlla nua de la santa, o el petó dolç que ella posa sobre els llavis del Crist jacent, per posar dos exemples, irritaran amb raó certes sensibilitats i molts estudiosos de la història teresiana, per la seva «immanentització» de l'experiència mística. Creiem que, tot i que en cap moment Loriga té la intenció de faltar al respecte o de frivolitat —sinó més aviat es

Cartell promocional del film.

tracta d'audàcia ignorant—, aquest és un dels aspectes que més crítiques rebrà la pel·lícula. L'elecció de Paz Vega com a actriu —que fa un treball notable, per cert— afavoreix aquesta sensualitat que desdibuixa seriosament el personatge de la santa. D'altra banda, alguns embadaliments estan interpretats com si es tractés d'orgasmes sexuals, la qual cosa també es presta a una interpretació exclusivament materialista de l'experiència mística. Hi ha un altre fet qüestionable de tipus històric: la suposada pèrdua de la virginitat de la santa abans d'«entrar en religió». Loriga llança aquest episodi indemostrable, que en realitat no aporta res necessari a la trama, i que serveix per real-

çar els aspectes sexuals del personatge. «Som al segle XXI i hi ha moltes coses que es poden revisar sobre santa Teresa, com la seva suposada virginitat», declara el cineasta.

És molt il·luminador treure aquí algunes declaracions de Ray Loriga sobre la pel·lícula: «Si va haver-hi polèmica al segle XVI segurament por haver-n'hi ara. Hi ha moltes coses de santa Teresa que no s'han explicat i que són un misteri sense resoldre: la seva sexualitat o la seva relació tan propera a Déu, gairebé pell amb pell... Aquests temes van ser escandalosos al seu dia i no han estat revisats gaire sovint, així que probablement puguin tornar a semblar-ho avui dia, la qual cosa diu molt poc del progrés de l'Església en els darrers segles.» Però tot seguit matisa: «Compte! Jo no he tractat santa Teresa per fer un pamflet contra l'Església [...] He anat amb molt de compte de no presentar l'Església com la dolenta de la pel·lícula: ella va comptar amb suports importants dins de l'Església catòlica.»

Carrera comercial incerta

Tot i que des del punt de vista formal, el treball de la llum és espectacular —de vegades tenebrista i barroca, d'altres més naturalista, d'altres romàntic, però sempre excel·lent— i en general, tots els aspectes estètics del film tenen molt d'estil —com la direcció artística, el vestuari i la partitura—, en realitat, és difícil que aquest film funcioni a taquilla, si no és que el màrqueting es dissenyi sobre la polèmica, cosa probable si darrere hi ha una productora que necessita l'èxit econòmic a qualsevol preu. I és difícil perquè els no catòlics no trobaran en el film cap punt d'interès, i els catòlics poden rebutjar-la pels aspectes problemàtics comentats. No oblidem que santa Teresa és una de les santes més estimades i conegudes d'Espanya.

Juan Orellana

Director del Departament de Cinema de la CEE

Paz Vega, en el paper de Teresa, juntament amb Leonor Watling, que interpreta Guimar de Ulloa.

Eusebio Poncela interpreta de forma caricaturesca el confessor de santa Teresa.

Tarragona

Homenatge a Mn. Salvador Ramon en el primer aniversari de la seva mort

■ Es va presentar el DVD «Mossèn Salvador Ramon, veu i elogi de la catedral»

TARRAGONA.— Per iniciativa dels Amics de la Catedral de Tarragona, el dimecres dia 10 de gener es va retre un senzill però emotiu homenatge en memòria del recordat sacerdot Salvador Ramon i Vinyes, canonge de la seu tarragonina, en complir-se el primer aniversari del seu traspàs.

Per aquest motiu un grup de tarragonins es va trobar a la catedral, en una de les naus laterals, just davant del tradicional pessebre, tan estimat per Mn. Salvador Ramon, que per aquestes dates es troba allí instal·lat. L'acte en recordança del sacerdot desaparegut es va encetar amb unes interpretacions musicals a càrrec del Cor Jove de la Catedral, seguides d'una pregària pronunciada per Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat. A continuació l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va dirigir als presents unes paraules de reflexió al voltant del pessebre i la seva significació per al món cristià, amb instants per a la meditació i el res d'un respons per al descans etern de l'estimat Mn. Salvador Ramon.

A la sortida del temple, el públic es va dirigir cap a la seu del Col·legi d'Enginyers de Catalunya, a Tarragona, situat a les proximitats de la catedral. Més de 200 persones, entre les quals hi havia familiars del difunt, van fer insuficient la sala

Mn. Miquel Barbarà va pronunciar la pregària a la catedral.

d'actes, que va quedar plena de gom a gom, per assistir a la presentació del DVD titulat *Mossèn Salvador Ramon, veu i elogi de la catedral*, d'uns trenta minuts de durada.

Aquest muntatge ofereix un passeig per la catedral de Tarragona, guiat, a títol pòstum, pels comentaris escrits i publicats pel mateix Mn. Salvador Ramon, força documentats i espurnejats de la fina ironia que caracteritzava aquest capellà. Persones com ara els presidents d'Amics de la Catedral i del Col·legi d'Enginyers o Lluís Maria Moncuñill, un dels artífexs del muntatge audiovisual, van oferir una semblança simpàtica i valorada de la personalitat de Mn. Salvador Ramon, el rector de poble, el canonge arxiver, que tanta

admiració i estimació traspuava envers la seva catedral.

El vídeo explica, a bastament, el procés constructiu de la catedral metropolitana i primada de Tarragona, sense oblidar-ne els artífexs, i es detura, amb tota mena de detalls, en el magnífic retaule de l'altar major, per prosseguir la visita a la capella del Santíssim —que aviat serà restaurada, tal com va recordar Mons. Jaume Pujol—, els orígens i característiques de l'espectacular orgue, a més d'una visió de les campanes que s'integren al cloquer catedralici, les seves peculiaritats i tocs específics; tot plegat amant amb un curiós anecdotari que va fer esclatar el riure, en més d'una ocasió, entre els presents.

Més de 200 persones van veure el documental.

Va tancar l'acte l'arquebisbe Jaume Pujol, el qual va dir que els aniversaris d'una mort són per recordar aquelles persones estimades, «com ho és entrè nosaltres la memòria de Mn. Salvador Ramon, al qual hem d'agrair la seva dedicació plena a les parròquies i la tasca feta a través de les responsabilitats diocesanes que li van ser encomanades». També va subratllar el valuós llegat d'obres d'art religiós i d'altres col·leccions que, en vida, va cedir a l'arxidiòcesi tarragonina i que en un futur pròxim seran exposades al museu diocesà, que ara es troba en una avançada fase d'obres de reforma i de reorganització.

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat

MALLORCA

Missa nova a Son Macià del monjo Antoni Pou

El P. Antoni Pou va visitar la seva terra.

SON MACIÀ.— El mallorquí Antoni Pou i Muntaner, monjo de Montserrat, va celebrar la seva missa nova a Mallorca. El lloc: la parròquia del Sagrat Cor de Jesús. El dia: 13 de gener. I és que aquestes setmanes passades, el P. Antoni Pou i Muntaner, monjo de Montserrat, va tornar a la seva terra per fer la missa nova. Pou va ser ordenat de prevere al monestir

de Montserrat el dia 8 de desembre passat. Va néixer a Son Macià el 1968. Va estudiar al Seminari de Mallorca, i el 1990 va entrar a formar part de la comunitat de monjos de Montserrat. En l'homilia, va recordar el temps en què feia d'escolà en aquesta mateixa parròquia: «I ara em veig a mi al centre, dient les coses que tantes vegades sentia a dir als preveres quan era escolà.»

En referència al seu poble, Son Macià, el P. Antoni Pou va afirmar que «per a mi és el meu Natzaret. Jesús va tenir 30 anys de vida quotidiana i amagada aprenent de la gent bona i amb seny de Natzaret. I jo crec que tots tenim un Natzaret en algun lloc». Segons ell, retornar al poble significa «meditar sobre les coses que hem viscut per saber on anam i què estam fent».

Actualment, el P. Antoni Pou és el coordinador del Centre de Coordinació Pastoral del monestir de Montserrat, que té com a missió atendre les necessitats dels qui van a Montserrat per motius espirituals. A més, és professor de Teologia Bíblica. (C.S.)

Nova superiora general de les Franciscanes Filles de la Misericòrdia

PINA.— Les Franciscanes Filles de la Misericòrdia, reunides en assemblea capitular, van escollir una nova superiora general i el respectiu consell general. L'elecció d'un nou Consell General s'emmarca en el XVII Capítol General Ordinari, que es va celebrar a la Sala Capitular de Pina del 3 al 14 de gener. Les eleccions van tenir lloc el 12 i 13 de gener. Així, després de les votacions, es va concloure que l'equip de govern serà dirigit per Paulina Aguirre Quinteros, que prové de Texas. La nova vicària és Marta Eugenia Cupido Robles, de Mèxic. Maria Soledad Camps Gomila, des Mercadal (Menorca), serà l'administradora. També hi seran presents dues religioses més: Miquela Riera Socias, de Bunyola, i Francisca Alomar Genovard, natural d'Ariany. Aquest serà l'equip responsable d'impulsar el projecte congregacional dissenyat en capítol per al proper sexenni. Per a aquesta ocasió s'ha elaborat un logotip i un lema: «Apassionades per Déu i per la humanitat. Ens cal la Misericòrdia!» (C.S.)

L'equip entrant i el sortint, a l'església de Pina.

Sant Feliu de Llobregat

Primera visita pastoral del bisbe Agustí Cortés

■ El prelat es farà present a l'arxiprestat de Sant Feliu a partir del 28 de gener

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Les parròquies dels vuit municipis que formen part de l'arxiprestat de Sant Feliu enllesteixen ja els preparatius per rebre a partir del 28 de gener la visita pastoral del bisbe Agustí Cortés. Lluny de ser un mer tràmit administratiu o una pura acció de control, la visita pastoral aspira sobretot a celebrar una trobada entre la vida concreta dels fidels i el pastor de la diòcesi. Des del bisbat santfeliuenc es convida tots els feligresos de l'arxiprestat a participar activament en aquest important esdeveniment eclesial.

Amb la visita pastoral a l'arxiprestat de Sant Feliu, que tindrà lloc del 28 de gener al 24 de març, el bisbe Agustí Cortés s'estrenarà al capdavant de la diòcesi en aquest apartat concret del ministeri episcopal. Serà la seva primera visita pastoral, tot i que en realitat, des que es va crear la diòcesi, al juny del 2004, el prelat ja s'ha fet present a bona part de les parròquies que formen part del bisbat. Amb la visita pastoral pròpiament dita, que permet una presència molt més pausada, serà possible abordar molts temes i assumptes que d'altra manera difícilment ni tan sols es plantejarien. El repte és fer

els canvis que demana la seva missió al món». Perquè tot això sigui possible, es demana que durant aquesta visita, que consta a cada parròquia de diverses etapes, es faci present la vida real de les persones i les comunitats parroquials. Aquest és l'únic requisit per fer possible «un diàleg franc i sincer, i que sigui efectiu per al futur».

La visita pastoral a l'arxiprestat de Sant Feliu s'iniciarà el 28 de gener, a les 12.00 h, amb la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, que també exerceix com a catedral. La visita continuarà pocs dies després al mateix municipi amb la presència del bisbe a la parròquia de Sant Joan Baptista. A principis i mitjans de febrer Mons. Cortés es desplaçarà fins a Sant Just Desvern, Sant Joan Despí i Esplugues de Llobregat. Finalment, a finals de febrer i principis de març, el bisbe visitarà Castellsbisbal, Molins de Rei i El Papiol. La visita pastoral es tancarà el 24 de març, a les 11.00 h, amb la celebració d'una eucaristia solemne a la catedral de Sant Llorenç.

La realització de la visita a cada parròquia de l'arxiprestat comptarà amb diversos moments importants: celebració litúrgica, oració, diàleg, intercanvi i festa. També hi ha previstes reunions en l'àmbit arxiprestal que tindran lloc a diferents parròquies. El 12 de febrer els catequistes de l'arxiprestat es reuniran amb el bisbe a Sant

Feliu. Els dies 20 i 27 Sant Just acollirà les trobades dels consells d'economia i dels ministres ordenats, mentre que per al 7 de març s'ha convocat als agents de Càritas a Esplugues. La reunió amb el consell pastoral arxiprestal tindrà lloc el 15 de març a la parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

Juntament amb la participació activa en la visita pastoral, des del bisbat es convida totes les parròquies a fer, a més, una valoració i balanç posterior, que permeti revisar i planificar les accions parroquials de cara al futur.

Samuel Gutiérrez

Èxit de la Campanya de l'Ampolla impulsada pels Joves Cristians de Vilafranca

VILAFRANCA.— Més de 110.000 ampolles es van recollir el 13 de gener passat a Vilafranca i els seus voltants en la 24ª edició de la Campanya de l'Ampolla organitzada pels Joves Cristians de Vilafranca. Els beneficis de la recollida d'ampolles, encara per determinar amb exactitud, aniran destinats a un projecte de construcció de pous d'aigua a la regió central del Camerun. Des de l'organització de la tradicional campanya solidària, la valoració d'aquesta nova edició ha estat molt positiva. En paraules de Mn. Xavier Aymerich, rector de Santa Maria de Vilafranca, «la campanya ha estat un èxit d'organització i participació».

Una de les grans millores de l'edició d'enguany ha estat l'organització del lloc de concentració de les ampolles. Tant és així que la campanya es va acabar aquest any a les deu del vespre, considerablement més d'hora que en campanyes anteriors. Un altre aspecte positiu ha estat la participació, només a Vilafranca del Penedès, de més de 300 voluntaris, majoritàriament membres dels grups de joves de la parròquia de Santa Maria (esplai parroquial, agrupament escolta, confirmació, iniciació, JARC, missa jove); però també d'altres col·lectius, com ara Camí Solidari, els col·legis Sant Josep i Sant Ramon, i l'Associació Creixent. Un any més ha estat molt significativa la participació d'empreses i particulars, que sobretot amb el seu suport logístic, han facilitat la tasca de recollida als més de 300 voluntaris congregats.

Mn. Xavier Aymerich ha qualificat la campanya de «gran acció col·lectiva de solidaritat», en la qual ha participat molt activament tota la ciutadania. Els beneficis obtinguts de les més de 110.000 ampolles recollides aniran a un projecte a l'Àfrica que pròximament serà presentat a Vilafranca en un acte públic. (C.C.)

Més de 300 voluntaris han participat en la campanya de l'ampolla.

Nou ritual per a les celebracions dominicals en absència de preveres

SANT SADURNÍ D'ANOIA.— El 27 de gener, a les 10.00 h, el bisbe Agustí Cortés presentarà a Sant Sadurní d'Anoia el *Ritual per a les celebracions dominicals en absència de prevere*. Es tracta d'un manual que facilita i orienta la tasca de les persones no ordenades que dirigeixen les celebracions dominicals per designació del bisbe. Aquest nou ritual, que respon al decret que el juny passat va signar Mons. Agustí Cortés, inclou una carta introductòria del prelat, el decret, el ritual en català i en castellà, i unes catequisis explicatives.

A l'espera de concretar els llocs i

les persones on caldria dur a terme aquestes celebracions en absència de prevere, el bisbe proposa ja algunes de les directrius sobre les quals caldrà actuar: la importància de la comunitat, el sentit del diumenge, pregària de tot el poble de Déu, diversos ministeris en l'Església i en la celebració litúrgica... Juntament amb la presentació del nou ritual, des de la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia del bisbat es pretén, a més, potenciar que a les parròquies es constitueixin equips de litúrgia amb les persones que ja col·laboren habitualment en els serveis d'animació de les celebracions, i prioritzar els aspectes de preparació i formació per a aquests agents. (C.C.)

La visita s'iniciarà el 28 de gener a la parròquia de Sant Llorenç.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

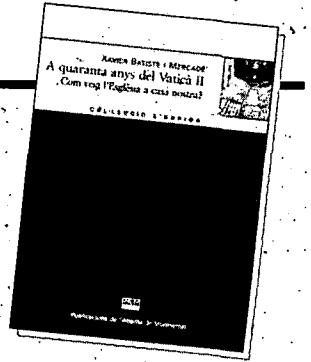
Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

«És més difícil evangelitzar a Catalunya que a la resta de l'Estat»

■ Mn. Xavier Batiste publica «A quaranta anys del Vaticà II, com veig l'Església a casa nostra?»

Mn. Xavier Batiste Mercadé és prevere de la diòcesi de Lleida, on exerceix el ministeri com a rector de Torres de Segre i de Sunyer, consiliari de la JARC i de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, a més de professor de l'Irel. Aca- ba de publicar el llibre *A quaranta anys del Vaticà*

II, com veig l'Església a casa nostra?, núm. 90 de la Col·lecció l'Espiga de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Es tracta, amb paraules de Mn. Ramon Prat, director de l'Irel, que signa el pròleg, d'una nova aportació personal, teològica, espiritual i pastoral de Mn. Batiste, que és autor

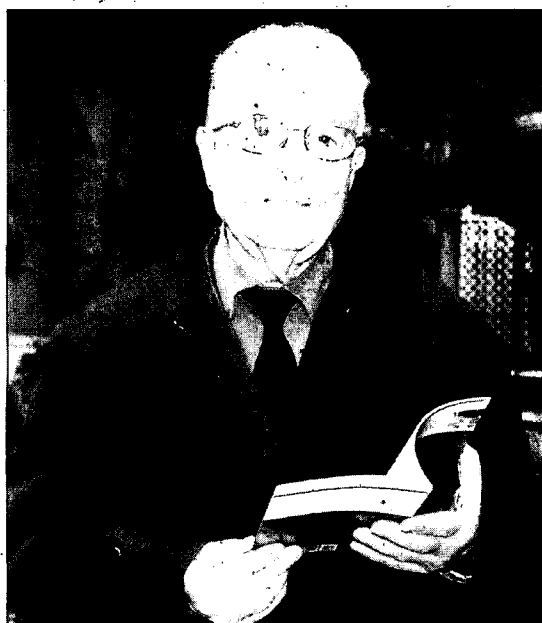
també d'altres llibres: *L'ahir i l'avui de Santa Maria de Cérvoles (o de Valverd) d'Os de Balaguer* (1a edició 1979), *La Primera Comunió avui*, *Signes de fe en el món rural*, *Plançons i sagraments de vida a Torres de Segre*, *Històries d'un malalt terminal i L'ahir i l'avui de Santa Maria de Cérvoles*.

—Per què aquest llibre?

—Perquè l'any passat la fundació Dr. Manyà de Tortosa va convocar un premi de literatura religiosa amb el títol «Reptes i esperances de la nostra Església». Jo em vaig proposar de participar-hi explicant el que veig a l'Església de casa nostra. Com que feia quaranta anys del Concili Vaticà II, he afegit aquesta faceta pensant en laics i mossens que volem tirar endavant la nostra vida i vocació cristiana amb esperança. Com que durant l'estiu els mossens rurals del Baix Segre no podem fer reunions de formació perquè els cristians hem de collir préssecs i peres, em vaig proposar de respondre a aquesta pregunta: quins són els reptes i les esperances de l'Església que viu a casa nostra? A l'Església tots hem d'aportar el que tenim i jo vaig escriure aquest llibre que pot ser un ajut per a alguns dels nostres cristians. II'he pogut aportar gràcies al pare abat i a l'editorial de Montserrat, a càrrec d'ells, i ells el venen. A Lleida es pot trobar a la Llibreria Ramon Llull o també a Torres de Segre, així com a altres parròquies de la unitat pastoral.

—Com veu l'Església?

—Intento mirar-la amb fe, però també sent crític amb coses que els cristians podem millorar. Perquè si de l'Evangeli i de tot el Nou Testament hem après un tret fort del Crist, aquest és la correcció fraterna en tots els nivells. Per tant, la veig amb moltes coses bones que la majoria de la societat no sap però també de negatives, que són les que a vegades surten a la tele

Mn. Xavier Batiste presenta un nou llibre.

d'una manera desorbitada. Intento mirar-la no com si tot fos negre, com fan creure als joves certs galifardeus o certs mitjans de comunicació.

—És aquesta una visió pessimista o esperançada?

—Home, el canvi tan fort que viu la societat planteja reptes molt forts a la comunitat del Crist que viu a Europa. Per exemple: el pensament dèbil de les noves generacions n'és un de fort. Altres en diuen identitat líquida (Josep Maria For-né). Si mirés l'Església amb mirada exclusivament humana, seria força pessimista. Però mirant-la com a obra del Crist i que

l'Esperit treballa dins de cada persona, tinc uns quants motius d'esperança que exposo com a resum de tot el llibre.

—Al llibre parla de la connexió entre el Vaticà II i el Concili Tarraconense...

—Total. Les línies de fons del Concili universal s'han d'aplicar a casa nostra amb el Concili de la Tarraconense. A Catalunya és més difícil evangelitzar que a la resta de l'Estat espanyol. Una anècdota: vaig trobar-me amb el president dels biblistes de l'Església de casa nostra i el vaig felicitar pel treball que han fet i fan. Bíblia catalana ecumènica (feta per catòlics i evangèlics) i publicacions amb estudis de l'Evangeli per a laics. Tan sols a la diòcesi de Tarragona hi ha 400 grups que es troben per estudiar,

compartir i pregar amb la Bíblia a la mà. La resposta de Mn. Magí va ser: «Sí, però sou vosaltres, els mossens, que no ho tireu endavant.» I jo pensava: «Jo ja voldria que els adults batejats actuals sabessin llegir sols i en grup l'Evangeli.» Proposo a molts adults de fer grups d'estudi de la Bíblia i em trobo que molts no tenen set de Bíblia. Ja es troben bé com sempre han fet.

—Què continua vigent del Concili Vaticà II?

—Tot. Corresponsabilitat o comunió. Obertura més enllà de la pròpia parròquia. Lligam fe i vida. Que més batejats surtin de l'anonimat eclesial i sàpiguin donar

raó del Crist amb qualitat i amb gràcia a la nostra societat. Que ho facin d'una manera organitzada. En comunió amb tota la diòcesi presidida pel bisbe i amb l'Església universal. D'això en diem acció catòlica. I finalment il·luminant amb esperança la vida dels seus germans que viuen a Lleida i pobles amb uns problemes concrets. Que els mossens es dediquin al seu ministeri específic i deixin economies i altres coses secundàries.

—Com serà l'Església del futur?

—Més pobra en béns materials però més rica en criteris i actituds del Crist i de l'Evangeli. Menys fiscalitzadora de la fe dels batejats i més mare acollidora dels seus fills, siguin com siguin. Menys imposadora de normes i més proposadora d'un estil de vida que respecti la veritable llibertat que Déu ens dona i un seguiment del Crist que doni felicitat de debò. Un exemple d'aquest model d'Església és el model pedagògic que fa la pel·lícula *El gran silenci*. És el de l'Església francesa, que fa més anys que té la crisi que ara nosaltres estem vivint amb tota la virulència. Un model que no vol imposar i sí oferir amb senzillesa un estil de vida per al qui busqui de debò una direcció seriosa per a la seva existència. Serà tal volta una Església amb menys batejats, però més conscients. Això és una suposició, però Ell sap com serà, nosaltres ho anirem descobrint. Menys poder humà però més poder evangèlic, que és el que tots i totes necessitem.

Jordi Curcó

La Jornada de les Migracions aplega 500 immigrants

LLEIDA.— Mig miler d'immigrants es van aplegar el diumenge 14 de gener en una Eucaristia per tal de celebrar la 93a Jornada Mundial de les Migracions sota el lema «Una sola família». La celebració, organitzada pel Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, va tenir com a escenari la sala d'actes del col·legi Maristes Montserrat de Lleida, amb la participació de diversos col·lectius d'immigrants i amb una notable assistència de romanesos i de llatinoamericans procedents de països com l'Equador, Bolívia, Colòmbia o el Perú. També hi havia africans, tot i que en un menor nombre.

Així mateix, s'hi va fer present un grup d'ucraïnesos de ritu grecocatòlic, encapçalats pel P. Yuri, i també un grup d'ortodoxos romanesos que van voler sumar-se a la celebració amb el seu sacerdot ortodox, el P. Daniel

El vicari general de la diòcesi, Mn. Joan R. Ezquerra, va presidir l'Eucaristia concelebrada per Mn. Joan Mora, director del Secretariat d'Immigració; el P. Yuri Svystun i dos joves preveres romanesos, el P. Pablo Buado i el P. Adrian Burca; assistits per un diaca permanent brasiler i pel seminarista africà Lucas Francisco Ebu.

Abans d'iniciar-se l'Eucaristia va prendre la paraula Jesús Megia, d'Hondures, representant del secretariat al Consell Pastoral Diocesà, per explicar el lema que presidia la trobada: «44 milions i una sola família.» L'alcalde de Lleida, Àngel Ros, va voler fer-se present a la jornada i va saludar els immigrants en nom de la ciutat. El vicari general va començar l'homília amb una salutació en nom del bisbe de la diòcesi, que no havia pogut presidir la celebració perquè havia estat ingressat

uns dies abans en un centre hospitalari per una insuficiència respiratòria de la qual es recupera. Mn. Joan R. Ezquerra va voler destacar la importància que el bisbe Ciu-raneta dona a la Pastoral d'Immigració i com havia estat un desig seu la creació del Secretariat d'Immigració. També va parlar de la seva preocupació per demanar i buscar sacerdots a Romania o Ucraïna per atendre els immigrants d'aquests països residents a Lleida.

El vicari general va reflexionar a partir de lema de la jornada: «Déu us vol com a família. Estimeu-vos així, perquè afavorir la família és afavorir la humanitat.» Mn. Ezquerra va convidar els immigrants, agrupats familiarment o no, a conrear la família: «Multipliqueu la vostra comunicació i les vostres mostres d'afecte.» Es va referir tot seguit a la gran família dels fills de Déu: «Tots igual en dignitat i tots

distints i alhora complementaris. Heu vingut amb un bagatge que enriqueix la nostra terra i que són la vostra laboriositat, joventut i fe cristiana. Gràcies, amics i germans, per la vostra col·laboració i el vostre testimoni de fe cristiana.»

Mn. Ezquerra va convidar els immigrants a no renunciar als seus valors, a la seva cultura i a la seva fe, i els va demanar que fessin esforços per integrar-se i que no es deixessin enganyar per una societat consumista, amb una cultura descristianitzada que en molts aspectes menysprea la vida.

En la pregària dels fidels es va tenir un record molt especial pels dos immigrants equatorians víctimes de l'atemptat a l'aeroport de Barajas i per tots els qui han perdut la vida en el seu itinerari com a immigrants, en accidents laborals i en altres circumstàncies. (J.C.)

Girona

Obertura del procés de canonització de Francesc Butinyà, jesuïta i fundador

BANYOLES.— El pròxim 12 de febrer, a les sis de la tarda, tindrà lloc l'obertura del procés de canonització de Francesc Butinyà a l'església parroquial de Santa Maria dels Turers de Banyoles (Girona), el seu poble natal, on va néixer el 16 d'abril del 1834.

Jesuïta, segons el cor de sant Ignasi de Loiola, des dels 20 anys cerca sense treva ni descans «en tot estimar i servir», tot fent de la dedicació al Regne—fruit del seu extraordinari amor a Déu i als altres—l'eix de la seva existència. «Incansable en el seu zel apostòlic», «ardíssim P. Butinyà», «operari infatigable tant en els seus escrits com en les seves predicacions»: amb aquestes paraules expressen les seves contemporànies la intensíssima vida apostòlica que el va caracteritzar.

Però Butinyà és, per damunt de tot, un «apòstol de la classe obrera, que va tenir el mèrit d'avançar-se als temps actuals», com escriu el bisbe Cartanyà, deixeble seu a Tarragona. Perquè les seves predileccions eren sempre i a tot arreu per als pobres i per als treballadors. Fill de menestral i menestral ell mateix en la seva joventut, s'adreça preferentment als homes i dones del món del treball. Per a ells són la majoria dels seus llibres, escrits amb el llenguatge pro-

per i senzill d'un veritable missioner popular.

El seu desig de salvaguardar la dignitat de la dona pobre que es veia obligada a treballar fora de la llar als inicis de la revolució industrial espanyola, el porta a fundar amb Bonifacia Rodríguez de Castro, cordonera de professió, una nova congregació religiosa amb l'objectiu apostòlic de preservar del perill de perdre's les pobres que no tenien feina. I el 10 de gener del 1874 neixen a Salamanca les Serventes de Sant Josep. Destinat al poc temps a la seva terra natal, funda a Calella de la costa una nova comunitat de serventes el 13 de febrer del 1875 i una altra a Girona l'any següent. Al cap de dos anys posa al capdavant de les cases catalanes Isabel de Maranges Valls, natural de la Bisbal (Girona). Aquestes fundacions a Catalunya són l'origen de l'actual congregació de les Filles de Sant Josep.

Home polifacètic i integrador, és alhora

Francesc Butinyà (1834-1899).

teòleg i catèquista, contemplatiu i apòstol, arrelat a la seva terra catalana i universal, savi i sant. Potser és la seva capacitat integradora la que el duu a expressar el nucli de l'espiritualitat que transmet a les

Josefines com a «agermanament entre la pregària i la feina», és a dir, unir contemplació amb les tasques de la vida diària, tot traduint així per a aquelles treballadores manuals la màxima ignasiana de «cercar i trobar Déu en totes les coses». Entre elles, Butinyà en descobreix una com a lloc especial de la presència de Déu: el treball, per això proposa amb insistència als homes i dones treballadors la santificació a través del treball, seguint Jesús, l'obrer de Natzarèt, la qual cosa en constitueix, sens dubte, l'aportació més original a l'espiritualitat de l'Església.

Francesc Butinyà va morir a Tarragona el 18 de desembre del 1899, «ple de dies i virtuts», com escriuen els seus germans jesuïtes. L'obra que deixava era, potser, un repte massa audaç, per la qual cosa va haver de pagar el preu de tots els profetes: la incomprensió i ser deixat de banda. Les dues congregacions que va fundar, conscients de la seva santedat i de l'actualitat del seu carisma en la societat i en l'Església, en promouen juntes la causa de canonització. Amb la seva obertura es farà un important pas endavant.

Victoria López, s.s.j.

Planeta Directo Selección us presenta:

Medalles commemoratives de Joan Pau II

HOMENATGE ALS 25 ANYS DE PONTIFICAT DE JOAN PAU II FETES EN OR MASSÍS DE PRIMERA LLEI.

Joan Pau II: un viatger incansable amb destinació al nostre cor.

Des del 1978, any en què va ser escollit Papa, Joan Pau II ha destacat pel seu enorme compromís social... però no hi ha dubte: han estat els seus viatges els que més l'han acostat a l'afecte de tots nosaltres. El Papa es refereix a Espanya com «la Terra de Maria». Així la va batejar amb afecte, en el seu primer viatge. I així la va acomiadar en l'últim. «Amb gran afecte us dic, com la primera vegada... A reveure, Espanya! A reveure, Terra de Maria!» Per això, és bonic recordar el seu pas entre nosaltres. I és per això que Planeta Directo posa ara en marxa aquesta iniciativa: per a retre-li un emotiu homenatge amb l'esperit de l'agraïment.

L'art de Francesc Recasens ha donat forma a 5 medalles d'un excepcional valor artesanal

Per a aquesta iniciativa hem comptat amb un excepcional artista, Francesc Recasens, amb més de 50 anys d'experiència. Primer ha dibuixat a mà els esbossos de les fotografies i, a partir d'ells, ha esculpit també a mà els motlles de guix sobre els quals s'aboca l'or. Finalment, ha supervisat el gravat manual dels anversos per garantir-ne la qualitat com obres d'art. Destinades a ser contemplades amb orgull pels qui desitgen convertir els valors del Papa en la seva més preuada possessió.

En l'anvers, figura la imatge més representativa de cada visita del Papa...

...i en el revers, s'ha gravat a mà el lema sota el qual es va organitzar cada viatge.

o deixeu passar l'oportunitat de recordar un dels Papes que més bé va saber acostar la religió a la societat. Sens dubte, tota una joia plena d'espiritualitat i de gran valor que només Planeta Directo Selección us podia oferir en condicions molt avantatjoses: 36 quotes de 29,95 euros i a una quota final de 21,80 euros. Mai abans accedir a una col·lecció tan exclusiva havia estat tan fàcil.

Una oferta irrepetible que conté:

- L'estoig amb les 5 medalles commemoratives d'or massís
- Un estoig amb dos toms de luxe sobre la biografia de Joan Pau II
- Un adaptador banyat en or

Rebreu el certificat que acredita l'autenticitat de les medalles i la seva elaboració en edició numerada.

Aquest certificat, signat per l'escultor Francesc Recasens, autèntica que les medalles són obres d'art originals fetes a mà en or de primera llei, així com la seva elaboració en edició exclusiva i numerada per a aquesta ocasió commemorativa.

TRUQUEU ARA I INFORMEU-VOS SENSE COMPROMÍS

902 497 070

Planeta Directo Selección

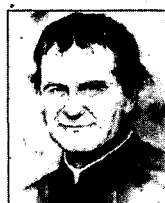

Tibidabo us informa

1. Festa de Sant Joan Bosco, Profeta del Temple

Diuenge dia 21 gener.

A les 19 hores. A la Sala de Maria Auxiliadora del Temple projecció de la Pel·lícula "Don Bosco" de Lodovico GASPARINI.

Dissabte dia 27 gener. Festa externa de Sant Joan Bosco

A les 18 hores. Conferència "La figura de Don Bosco en el món actual". Per Mons. Joan GODAYOL bisbe salesià emèrit del Perú.

A les 19 hores. Missa Concelebrada per a tots els amics del Tibidabo i presidida pel senyor Bisbe.

A les 20 hores. Convivència familiar. Tots hi esteu invitats a participar-hi.

2. Peregrinacions i Viatges

Terra Santa: 16 al 23 d'abril 2007.

Escòcia: del 2 al 9 de juliol 2007.

Informació: Temple del Tibidabo. © 934 175 686.

Viatges Magister. © 934 879 423. Places limitades.

3. Dijous Eucarístics

Tots els dijous de l'any de 21,15 a 22,15 hores. Hora Santa amb moments de pregària i reflexió.

Oberta per a tothom que vulgui participar.

4. Primers divendres de cada mes

A les 18 hores. Rosari, Vesprís, Benedicció Eucarística i a continuació a les 19 hores. Missa d'Expiació.

Des de la Plaça de Lesseps, cantonada Pérez Galdós, surten a les 17,30 hores diferents cotxes de voluntaris per poder participar a les celebracions.

5. Il·luminació del Temple

Hi ha persones que col·laboren perquè el Temple estigui il·luminat totes les nits. Tu també pots contribuir a fer possible aquesta realitat. Envia al teu donatiu al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

6. Adoració Perpètua

El Santíssim Sagrament exposat dia i nit en el Temple del Tibidabo.

Adoració Diurna. De les 8 del matí a les 23 hores.

Adoració Nocturna. De les 23 hores a les 6 del matí.

Tu hi pots participar una hora al mes.

Trucan's al telèfon: 934 175 686.

Vida Creixent

El consiliari diu...

Temps normal

Després de les festes nadalenques i de l'Epifania hem desembocat en el que en diem temps normal.

Aquest temps s'acabarà el 21 de febrer que serà Dimecres de Cendra en què començarem la Quaresma.

Què hem de fer en aquest temps? Jo diria que «normalitzar-nos». Durant el temps nadalenc hem celebrat el naixement del Senyor i que s'ha manifestat al món per mitjà de l'Epifania i al poble d'Israel per mitjà del Baptisme.

Això vol dir que hem de viure amb més pau el que el Senyor ha vingut a fer i el que ens demanarà en el temps de Quaresma.

I com es fa això? Primer de tot, no ens hem d'atabalar i hem de tenir temps de reflexionar i de pregar i fer possible que la vinguda del Senyor sigui una realitat constant en les nostres vides i saber que es realitzarà d'una manera definitiva a la fi dels temps.

Hem de saber acollir i acompanyar durant aquest temps les persones que tenim a prop. Aquestes paraules escrites amb majúscula volen dir:

- Estar disponibles per a tothom.
- Escoltar la crida que ens fa el Senyor i complir el propi deure.
- No deixar-nos portar per l'esterilitat ni la tristesa.
- Estar atents en totes les coses de la vida i ser lúcids per solucionar-les.
- Viure una caritat solidària i vivificadora.

Si ho fem així tindrem pau i sabrem compartir amb els germans i germanes que estan al nostre costat.

Una altra cosa que hem de fer en aquest temps normal i ordinari de la vida és ser llum i claror.

Hem de saber descobrir les foscores que ens envolten i il·luminar-les.

Quines foscores hi ha en la nostra societat?

- Manca de fe, i cal que l'aportem a tots aquells que tenim

a la vora: fills, nés i altres persones que tractem.

- La rutina constant en la nostra pràctica religiosa, principalment en la celebració de l'Eucaristia.
- Manca de fraternitat i de solidaritat. Hem de sembrar aquesta realitat que tots som germans i solidaris.
- Una foscor molt gran és la manca de joia i alegria. Per a un cristià o cristiana portar la joia és un compromís seriós.
- Saber portar la pau, que fa tanta falta en el nostre món i ambient.

D'aquesta manera construirem un món més humà, on hi hagi més igualtat i fraternitat.

Amb senzillesa i sense fer soroll el nostre ambient anirà sent menys contaminat per les desigualtats i antagonismes socials i diferències múltiples.

Tot això és el que ha de fer amb normalitat una persona de Vida Creixent. D'aquesta manera farà un món més normal en què tothom s'estimi cada dia més.

Ho fareu això? Anim i constància.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

Bisbat de Barcelona

Memòria d'activitats

Curs 2005-2006

Situació actual dels grups

El nombre actual dels grups de Vida Creixent és de 187 amb 256 animadors. El nombre de grups ha crescut lleugerament. Els grups es reuneixen un o dos cops al mes per treballar els temes del curs.

Activitats arxiprestals

Aquest curs s'ha fet la tercera reunió amb els grups dels arxiprestats de Guinardó, Horta, Vall d'Hebron i Vilapicina; una altra, la segona, de l'arxiprestat de Sant Josep Oriol, a la parròquia de Maria Mitjancera.

A petició dels responsables d'arxiprestats, membres de la Coordinadora participen en el treball dels grups per millorar-ne la comunicació.

L'església de la Mare de Déu de Montserrat va celebrar els 10 anys de Vida Creixent a la parròquia.

Animadors

Es continuen fent les trobades dues vegades al mes, aproximadament (segons calendari de festes), amb un total de 20 al·l'any, una setmana en català i l'altra en castellà, amb una assistència total d'uns 100 animadors cada mes.

Cursets de Vida Creixent per a animadors

El curs d'animadors es fa segons convini, un curset de dos dies o una jornada informativa d'un dia. Aquest any s'han fet dos cursets: el dia 25-26 d'octubre de 2005, a Manresa; posteriorment, es va fer una jornada informativa. Els dies 21 i 22 de febrer es va fer un curset a Barcelona.

Reunió extraordinària d'animadors

El dia 17 de juny del 2006, es va celebrar la trobada de final de curs a La Salle Bonanova. Com a ponent vam convidar el Sr. Joan Rigol i Roig, expresident del Parlament de Catalunya. El tema que va desenvolupar va ser *Compromís polític i sentit cristià*.

Després es van reunir grups de treball per reflexionar sobre el tema del curs.

Es va celebrar l'Eucaristia, i després hi va haver dinar de germanor. Com a cloenda de l'acte, la posta en comú dels treballs dels grups.

Candelera 2006

Com cada any es va celebrar a la basílica de Sant Josep Oriol, el 2 de febrer. Va presidir l'Eucaristia l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach. L'església estava ben plena.

Tema curs 2005-2006

El tema anual, que coordina i revisa la Comissió d'Estudis de la diòcesi de Barcelona, amb el vistiplau de la resta de bisbats, s'utilitza

a tots els grups de totes les diòcesis de Catalunya, les Illes Balears i Andorra. Aquest curs hem treballat *L'esperança, una manera de viure*. Es va fer una tirada de 5.200 exemplars que es van exhaurir completament. Per al curs vinent, s'ha preparat el tema *El Senyor ens convida a seure a taula amb Ell*.

Coordinadora diocesana

La coordinadora s'ha reunit dues vegades al mes i en moments puntuals. La comissió executiva es reuneix dues vegades per setmana.

Trobada interdiocesana a Montserrat

Els dies 10 i 11 de maig es va fer la XX Trobada Interdiocesana a Montserrat. El dia 10 ho va celebrar l'arxidiòcesi de Barcelona i les diòcesis de Mallorca, Menorca, Sant Feliu i Terrassa.

Es van reunir unes 700 persones. El dia 11, en van ser 900. La gestió i coordinació de l'acte va córrer a càrrec de Barcelona.

El dia 10 es va celebrar l'Eucaristia presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, concelebrada pel nostre consiliari interdiocesà, Mn. Jaume Serrano, i altres consiliaris. Després, dinar de germanor.

L'Eucaristia del dia 11 va ser presidida per l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol Balcells.

XXII Assemblea a Barcelona

El dia 22 d'octubre vam celebrar l'assemblea anual a les Religioses Escolàpies del carrer Aragó. Amb la presència d'unes 150 persones, es va aprovar la gestió d'activitats i els comptes presentats per la vicecoordinadora diocesana, M. Carme Janer. El conferenciant va ser el jesuïta P. Francesc Roma, que va reflexionar sobre el tema *L'esperança, una manera de viure*. Alguns animadors van explicar les seves vivències, molt enriquidores, per cert. Després vam celebrar l'Eucaristia.

Interdiocesà

El consell interdiocesà va celebrar tres reunions a Barcelona, el setembre del 2005 i gener i abril del 2006, amb els responsables de tots els bisbats de Catalunya i les Illes, i la preparació corresponent. Es va assistir a l'assemblea de la diòcesi de Girona el 22 de març a Sant Feliu de Guíxols, i, a la de Tarragona, a Sarrià, el 6 de juny.

Vida Ascendente

Antoni Bosch i Gubern va participar com a vicepresident de Vida Ascendente a les reuni-

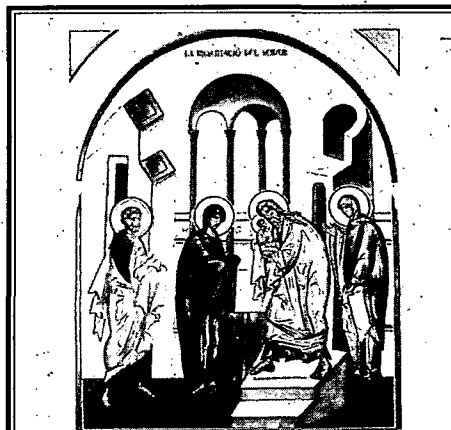
ons de la Comissió Permanent a Madrid. Les reunions van tenir una durada de tres dies. També va assistir, juntament amb Sergi Òliba i altres membres de la coordinadora de Barcelona, al Ple Nacional que es va celebrar a El Escorial, els dies 5, 6 i 7 de juny.

Consell de la Gent Gran

Antoni Bosch i Gubern representa Vida Creixent en el Consell de la Gent Gran de Catalunya, i assisteix a les reunions programades. Ha pres part activa en la preparació del Congrés de la Gent Gran que es va celebrar l'octubre del 2006.

Difusió

Vida Creixent col·labora a: *Catalunya Cristiana*. Surten articles i informació de Vida Creixent de Catalunya l'últim dijous de cada mes. També publica la nostra agenda d'activitats; *Full Dominical*. Publica en la seva agenda els dies de les nostres trobades d'animadors i altres activitats. *Signes dels temps*, programa de TV3. Publica la nostra agenda d'activitats. *Primer cafè*, programa de Ràdio Estel. Col·laboració tres vegades al mes.

CANDELERA 2007
XIX DIADA DE LA GENT GRAN

Divendres 2 de febrer, a les 5 de la tarda
Basílica Parroquial de Sant Josep Oriol
(c/ Diputació, entre Villarroel i Urgell)

Celebració eucarística presidida per l'Excm. i Rvdm.
Mons. Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Vida Creixent té a Internet una pàgina web, on hi ha informació del moviment i, també, el *Ressò* del mes i el darrers números. www.vida creixent.org també té correu electrònic.

Publicacions

Continuant amb la publicació de la col·lecció *Paraules*, s'ha editat el número 2: *Reptes de la família actual i perspectives de futur*, del Dr. Gaspar Mora.

Projectes duts a terme el curs 2005-2006

Augment de la tirada del *Ressò* i el nombre d'articles. S'ha començat la revisió definitiva de l'arxiu històric de Vida Creixent. El programa comptable que es va iniciar el curs passat, ja està operatiu i funcionant correctament.

Tresoreria

En aquest exercici tenim un saldo positiu que ens permetrà cobrir les primeres despeses del curs iniciat. Si hi ha algú interessat a aclarir temes de la Memòria, la comissió diocesana està a la vostra disposició a la secretaria del moviment (Rivadeneira, 6. Hores d'oficina: 17 a 19 h).

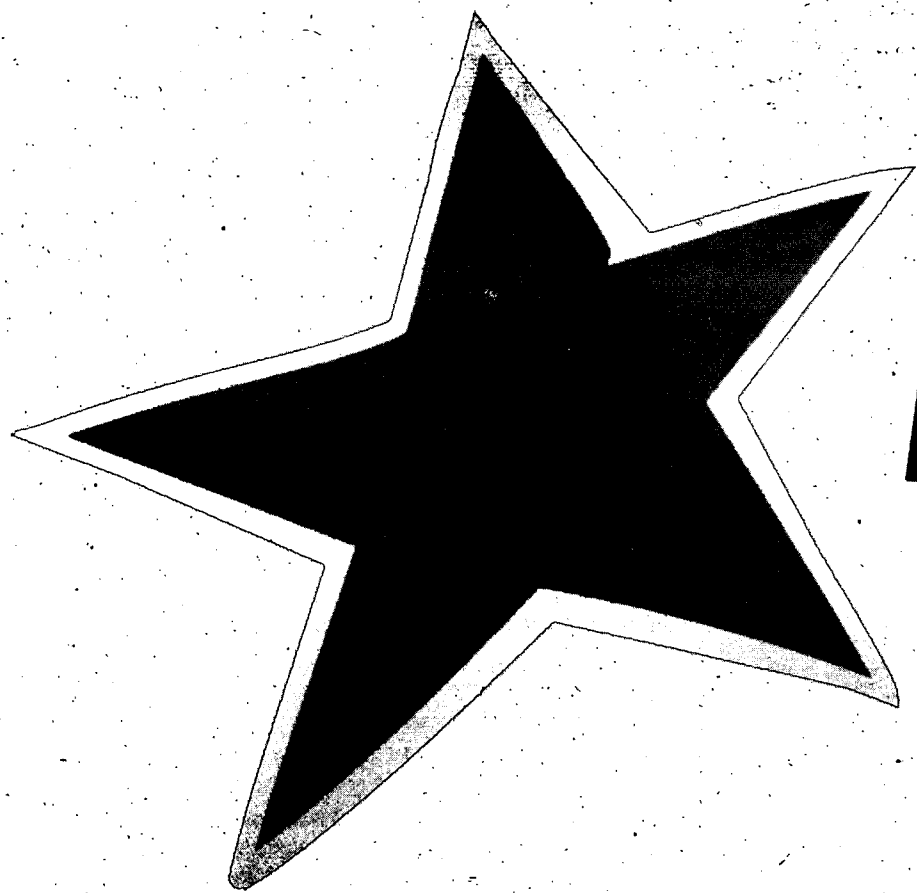
Objectius per al curs 2006-2007

Seguint la pauta establerta, la comissió diocesana es proposa posar en marxa els objectius següents:

- Sensibilitzar tots els membres del Moviment per tal de fer-los participar més activament en el seu funcionament.
- Continuar la tasca d'organitzar reunions per arxiprestats.
- Establir una col·laboració permanent amb l'associació d'Amics de la Gent Gran.
- Fer actuacions encaminades a fer més grups i crear-ne de nous a les parròquies que no en tenen.
- Formació de grups de treball per a qüestions puntuals.
- Estudiar la possibilitat d'ampliar i millorar el *Ressò*.

Com assolir-ho?

- Reunions dels responsables i els animadors d'una zona.
- Trobada/celebració de tots els grups de la zona.
- Demanar la col·laboració, si s'escau, a l'equip diocesà.
- Jornades informatives i formatives, si s'escau, sobre les noves actuacions i col·laboracions.
- Col·laboració més activa amb les diferents entitats eclesials i laiques de la nostra diòcesi.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Els Tres Tombs de sant Antoni Abat, una tradició molt viva

■ Una federació agrupa més de 65 pobles associats que celebren la festa en honor de sant Antoni

Els Tres Tombs és una festa cultural i tradicional íntimament relacionada amb el passat i les arrels catalanes. Des de la Federació Catalana dels Tres Tombs es promou aquesta celebració fent diverses activitats durant tot l'any amb la pretensió que tant la festa com les tradicions associades es mantinguin vives. A la seva pàgina web es poden consultar tots els llocs on se celebren els Tres Tombs i les novetats que hi ha.

El 17 de gener passat va tenir lloc en moltes poblacions catalanes una de les celebracions més importants de l'hivern: la festa de Sant Antoni. Al voltant d'aquesta diada s'ha configurat històricament un repertori ric de costums populars: la benedicció dels animals, la rifa del porc, les processons nocturnes amb mules o cavallada, les curses de rucs o mules, les desfilades de cavalls, carros i carruatges; les fogueres, les representacions de teatre popular, les sortides de dimonis i màscares rituals, els sacrificis de galls, gats i altres animals i l'inici de les pràctiques de Carnestoltes.

Segurament, la protecció dels animals és la prerogativa del sant més comuna i estesa. La benedicció de cavalls, mules i rucs es feia a tot arreu quan la força motriu que feia rutllar el món depenia majoritàriament dels animals. Ara que ja no es fan servir, sant Antoni Abat continua sent el patró dels animals de càrrega, però sobretot dels animals domèstics com ara gossos i gats.

Al ritual de la benedicció se li va afegir el de les tres voltes sagrades. Sembla que d'aquesta manera va néixer la famosa festa dels Tres Tombs. Promoure i difondre aquesta festa centenària dels Tres Tombs típica a Catalunya perquè se n'aconsegueixi la màxima qualitat i acceptació és l'objectiu amb què va néixer fa deu anys la Federació Catalana dels Tres Tombs. Els més de 65 pobles que la integren avui dia comparteixen dues coses: l'amor que sen-

ten pel seu patró sant Antoni Abat i per tot el que envolta el món del cavall.

El 10 de gener passat, com cada any, la Federació Catalana dels Tres Tombs va fer la presentació al Palau Robert de Barcelona de totes les festes de Tres Tombs que se celebraran enguany a Catalunya. (Les últimes del mes de gener se celebraran el dia 28 a Calafell, Esparreguera, Lliçà d'Amunt, Rubí i Santa Eugènia de Berga. I les primeres de febrer seran a Alcover, Perafita, Santa Oliva, Santa Perpètua de la Mogoda, Badalona, Barberà del Vallès, Cabrera de Mar, el Vendrell, Sant Boi de Llobregat, Vallirana i Vic.)

A més d'això, la federació organitza tota mena d'actes divulgatius com ara con-

Vida de sant Antoni Abat

Monjo cristià, pioner de l'eremitisme, és considerat el patró dels animals de tir i, per extensió, de tots els animals domèstics. La llegenda explica que era un gran amic dels animals i, que quan en veia un de ferit el guaria. Així ho va fer amb un porquet, que, per mostrar-li el seu agraïment, va decidir acompanyar-lo la resta de la seva vida.

Sant Antoni, segons la biografia explicada per sant Atanasi, tenia 20 anys quan va sentir la crida de Déu: «Si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor en el cel. Després vine i segueix-me» (Mt 19,21). Així ho va fer i es va retirar a una cova de Tebes. El dimoni el va temptar en diverses ocasions, visions mortificants i pecaminoses, però sant Antoni va resistir. Finalment, una plèiade de dimonis el va assaltar de nit i el van apallissar. La nit següent, els dimonis van tornar a la cova convertits en mosteles, per obrir-li les ferides. Déu va llençar un raig de llum a la cova i va espantar els dimonis, que no van tornar mai més. La proesa es va anar estenent per tot arreu i se li van multiplicar els deixebles.

tenien les eines necessàries per llaurar i sembrar els camps. Des de la pàgina web, inculcarem l'amor que sentim pel nostre patró sant Antoni Abat i per tot el que envolta el món del cavall a totes aquelles persones que se'ns volen apropar i a aquesta gran festa que són els Tres Tombs de Sant Antoni Abat», afirmen des de l'entitat.

Per exemple, s'hi informa de la publicació a Esplugues d'un conte dels Tres Tombs per tal d'explicar als més petits la tradició i la forma de treballar al camp antigament. O es comunica la possibilitat d'una representació a les entitats que ho desitgin d'una obra de teatre sobre aquest tema: la companyia de Teatre Gòtic i la comissió dels Tonis de Taradell van preparar l'obra *Per Sant Antoni de Gener fan festa el cavall i el tragner*, l'autor de la qual és Toni Gimeno, assessorat per l'associació Tonis de Taradell. L'obra escenifica els preparatius de la festa dels Tres Tombs.

A més la web disposa d'un apartat a manera de tauler d'anuncis on es penjen les ofertes i demandes pel que fa a compra-venda de cavalls, carros, ases, remolcs, etc.

Els actes anuals més destacats de la Federació són dos, la ja citada presentació de les festes al Palau Robert de Barcelona i la Trobada Catalana dels Tres Tombs organitzada conjuntament per la Federació i una població associada. L'any passat es va celebrar la IX Trobada Catalana dels Tres Tombs a Esplugues de Llobregat, una festa que va omplir els carrers d'aquesta població de gent, carros i cavalls. Enguany serà a Anglesola el dia 22 d'abril.

Consuelo Chaves

MASIA D'EN FREDERIC
APARTAT DE CORREUS, 165
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
TEL. 637 515 148
FAX 977 610 204
www.federaciotrestombs.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Joc i lleure amb esperit cristià

■ Quaranta joves van seguir el curs de directors de lleure i de monitors a Salgar

SALGAR.— Del 26 al 31 de desembre la Fundació d'Esplais Mare de Déu de Núria (FEMN) va organitzar els cursos de monitors i directors a la casa de colònies de Salgar, al sud del bisbat d'Urgell. Hi van prendre part 40 joves: 28 en el curs de monitors i 12 en el de directors. Aquesta és una iniciativa que es repeteix cada any i que cada vegada té més acceptació. El lleure i el joc són dos elements fonamentals per aprendre nous valors positius i integrants dins de l'esperit cristià.

«**H**a estat una bona experiència, n'estem contents, perquè els monitors s'han preparat a fons la formació i tothom ha sortit molt enfortit d'aquests cicles de formació.» Així ho explica el consiliari de la FEMN, Mn. Albeiro Vasquez, quan parla del darrer curs per a monitors i directors de lleure organitzat per l'esmentada fundació, amb arrels a Urgell.

L'activitat ha tingut un gran seguiment enguany. «Potser la causa és que cada vegada és més important afinar els nostres comportaments i els valors que transmetem als més petits en el temps de lleure, quan ells estan relaxats i són com autèntiques esponges, disposats a captar-ho tot i a reciclar-ho», afirma Mn. Vasquez. Cal dir que aquest capellà ha portat diversos grups de colònies i ha format part de l'organització d'aquest curs enguany.

Quaranta persones—algunes de força joves, però d'altres de no tan joves—, homes i dones que cerquen les mil i una maneres de donar millor formació i valors als més petits, es van aplegar la darrera setmana de l'any a la casa de colònies de Salgar per conèixer a fons els ressorts que fan saltar els sentiments de solidaritat, d'amistat, d'amor envers els altres.

Als qui van seguir el curs de directors se'ls va donar formació per preparar-los per

Treball de diversa índole

El treball es va estructurar de diverses maneres. A més de grups petits de treball per reflexionar sobre temes concrets i després fer posades en comú, es van fer tallers de jocs que reforcessin el treball d'equip, un dels aspectes sobre els quals cal treballar més en els infants d'avui perquè el sentit de la individualitat pren força. «És molt important fer-los entendre que per arribar lluny cal saber treballar en equip i saber formar un tot», diu Mn. Albeiro.

a la tasca de coordinació i gestió de l'equip de monitors i també es va aprofundir sobre la tasca del monitor. D'altra banda, l'objectiu del curs de monitors és el de preparar els joves per a la tasca d'intervenció directa en el temps del lleure d'infants i adolescents a partir dels valors cristians.

Avaluació positiva

«L'avaluació final d'aquesta primera part del curs ha estat molt positiva; els participants han valorat molt el treball

Es va viure un ambient de germanor entre els assistents.

voluntari que els mestres de la FEMN fan al si del departament de formació», diu Mn. Albeiro. I afegeix que «des del bisbat volem potenciar cada vegada més la formació conscient i responsable dels monitors i directors que fan un treball molt preuat als nostres centres d'esplai. En aquest sentit, són interessants les percepcions dels qui han seguit de prop aquest curs».

Cesc Mòdol, que va assistir al curs de director, està content perquè «tenir l'ocasió de participar-hi i de conèixer una munió de joves catalans que creuen en les persones i que tenen fe en la possibilitat de transformar el món a partir de l'educació en valors va ser molt engrescador». «Sentir com s'implicaven —va comentar— en debats sobre la defensa dels drets humans, el respecte a la multiculturalitat i a les creences religioses, la integració de

les capes socials menys afavorides, el foment d'un consumisme responsable dins d'una globalització mundial positiva, justa i solidària (amb el tercer món), la defensa del medi ambient etc. fa pensar que hi ha esperança d'un demà millor.»

Mòdol assenyalava, amb tot, que «evidentment, no pot assolir-se amb un *ale hop*, però de manera pacient, gràcies al compromís i la coherència teòrica/pràctica de cadascú en la nostra vida personal i en els centres d'esplai podem anar fent camí a través d'aquesta tasca pedagògica tan important». Hi van assistir joves d'arreu del bisbat, i en alguns casos de fora. Gent vinguda de diverses contrades i amb diverses edats i formacions que van enriquir molt el debat i la gresca pensada per crear noves formes d'entendre els valors cristians.

M. C. Orduña

II Congrés-pelegrinatge de metges catòlics a Lourdes

LOURDES.— Els propers 9, 10 i 11 de febrer tindrà lloc el II Congrés-pelegrinatge de metges catòlics a Lourdes, sota la presidència del cardenal Philippe Barbarin, arquebisbe de Lió, i organitzat per l'Associació Mèdica Internacional de Lourdes juntament amb el Comitè Episcopal per la Salut de França. Aquesta iniciativa reprèn l'esperit del primer congrés: entendre més bé el paper dels metges cristians en la societat actual. L'objectiu és sempre aplegar de manera fraterna els metges catòlics dins d'un ambient de pregària sota l'empara de la Mare de Déu de Lourdes. Per tal de preparar aquest II Congrés-pelegrinatge, es recomana llegir les actes de la primera edició, titulades *Ser cristià avui dins de la pràctica mèdica*. La presentació anirà a càrrec de Mons. Jacques Perrier, bisbe de Tarbes i Lourdes. (C.C.)

Primera missa en occità a Catalunya

ELS PRATS DE REI.— El diumenge 14 de gener es va celebrar, a les 12.00, una missa en occità a l'església parroquial de Santa Maria, a la localitat dels Prats de Rei (Anoia), organitzada pel Cercle d'Agermanament Occitano-Català. Cal remarcar que es tracta de la primera missa d'aquestes característiques que s'oficia a Catalunya després de la declaració de l'oficialitat de l'occità al nou Estat d'Autonomia de Catalunya.

La missa va ser concelebrada per Mons. Valentí Miserachs, president de l'Institut Pontifici de Música Sacra, i Mn. Carles Riera, rector dels Prats de Rei. La jornada es va completar amb diferents actes, com ara un dinar de germanor, una visita al Museu Arqueològic Municipal Josep Castellà Real i l'assistència a l'escenificació del pessebre vivent dels Prats de Rei, que compta amb música de Mons. Miserachs. (C.C.)

Coses de la vida

Complir una missió

«Hola, amics! Sóc un cavall jove i alegre. Em dic Horacio i visc en una masia amb gran espai per córrer. La setmana passada els meus amics (la gateta Betty, els gossets Divo, Noa i Nicol, el gall Krik, la vaca Iris...) i jo vam celebrar la festivitat de sant Antoni Abat, el patró dels animals. Ens ho vam passar d'allò més bé. Vam recordar també la vida d'aquest monjo cristià. Tampoc no vull oblidar-me del colom Estel, que està trist perquè no troba la seva branqueta d'olivera, el símbol de la pau.»

Tot i que aquest relat està escrit a manera de faula, la majoria dels animals que hi surten són reals. En aquest món tots els éssers vius —també els animals— tenim una missió per complir, encomanada pel Creador. Que no se'ns oblidí!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

FILATÈLIA

per Enric Graupera

La congregació dels Pares Barnabites

Brasil va commemorar el 2003 amb aquest segell el centinari de la presència al seu territori de la congregació dels Pares Barnabites. S'hi pot veure l'emblema de la congregació, el retrat del seu fundador, sant Antoni M. Zaccaria, l'escola Zaccaria a Rio de Janeiro i el santuari de Natzeret a Betlem. Fundada a l'església de Sant Barnabé, a Milà, el 1530, el papa Climent VII la va aprovar el 1533. La congregació es va estendre arreu d'Europa. El 1718 va arribar a la Xina en missió encomanada per Climent XI i, posteriorment, al continent americà.

cultura

Projecte de rehabilitació de l'església parroquial de l'Assumpció d'Alcover

■ S'executarà a través d'un Pla Director que es pressuposta en tres milions d'euros

ALCOVER.— En el termini de deu anys es preveu que es puguin dur a terme les obres de rehabilitació de l'església parroquial de l'Assumpció d'Alcover, a través d'un Pla Director pressupostat en un total de 3.000.000 d'euros. Els treballs s'executaran en diferents fases. De moment, a finals del mes de novembre passat, ja es va fer la presentació de la primera fase, que serà possible gràcies a un conveni signat entre diverses institucions.

La primera de les actuacions a realitzar ascendeix a un import de 540.384 euros. D'aquest pressupost, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat de Catalunya aportarà 200.000 euros; l'Ajuntament d'Alcover, 220.384 euros; l'arquebisbat de Tarragona, 60.000 euros, i la parròquia, 60.000 euros més. Aquesta primera etapa —a la qual fa referència el conveni— s'ocuparà de la rehabilitació del campanar i la coberta de la nau.

L'alcalde d'Alcover, Anton Ferré, va manifestar, el dia de la presentació del projecte, redactat per l'arquitecte Joan Figuerola, que «seria una irresponsabilitat no arreglar l'església, aquest monument de tot el poble, independentment

L'església de l'Assumpció serà objecte d'una profunda reforma estructural.

de les creences de cadascú». Per la seva banda, el rector d'Alcover, Mn. Josep Maria Gavalda, va ratificar aquesta necessitat, tot recordant la finalitat del temple «en l'àmbit religiós i social».

Les obres consistiran en la rehabilitació integral del temple. Es tracta d'intervenir les juntes dels carreus, els canals de desguàs, les gàrgoles, les bigues, les teules i els vidres. En alguns casos, per l'erosió, hi ha perill d'algun desprendiment de material petri i caldrà refer algunes cornises, motllures i elements decoratius, a més de les citades obres de rehabilitació de la coberta i la consolidació del campanar inacabat.

La construcció de l'església Nova —la Vella o església de la Puríssima Sang, en runes, d'estil romànic, data del segle XII— es va començar a construir l'any 1578 i està consagrada a Nostra Senyora de l'Assumpció. Hi van intervenir arquitectes com ara Pere Blai i Jaume Amigó. L'obra del temple va finalitzar el 1630. L'església, de considerables dimensions, presenta una única nau i és especialment interessant la capella neoclàssica del Santíssim Sagrament (1792-1803). Pel que fa a l'orfebreria, s'hi conserven peces com una arqueta del segle XIV i una custòdia de mitjan segle XV.

Joan Boronat

Estrena de l'«Oratori de Nadal», del mestre Joan Juncà

L'estrena de l'oratori va constituir tot un èxit.

TARRAGONA.— El 21 de desembre passat la catedral de Tarragona va ser el marc excepcional de l'estrena de la peça musical completa de l'*Oratori de Nadal: Epifania*, per a cor a quatre veus mixtes, orquestra i orgue, obra del recordat mestre tarragoní Joan Juncà Albert sobre textos dels Evangelis. La interpretació va anar a càrrec del Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral i dels organistes Jordi Vergés i Miquel Castillejo, sota la direcció de Mn. Miquel Barbarà i Anglés. Per la seva banda, Ramon Fraxedas va ser l'encarregat de la declamació dels textos.

Epifania és una composició dividida en cinc parts («Anunciació», «Naixement», «Adoració dels Mags», «Baptisme» i «Noces de Canà»), plena de força i de delicadesa alhora, caracteritzada pel seu esperit cristià. La seva estrena va ser acollida amb una gran ovació per part del públic assistent, entre el qual s'hi trobava l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, entre altres personalitats.

Mons. Jaume Pujol va fer una glossa de l'oratori i en va remarcar la profunda religiositat. Especial emotivitat, amb aplaudiments del públic, va revestir el moment del lliurament d'un ram de flors a la vídua del mestre Juncà, per part de Mn. Miquel Barbarà, el qual havia col·laborat durant molts anys amb el compositor desaparegut en la dignificació de l'oferta musical de la catedral tarragonina. Cal subratllar que aquest esdeveniment musical va ser enregistrat per la Cadena SER i hi ha el projecte de publicar-lo a Internet i fer-ne un CD. (J.B.)

L'Orfeó de Tremp acompanya al Nova Solsona en el concert de Sant Esteve

SOLSONA.— La catedral de Solsona va acollir el vespre de la festivitat de Sant Esteve el tradicional concert nadalenc de l'Orfeó Nova Solsona, acompanyat enguany amb la formació musical de l'Orfeó de Tremp. Prop de tres-centes persones van gaudir d'una vetllada musical amb cançons i nades d'arreu del món.

En la primera part, l'Orfeó Nova Solsona va interpretar *Veni u germans* (popular anglesa), *Tollite Hostias* (oratori de Nadal de Camil Saint-Saëns), *Beneïda la Verge Maria* (popular ucraïnesa), *El Miracle* (Barvinsky i Sokhatsky), *La cançó del timbaler* (M. Oltra), *Rudolph, the red-nosed reindeer* (popular americana) i *Ara que el món s'ha adormit* (F. Vila). L'Orfeó solsoní va comptar amb l'acompanyament musical al violí de Zoryana Sokhatska i al piano d'Eduard Tamames, amb la direcció musical d'Àrnia Camps.

La segona part va ser el torn de l'Orfeó de Tremp que, sota la direcció de Jordi Sansa i Llovich, s'estrenava en aquesta responsabilitat. Van cantar *Un roseret eixia* (coral popular de Praetorius), *Sanctus* (missa alemanya de Schubert), *Joia en el món* (himne nadalenc de Haendel), *Si el món és ple de gebr*

(coral de l'oratori de Nadal de J. S. Bach), *Jesus Rex Admirabilis* (Motet i Palestrina), *El cavaller enamorat* (sardana de Joan Mamen), *Santa Nit* (nadal popular alemanya) i *Oh, Verge de Valldeflors* (sardana de Domènec Cardenyas). Com a cloenda, tot dos orfeons van cantar plegats *Allà en un pessebre* (nadal nord-americana) i *La pastora Caterina* (nadal tradicional catalana).

Tremp és una ciutat amb una forta i antiga tradició coral, que es va iniciar a finals del segle XIX. Al llarg d'aquests anys, l'Orfeó de Tremp ha participat en diferents jornades internacionals de cant coral, ha actuat fora de les nostres fronteres i ha enregistrat un CD. Fins a aquest darrer curs, i per encàrrec de l'Ajuntament de Tremp, ha gestionat l'Escola Municipal de Música. (R.E.)

Imatge del concert nadalenc.

Un tresor documental de primera magnitud

■ S'ha presentat el «Diplomatari de l'Arxiu Capitular de la catedral de Barcelona» corresponent al segle XI

BARCELONA.— El cor de la catedral de Barcelona va acollir, el 15 de gener passat, la presentació del *Diplomatari de l'Arxiu Capitular de la catedral de Barcelona. Segle XI*. Aquest acte acadèmic, organitzat pel Capítol de la Catedral de Barcelona i la Fundació Noguera, va ser presidit per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Un diplomatari és una obra que recull tots els documents d'un arxiu en un determinat període de temps, en aquest cas del segle XI.

A l'acte també hi van intervenir Josep M. Puig Salellas, president de la Fundació Noguera, que ha estat l'encarregada d'editar el *Diplomatari*; el Dr. Josep Baucells, canonge arxiver de la seu barcelonina i un dels autors del llibre; i el Dr. Joan Guiteras, degà president del Capítol de la Catedral de Barcelona. Durant la presentació, Josep M. Escalona, organista de la catedral, va interpretar cinc peces d'orgue, de música gregoriana i de Johann Sebastian Bach.

A més de Josep Baucells, els altres autors del *Diplomatari de l'Arxiu Capitular de la catedral de Barcelona. Segle XI* han estat els següents: Àngel Fàbrega, Manuel Riu, Josep Hernando i Carme Batlle. L'obra, que s'estructura en cinc volums, té gairebé tres mil pàgines i un total de 1.718 documents «que contenen informació de la vida quotidiana tant de les classes humils com de les que pertanyien a una escala social alta», va explicar el Dr. Baucells. I va afegir: «Estracta d'una documentació fruit dels interessos, sentiments i voluntats que envaien aquelles persones d'acord amb els paràmetres de fa mil anys enrere.»

Cal dir que cada document, transcrit del seu original redactat en llatí, compta amb un resum en català. «A través d'aquesta obra, l'Arxiu Capitular de la catedral de Barcelona ofereix a la ciutat, al país i al món occidental i universal tota la documentació d'aquella centúria inicial del segon mil·lenni conservada en els seus fons», va assenyalar el Dr. Josep Baucells.

Entre la documentació, cal destacar aquella que fa referència a la construcció de la catedral romànica de Barcelona, que va culminar en una solemne festa celebrada l'any 1058, així com els escrits que especifiquen la compra de terrenys —el factor econòmic de primera categoria en aquell temps— o els documents on apareixen noms de pobles de l'abans extensa zona geogràfica del bisbat de Barcelona, camps, muntanyes, fortificacions, cases, camins, etc.

Mons. Martínez Sistach va presidir l'acte acadèmic.

Una obra magnífica

Josep M. Puig Salellas va qualificar el *Diplomatari* com una «obra magnífica» que palesa «la realitat social d'un país que es troba en fase de constitució». Així mateix, com a president de Fundació Noguera, va oferir al Capítol de la Catedral de Barcelona la seva col·laboració per a properes edicions que correspondrien a segles successius. Per la seva banda, Mn. Guiteras va afirmar que és d'una gran importància que «aquest tresor documental, en bona part inèdit fins ara, es posi a l'abast de tothom en format de llibre».

«La documentació que inclouen aquests cinc voluminosos llibres —va dir Mons. Lluís Martínez Sistach en el seu parlament— posa en relleu fets molt importants de la història col·lectiva de la Catalunya emergent al segle XI com una societat cristiana. En aquell temps la nostra catedral era com el cor espiritual de la ciutat amb la figura del bisbe i el sepulcre de santa Eulàlia. També cal tenir present la seva incidència en l'àmbit cultural d'aquell segle en formar-se l'escola catedralícia, que serà el lloc d'estudi i de transmissió del saber.»

L'arquebisbe de Barcelona va subratllar que «el patrimoni cultural de l'Església catòlica, en aquest cas d'un arxiu, prové del poble en general i del poble cristià en particular. I que, amb obres com la que aquí s'ha presentat, retorna al poble i a la societat en general. Sobre els béns que formen el patrimoni arquitectònic, artístic o arxivístic de l'Església tenim una clara voluntat de posar-los a l'abast dels estudiosos i de tota la societat».

Patrimoni cultural de l'Església

El prelat també va recordar que «la diòcesi de Barcelona i l'arxiu diocesà han estat pioners en aquest esforç de donar a conèixer i posar a l'abast de la societat el patrimoni cultural de l'Església. Avui,

Biblioteca de Montserrat, juntament amb les de l'Ateneu Barcelonès, del Centre Excursionista de Catalunya i la Biblioteca de Catalunya van signar recentment un conveni amb el cercador d'Internet Google. L'objectiu és que els seus llibres que no tinguin drèts d'autor puguin ser llegits a la xarxa (www.google.es/books).

En declaracions a *Catalunya Cristiana*, Mn. Josep M. Martí Bonet, responsable de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, ha dit que «es tracta d'un pas de gegant per a la difusió del patrimoni cultural eclesial». Una iniciativa que té molts avantatges, segons ell, com ara «la preservació dels manuscrits originals, alguns força malmesos pel pas del temps, o l'enriquiment del fons multilingüe de Google».

Mons. Martínez Sistach va cloure l'acte amb paraules de felicitació per a totes les persones que han fet possible «aquesta extensíssima obra elaborada amb el rigor que demana el treball i la recerca històrica». El *Diplomatari de l'Arxiu Capitular de la catedral de Barcelona. Segle XI* es pot adquirir, al preu de cent euros, a tres establiments de la Ciutat Comtal: Llibreria Ona, Gran Via de les Corts Catalanes, 654; La Casa del Llibre, passeig de Gràcia, 62, i Llibreria Catalònia, ronda de Sant Pere, 3.

Miquel Àngel Codina

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

M'he trobat de tot

La batalla entre cuiners i cambrers havia començat i, en Fèlix, com de costum, se'n va anar a omplir un got d'anís amb aigua. Això sí, amb més anís que aigua. Ho feia d'amagat, darrere la porta de la bodega. Bevia massa i jo, com a responsable de cuina, no podia permetre que treballés en aquest estat. Un dia li vaig comentar molt seriosament que havia de solucionar aquest problema perquè influïa en la feina i en la salut. Fins i tot, el vaig acompanyar al metge. Quan finalment es va guarir, l'ampolla d'anís només tenia utilitat per fer plats dolços.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botet, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

El quadre «Sant Jeroni penitent» de Caravaggio torna a Montserrat

■ És una de les poques obres de l'artista italià que hi ha a l'Estat espanyol

MONTSERRAT.—Des del dimecres 17 de gener, el quadre *Sant Jeroni penitent*, de Caravaggio, propietat i peça mestra del Museu de Montserrat, torna a ser exposat a la seva ubicació habitual, a la Sala de Pintura Antiga del museu de l'abadia montserratina. Aquesta obra, una de les poques d'aquest artista que es conserven a l'Estat espanyol, va ser restaurada el 2005 al Museu del Prado i, posteriorment, ha estat exposada a Barcelona, Sevilla, Bilbao, Madrid i Düsseldorf.

Ara, un cop acabat el seu periple, el quadre de Michelangelo Merisi da Caravaggio (1571-1610) torna a Montserrat, on es poden comprovar les tasques de restauració que van permetre recuperar-ne els valors originals d'intensitat pictòrica i, d'aquesta manera, poder apreciar els detalls i el conjunt de l'obra. La decisió de dur a terme la restauració del quadre es va prendre per consell de la comissària de l'exposició de la Col·lecció Giustiniani de Roma, Silvia Danesi Squarzina, que va tenir lloc el 2001.

En veure el quadre de Montserrat al costat dels altres Caravaggio del Museu de Berlín i de la Galeria Borghese de Roma, la Dra. Danesi va recomanar una «restauració convenient» i va suggerir que aquesta només podia ser duta a terme pels dos tallers que li mereixien més confiança: el

de San Michele, de Roma, i el de Pilar Sedano, del Museu del Prado de Madrid. La gestió de la restauració va anar a càrrec de la Fundació Focus-Abengoa, que va demanar aquesta obra per a la seva exposició que va fer a Sevilla i a Bilbao.

El *Sant Jeroni penitent*, identificat com a Caravaggio l'any 1943 pel professor Joan Ainaud de Lasarte, ha tingut una trajectòria acadèmica complicada, ja que, malgrat les diverses exposicions en què ha participat i els molts estudiosos que l'han fet objecte de la seva atenció, ha estat discutit i objecte de polèmiques no sempre serenes. Amb tot, Roberto Longhi —màxim expert de Caravaggio durant la primera meitat del segle XX— i la seva deixeble Mina Gregori, de Florència, sempre van defensar-ne l'autenticitat.

Un estudi químic analític i reflectogrà-

fic realitzat per la Universitat de Roma La Sapienza, concretament pel Departament d'Energètica, sota la direcció del professor de Física Nuclear Sebastiano Sciuti, va demostrar que els pigments coincidien plenament amb els utilitzats per Caravaggio en altres quadres que van ser també objecte d'estudi. Restava, però, en suspens tota la part documental, que ja va ser trobada i publicada arran de l'exposició al Palazzo Giustiniani el 2001.

El quadre de Montserrat era un Caravaggio, ja que l'inventari el descrivia puntualment i en donava les mides exactes, tot i que en pams. Fins i tot es va trobar un sonet italià del 1673 dedicat a aquesta peça de la col·lecció Giustiniani. Hi havia, però, una petita dificultat en la qual es feien forts els detractors de l'autenticitat de la pintura i és que tant l'inventari com el sonet parlaven d'un sant Jeroni que es donava cops al pit amb una pedra. I el sant Jeroni del Museu de Montserrat porta la mà al pit, però no mostra cap pedra.

La Dra. Elisa Mora —restauradora del Museu del Prado que va executar els treballs sobre el quadre, sota la supervisió de Pilar Sedano—, en fer la neteja dels vernissos ennegrits i de la brutícia acumulada, va posar en evidència l'existència de la pedra del sant Jeroni, amb la qual cosa tot va quedar aclarit. El quadre *Sant Jeroni*

«Sant Jeroni penitent», una autèntica obra mestra.

penitent ha recuperat la seva bellesa original, però no ha estat alterat substancialment. Allò que veïem ja era un autèntic Caravaggio, però ara es veu més net i més clar.

La carnositat del vell penitent, mig despullat, amb la cara i les mans colrades, i el cos blanc com la cera encara es veuen més accentuats. És una provocació d'aquest pintor genial que se servia de models procedents del poble de Roma per fer sants i santes i per explicar les històries evangèliques que li demanava una clientela il·lustrada. Caravaggio va revolucionar la pintura del seu temps i el sant Jeroni de Montserrat n'és un bon exemple. (C.C.)

Continua la campanya per al finançament del nou orgue de Granollers

GRANOLLERS.— Un any després de l'inici de la campanya «Un orgue per a tothom: fes-lo teu» per al finançament del nou orgue de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, se n'ha donat a conèixer públicament un primer balanç. Ara com ara s'han recollit 205.270 euros, és a dir, el 57% del pressupost total. «La resposta positiva de la ciutadania honora Granollers i ara mateix és un referent admirat i un estímul per a tots aquells pobles i ciutats de Catalunya que estan construint un orgue o pensen fer-ho en el futur», explica Vicenç Prunés, organista de Sant Esteve.

Les aportacions arriben de tot el ventall de la societat civil de la ciutat: administració, empreses, comerços, entitats, famílies i també particulars. «Des de la parròquia —comenta Prunés— valorem molt el fet de la diversitat en la procedència i la quantia de les aportacions pel que significa d'interès col·lectiu i de possibilitats de participació de tothom. Les motivacions d'apadrinament són variades: regals de naixement, d'aniversaris familiars, en memòria dels éssers estimats... Cada

un dels tubs de l'orgue té al darrere una gran càrrega d'humanitat. Els seus 1.700 tubs són com llànties perennes a lloança de Déu, a l'església de Sant Esteve.»

La darrera meitat del finançament de l'orgue Josep M. Ruera presenta dificultats pel progressiu esgotament dels col·laboradors potencials. La campanya es mantindrà en actiu com a mínim fins a la inauguració de l'instrument, prevista per a la tardor d'enguany amb la benedicció de l'orgue i un gran concert d'inauguració. En el cas que no s'assoleixi la quantitat prevista, l'orgue podria quedar amb dos o més registres buits de tubs. «La parròquia confia que una vegada l'orgue sigui a Granollers —aquesta primavera—, tots puguem adonar-nos més bé de la importància i la campanya torni a remunerar», assenyala l'organista de Sant Esteve. L'orgue s'està gestant al taller d'orgueneria Hugo Mayer Orgelbau, situat prop de la frontera entre França i Luxemburg. El nou orgue de Granollers serà un dels millors de Catalunya i donarà servei durant els propers dos-cents anys. (C.C.)

Bunyols de pobre

INGREDIENTS:

8 llesques de pa
llet condensada
mitja copa d'anís
canyella
ou
oli de gira-sol
melmelada d'albercoc

PREPARACIÓ:

Poseu vuit llesques de pa a dins d'un recipient i remulleu-les amb una mica de llet condensada, mitja copa d'anís i canyella mòlta. Després de mitja hora, espremeu bé les llesques amb les mans i feu petites boletes. A continuació, passeu-les per ou batut i fregiu-les amb oli de gira-sol. Finalment, cobriu-les amb una mica de melmelada d'albercoc.

Ja en DVD la nova pel·lícula sobre sant Joan Bosco

■ «Don Bosco» és una producció de Lux Vide per a la RAI italiana

MADRID.— S'acaba de posar a la venda a l'Estat espanyol, a través de l'editorial salesiana CCS, el DVD de la pel·lícula *Don Bosco*, dirigida per Lodovico Gasparini i produïda per Lux Vide. El film, realitzat per a la televisió pública italiana, va ser emès el

setembre del 2004 per la RAI en horari de màxima audiència. La quota de pantalla va fregar el 30%. L'edició castellana en DVD d'aquest llargmetratge arriba ara a Espanya i inclou una breu guia per poder-lo fer servir en l'àmbit educatiu.

Algunes escenes del nou film.

La nova pel·lícula sobre sant Joan Bosco, distribuïda a l'Estat espanyol per l'editorial CCS, recorre les etapes més significatives del fundador dels salesians: des de la seva infància a Becchi (Itàlia) fins a l'inici del seu treball amb els joves abandonats de Torí i la fundació de la congregació salesiana. Dirigida per Lodovico Gasparini i produïda per Matilde i Luca Bernabei, el film compta amb el repartiment de grans actors italians, com

Flavio Insinna, en el paper de Don Bosco, o Lina Sastri, que interpreta la seva mare Margarida. També hi participa el mític Arnaldo Ninchi, com a Pius IX, i Alessandra Martines, en el paper de Marquesa de Barolo. Gasparini ha estat capaç de reflectir fidelment el marc històric i polític que va viure Don Bosco, a la segona meitat del segle XIX, la seva forta personalitat i intuïcions educatives, i el seu treball incansable com a sacerdot i fundador.

Al llarg de més de tres hores, la pel·lícula s'endinsa sobretot en els inicis de l'obra de Joan Bosco al barri torinès de Valdocco, on el futur sant obre la primera casa per acollir els joves més desfavorits. També s'explica la seva infància i el camí que recorre fins que arriba a ser sacerdot. Tot i que hi ha algunes llicències històriques, el film ofereix molts moments com-

movedors i intensos, en la línia de les nombroses pel·lícules de contingut històric i religiós de la productora Lux Vide, especialitzada en aquest tipus de treballs, tant per al cinema com per a la televisió.

Pedagogia salesiana

A la pel·lícula apareixen els conflictes del protagonista amb les autoritats i fins i tot les incomprendsions que Don Bosco va haver de suportar dins de la mateixa Església per fundar la congregació salesiana. La seva aventura apostòlica coincideix, a més, amb el moment en el qual el poder polític volia suprimir els ordes religiosos. En aquest nou relat cinematogràfic de la vida d'un dels sants més estimats d'Itàlia es reflecteixen també els seus principis educatius, la seva confiança en els joves, la pedagogia que emprà per arribar-los al cor i ajudar-los a canviar la seva vida. Un dels grans encerts del film és la seva capacitat de traslladar a la gran pantalla el desig de sant Joan Bosco de ser per als joves signe de l'amor de Déu. I és que els joves van ser la seva vida. Pensant en ells i per a ells va crear el Sistema Preventiu, una forma d'educació i de relació entre l'educador i l'educand. «No n'hi ha prou amb estimar», deia sovint als primers salesians que van sorgir dels mateixos joves que acollia, «cal que s'adonin que són estimats». Un altre dels aspectes que subratlla la pel·lícula és com entre els joves va viure el seu sacerdocí i com entre ells es va fer sant.

El DVD en castellà del film *Don Bosco* es complementa amb una guia per a animadors amb l'objectiu de treure el màxim rendiment possible a la pel·lícula a partir de la història i del context de Don Bosco, dels personatges de la seva vida, el seu estil educatiu, el seu procés de fe, la seva relació amb l'Església, a més d'una completa cronologia. La pel·lícula arriba a l'Estat espanyol coincidint amb el mes en què se celebra la memòria d'aquest sant, el proper dia 31 de gener. (C.C.)

Fotos: Lux Vide

Radio María es mobilitza per obtenir noves freqüències a Espanya

MADRID.— Davant de la distribució per part del govern central de 900 noves freqüències d'FM perquè siguin repartides des de les comunitats autònomes, Radio María ha iniciat entre els seus oients una campanya de recollida de signatures amb l'objectiu de donar suport a la sol·licitud de noves freqüències per tot el territori espanyol. Com expliquen els seus impulsors a la pàgina web (www.radiomaria.es), «volem transmetre a les administracions la utilitat d'aquesta ràdio com a servei públic i que es tracta d'una eina necessària per a molts ciutadans». Alhora, amb l'adquisició de noves llicències, Radio María es podria consolidar definitivament a l'Estat espanyol i abandonar així una certa situació de provisionalitat, cosa que segons els responsables «podria perjudicar seriosament la vida de la ràdio».

Radio María és un instrument d'evangelització a través dels mitjans de comunicació iniciat el 1982 en una parròquia catòlica de Milà. Amb el pas dels anys va anar creixent fins a assolir escala internacional, a través d'una àmplia xarxa d'emissores locals, que comparteixen ideari i objectius, i que avui s'estén per Europa, Amèrica i Àfrica. A l'Estat espanyol emet des del 1998, tot i que en un règim de semiprovisionalitat i no arreu de l'Estat. Amb la nova convocatòria de freqüències, Radio María aspira a comptar amb més llicències i a estendre l'emissió arreu del territori espanyol. (C.C.)

Cinema teològic i espiritual a Internet

BARCELONA.— S'acaba de crear a Internet, vinculat a la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina (RIIAL), el banc de dades més rellevant sobre cinema teològic i espiritual. El seu màxim impulsor és Mn. Peio Sánchez, professor de teologia sistemàtica a Martí-Codolar i director de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona. Aquest nou servei gratuït de la RIIAL ofereix, entre altres coses, un fons amb l'anàlisi teològica i pastoral de més de 100 pel·lícules sobre el tema de la mort i Déu. El banc de dades creat per Mn. Peio Sánchez és el fruit del seu treball de doctorat presentat a la Pontifícia Universitat Salesiana de Roma i que ha comptat amb la col·laboració del professor Lloyd Baugh, de la Universitat Gregoriana.

Sota el títol *La vida és bella. L'escatologia al cinema contemporani: 1990-2005*, Sánchez mostra, a través de l'anàlisi de més de 100 pel·lícules, com en el cinema actual, quan tracta el tema de la mort, apareix amb freqüència la referència a

Déu com a sentit i futur obert al més enllà del fet de morir. De cadascuna de les pel·lícules analitzades s'ofereix fitxa tècnica, valoració que enuncia els temes centrals, anàlisi detallada de les seqüències clau, així com una valoració teològica del film. Alguns dels films més representatius que formen part d'aquest complet banc de dades són *La milla verde* (1999), *Million Dollar Baby* (2004), *El sabor de las cerezas* (1997) o *Bailar en la oscuridad* (2000).

Amb aquest nou recurs educatiu al servei de la pastoral, Mn. Peio Sánchez aspira a oferir un espai de reflexió sobre la relació entre teologia i cinema. El repte avui és fer possible que «el mitjà audiovisual en general esdevingui finalment un lloc teològic d'evangelització», segons ha declarat a l'agència catòlica Zenit. En aquest sentit, el responsa-

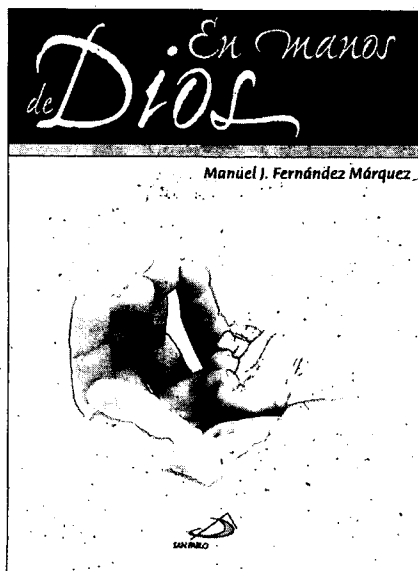
Peio Sánchez.

ble del banc de dades considera que «malgrat la proximitat de l'Església en els inicis del cinema, en el fons els teòlegs han pensat que el mitjà audiovisual era massa superficial». I afegeix: «Probablement ens trobem en un nou moment, la influència de la crida a una estètica

teològica ha causat efectes benèfics sobre la relació entre teologia i art, que de retruc ha arribat al cinema. Actualment és freqüent la il·lustració de les qüestions teològiques amb pel·lícules i fins i tot l'anàlisi teològica de pel·lícules i directors. L'actualització de la teologia passa per convertir el discurs teològic en realitat audiovisual.»

El nou banc d'anàlisi teològica i pastoral de cinema ofert per la RIIAL es pot consultar a: <http://riial.org/espacios/cine.php> (C.C.)

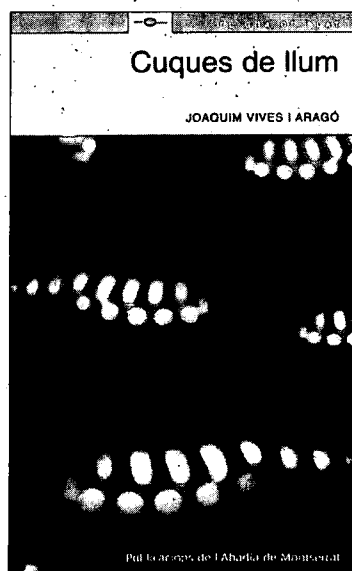
Llibres

Revifar la foguera del cor

Tots, sense excepció, vivim «en mans de Déu». Algun cop, però, tots ens hem sentit lluny d'Ell, perduts. El propòsit d'aquest llibre és revifar la foguera del cor, ajudar a guarir ferides i donar paraules a qui no en té. El filòsof i teòleg Manuel J. Fernández Márquez ens ofereix la seva vivència personal i ens convida a recórrer aquest camí íntim que va de la reflexió sobre la nostra manera de viure al cant del fill que se sap, completament, «en mans de Déu». (C.C.)

Manuel J. Fernández Márquez, *En manos de Dios*. Editorial San Pablo, Madrid 2006, 118 pàg.

Pensaments vitals

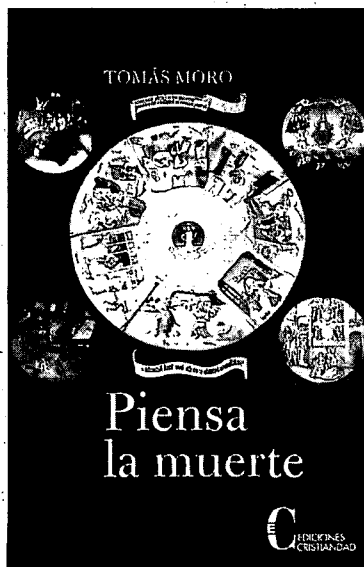
Cuques de llum és una continuació fidel de *Llavors al vent* i *Degotalls*, publicats en aquesta mateixa col·lecció, *El Gra de Blat*, i ja esgotats. Els setanta pensaments que el lector trobarà són «senzills i petits com la llum de les cuques, però si els mires detingudament, amb tendresa, si els acarones, t'acompanyaran fins que la llum plena del dia (la inspiració, la contemplació, el silenci) envaeixi, inundi i transformi el teu ésser, la teva vida», s'explica en la introducció d'aquest llibre. (C.C.)

Joaquim Vives i Aragó, *Cuques de llum*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció *El Gra de Blat*, Barcelona 2006, 131 pàg.

Reflexions sobre la mort

Per primer cop apareix en castellà aquesta obra escrita per sant Tomàs More el 1522. Es tracta d'un exercici intel·lectual en el qual l'autor es va proposar reflexionar emparellant, en breus meditacions successives, els quatre novíssims (mort, judici, cel i infern) i els set pecats capitals. L'obra va quedar incompleta —només amb les reflexions relacionades amb la mort— i d'aquí el títol. El text va acompanyat d'una introducció del traductor i expert Alvaro Silva. (C.C.)

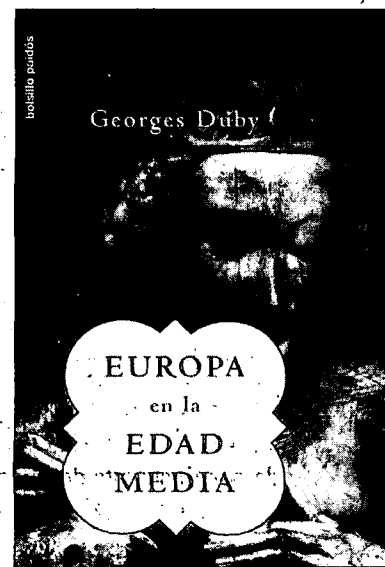
Tomàs More, *Piensa la muerte*. Editorial Cristiandad, Col·lecció *Espiritualidad*, Madrid 2006, 171 pàg.

L'art a l'Europa medieval

Aquest llibre mira de descobrir el significat de l'art a l'Europa medieval i les relacions que l'unien al conjunt de la societat i de la cultura. D'aquelles creacions de l'edat mitjana han sobreviscut les obres mestres i poca cosa més, però això ja és suficient per mesurar la grandesa d'una època que tampoc no es pot dissociar de la servitud i la desolació. L'historiador Georges Duby ofereix un text que es caracteritza pel rigor de l'estudi i la curiositat de l'expert apassionat. (C.C.)

Georges Duby, *Europa en la Edad Media*. Editorial Paidós, Col·lecció *Paidós Bolsillo*, Barcelona 2007, 224 pàg.

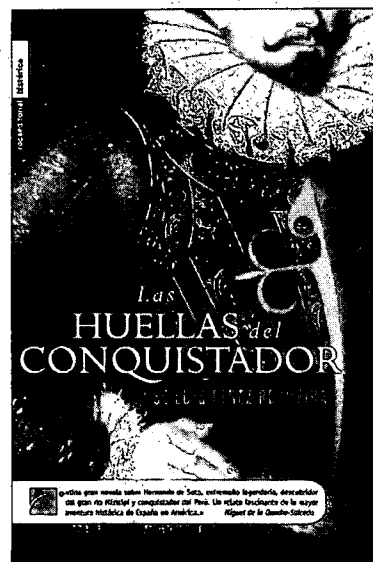

Gran pensador contemporani

Amitai Etzioni (Alemanya, 1929) és el sociòleg més important del nostre temps i un dels representants més destacats del moviment comunitarista nord-americà. A més, ha mostrat la seva excel·lència com a investigador i pensador social al mercat més competitiu que hi ha, el dels Estats Units. Amb tot, l'obra d'Etzioni en espanyol encara és escassa. Aquesta autobiografia ajudarà, sens dubte, a donar a conèixer la seva obra al gran públic, que es basa a posar la sociologia al servei de la humanitat. (C.C.)

Amitai Etzioni, *El guardián de mi hermano*. Autobiografía y mensaje. Ediciones Palabra, Col·lecció *Biblioteca Palabra*, Madrid 2006, 476 pàg.

Rere les passes dels pioners

Hernando de Soto va ser un dels grans conqueridors del continent americà. Les seves exploracions el van dur per terres dels actuals Estats Units, on va passar a la història com el descobridor oficial del riu Mississipí i introductor del cavall a les praderies nord-americanes. Aquesta novel·la de José Luis Pérez Regueira parteix dels fets i personatges reals per transportar-nos a un moment fascinant de la història, en una narració carregada d'èpica, lluites de poder i ambició desmesurada. (C.C.)

José Luis Pérez Regueira, *Las huellas del conquistador*. Roca Editorial de Libros, Barcelona 2007, 521 pàg.

Excel·lent guia bíblica

La finalitat d'aquest llibre —una reedició actualitzada que va ser publicada fa vint anys— és ser una guia actual per a la lectura del Nou Testament, que no pressuposa coneixements previs i que s'adreça tant al creient com al no creient, al qui vol llegir sol i al qui vol llegir en grup. Les set parts que formen el volum s'estructuren en dues etapes: una presentació general d'un llibre (els evangelis, l'Apocalipsi...) i una sèrie d'«itineraris» de lectura i estudi. (C.C.)

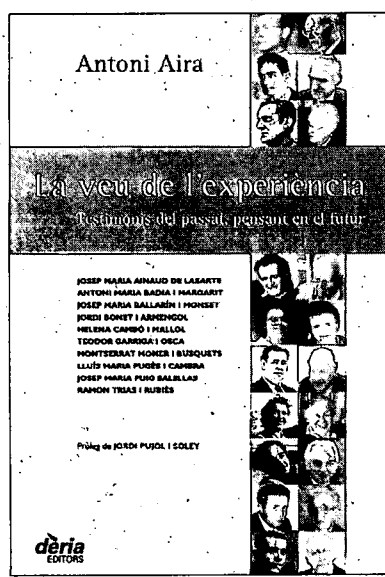
Étienne Charpentier, Régis Burnet i Charles Perrot, *Para leer el Nuevo Testamento*. Editorial Verbo Divino, Pamplona 2006, 197 pàg.

Meditacions sobre Catalunya

El periodista Antoni Aira recull en aquest volum deu testimonis valuosíssims l'objectiu principal dels quals és reflexionar sobre el passat, el present i el futur de Catalunya. Entre altres personatges entrevistats, destaquen l'historiador Josep M. Ainaud de Lasarte, Mn. Josep M. Ballarín, l'arquitecte Jordi Bonet, la pianista Montserrat Moner o el metge Ramon Trias. Jordi Pujol expresident de la Generalitat de Catalunya, que signa el pròleg, afirma que aquest llibre «convida a l'optimisme». (C.C.)

Antoni Aira, *La veu de l'experiència*. Testimonis del passat, pensant en el futur. Dèria Editors, Barcelona 2006, 238 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

El laberint africà de John le Carré

La penúltima vegada que vam tenir l'ocasió de trobar-nos amb John le Carré, ens va dur al continent africà. A *El jardiner fidel* ens va introduir en el complex món del contraban de medecines, i vam poder constatar, com en un reportatge tràgic, com s'abandonava el poble aixafat per les plagues i la fam.

Vam veure desfilar davant nostre masses interminables d'homes i dones que peregrinaven per la pols i la misèria. I ens vam compadir davant dels nens famèlics, de mirada viva, i el cos deformat a causa de la desnutrició. Un espectacle dantesco, que commovia, i al qual John le Carré volia ajudar, encara que només fos amb la denúncia de la situació deplorable, a causa de l'egoisme de traficants sense escrúpols.

I en la seva denúncia, ens proposava l'acció, gairebé heroica, d'uns quants que s'enfrontaven amb les màfies. La seva novel·la estava escrita en clau sociològica.

A *La cançó dels missioners* ens porta una altra vegada a l'Àfrica, però aquesta vegada amb una narració en clau política. La situació embrollada d'aquest cúmul de nacions on no se sap mai qui és el responsable de govern o de desgovern, li va donar peu a unes pàgines molt seves, on el que preval és la complexitat, i potser l'ostentació de coneixements del mosaic d'ètnies, llengües, cultures i tribus, a la qual cosa cal afegir els odís implacables, les influències exteriors, la barreja d'ingenuïtat estranya i perillosa, formació intel·lectual, obsessiva i cega fidelitat a velles tradicions tribals.

Es un John le Carré complex, delerós de

no deixar cap aspecte per dilucidar, minuciosos fins a la sacietat, que arrenca el seu protagonista de la rutina d'una feina de traductor i intèrpret, per posar-lo al centre d'un projecte gairebé oníric, que aspira a un panafricanisme totalment utòpic.

El protagonista ja és, per si mateix, una utopia: fill d'un missioner irlandès, educat a la rebotiga dels llocs de missió, coneixedor de les llengües dels pobles que conviuen al Congo, educat pel personal dels llocs fronterers de l'acció missionera. De monges i frares aprèn els rudiments de les llengües europees; dels companys de jocs o de les escaramusses cinegètiques per la selva, el llenguatge de les tribus.

Tot això, amanit amb una estada llarga a les universitats del Regne Unit, el fan un element preciós per entaular la comunicació entre indígenes i colonitzadors. O, millor, entre nadius ambiciosos de poder, i estrangers àvids de diners. N'hi ha que

John LE CARRÉ
La cançó dels missioners.
Edicions 62, Barcelona 2007, 368 pàg.

volen fer un somni dels seus països, d'altres en volen fer la font de la seva riquesa.

Si diguéssim que la narració de Le Carré és lenta i excessivament minuciosa, cauríem a la trampa d'un judici precipitat i injust. L'antic membre del M19 anglès ha hagut de desmuntar el trencaclosques de molts problemes, i sap que no s'arribarà al final de l'assumpte, amb una puntada de peu a la porta de l'habitació on s'amaguen els causants del disbarat. Per això avança a poc a poc, i cap detall, fins i tot els eròtics, no pot ser menyspreat, sobretot perquè es tracta d'alguna cosa tan important per a ell com és la revalorització de països que busquen la seva identitat, i estan sensibilitzats davant de qualsevol possibilitat d'engany. Sucumbeixen entre miratges fàcils, però actuen instintivament o madurament entre perills reals. I el protagonista, que no s'assabenta inicialment de quina és la seva comesa, ha de fer valer la força de la

paraula per intentar una ajuda que necessita cada vegada amb més intensitat. Le Carré estima

Àfrica, i entre línies podem llegir el seu dolor davant de situacions irreversibles per complexes i enquistades en les històries de les ètnies. I encara que es nota que aquest no és un tema en el qual la seva ploma es mou amb facilitat, és fidel a la seva vocació de cronista del submón de les intrigues, que moltes vegades s'amaga darrere de situacions aparentment indesxifrables.

Una nova novel·la d'intriga, en ambients molt allunyats del nostre món occidental, però d'una actualitat que no podem ignorar.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Gerard Pastor guanya el concurs per a joves compositors de Blanes

El contrabaixista de la Coblà Contemporània, Gerard Pastor, de 22 anys, ha obtingut el primer premi d'aquest concurs musical per a joves compositors, convocat per la colla sardanista Sa Palomera i la banda i cobla del col·legi Santa Maria, amb el patrocini de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Blanes, el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional de la Generalitat i la Mutual Flequera de Catalunya. La sardana guanyadora porta per títol *La rebentada*. El premi atorgat estava dotat amb 1.200 euros.

Gerard Pastor i López és un actiu i inquiet músic nascut a Palau-solità i Plegamans, format al Conservatori de Sabadell i a l'Escola Superior de Música de Catalunya, on actualment cursa piano i composició. El de Blanes no és el primer guardó de la seva carrera musical, ja que les seves obres li han proporcionat premis anteriorment en el concurs de composició de la Fundació Rius i Virgili, el concurs de bandes soñores del Festival Setè Art i també ha obtingut el Premi Jove del Certamen de Música de Coblà Ceret-Banyoles. També, com a pia-

nista, ha estat guardonat en el Concurs d'Interpretació Musical L'Arjau. Actualment és contrabaixista a la cobla Contemporània de Sabadell, per a la qual ha compost diverses sardanes destinades als espectacles que organitza.

El jurat d'aquesta novena edició el formaven coneguts músics de cobla com Josep Maria Guinart així com Marcel Sabaté i Jesús Ventura. El segon premi, dotat amb 600 euros, es va concedir al compositor Carles Martí i Frasquier per la seva sardana *Tan sols un pas*. Martí és músic de la cobla Ciutat de Cornellà i té 23 anys. Aquest mateix autor va obtenir també el Premi Popular del Concurs de Blanes per la sardana *Arafa un any*. El Premi Popular, dotat amb 300 euros, el va decidir per votació el públic assistent a la final del certamen per a joves compositors, celebrat al Teatre de Blanes el dia 2 de desembre de 2006. Juntament amb les sardanes guardonades, els altres compositors concursants que van arribar a la final van ser: Carles Marigó i Sarrión, amb la sardana *Captivadora* i Núria Garcia i Pastor, amb *Un dia important*. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització.

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

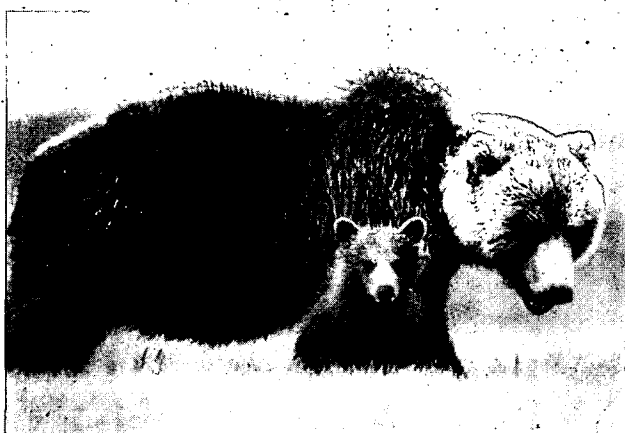
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El canvi climàtic va de debò

Parlar de l'escalfament de la Terra ara que fa fred sembla un contrasentit, però com que la realitat és que cada vegada són més els fets que es constaten relacionats amb l'augment de la temperatura del nostre planeta, creiem que no hi sobra pas donar un cop més l'alerta del que ens està passant. Prou conegut és ja el fet que el gel dels pols nord i sud minva cada any més. Des del satèl·lit se'n mesura l'extensió en superfície, i el 1978, any del primer mesurament, es determinà que era de 6,2 milions de km², i ara ja apareix de menys de 5 milions; a això cal afegir-hi que també s'ha comprovat que s'ha fet més prima la capa glaçada, sobretot al pol nord. Groenlàndia ha perdut un 9% del seu gel. Però hi ha altres fets que fan pensar. Per exemple: les orenetes han

L'escalfament global afecta el comportament dels óssos.

avançat deu dies l'arribada al nostre país quan ve el bon temps; les cigonyes, algunes ja no emigren i passen l'hivern entre nosaltres; de certs mamífers que hivernen s'ha vist que han reduït el temps de la seva dormida hivernal, etc.

I ara s'acaba de publicar una altra descoberta: hi ha óssos a Espanya que no hivernen gens! Com hom sap, els óssos cantàbrics s'estan recuperant. De la setantena que eren a principis de la dècada dels noranta han passat ara a ser uns 130 segons la Fundació Oso Pardo, que vigila la vida d'aquests plantígrads,

que ara estan protegits. Doncs bé, aquesta fundació, que tot vetllant per la seva salut en segueix els passos, ha constatat que óssos amb cries no havien hivernat gens durant els hiverns dels últims tres anys. El president de la Fundació, Guillermo Palomero, diu que s'ha comprovat «amb certesa absoluta», per les petjades deixades sobre la neu, que fa que se'ls pugui seguir «com si estiguessin radiomarcats», diu Palomero. Ja se sabia que en general els óssos a la primavera havien avançat i a la tardor endarrerit la hivernació, però suprimir-la del tot ha estat sorprenent. Només es pot assegurar d'óssos amb petits, que és el que s'ha pogut seguir; probablement els mascles han continuat hivernant, això sí. Però la notícia és

de debò ben nova. També podria ser que ja passés això des de fa més temps, perquè abans no se seguia la vida dels óssos com es fa ara. No ho sabem. Però com que el canvi climàtic ens dóna tantes sorpreses...

Sigui el que es vulgui d'aquest fet, de la realitat del canvi climàtic no ens en podem burlar: la Terra s'escalfa. La premsa ens diu que el 2006 ha estat l'any més càlid d'ençà que es fan registres de temperatura, o sigui des de fa uns 150 anys. Cal tenir-ho en compte.

A
tualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

5 La paleontologia a l'Anglaterra del segle XIX

Ja vam dir que William Smith va iniciar l'estudi dels estrats sedimentaris, és a dir de com es formaren les roques que es presenten en nivells ben diferenciats, i féu notar les diferències entre els fòssils que s'hi troben. Ho féu a Anglaterra contemporàniament al que feia Cuvier a França. Recordem que ho publicà el 1816. No podem menystenir l'obra de l'anglès perquè també establia una base a la paleontologia en ordenar els fòssils segons els estrats, establint així el principi de la cronologia relativa. Això, tanmateix, no li lleva al francès el títol del fundador de la paleontologia científica perquè va estudiar els fòssils per primera vegada amb tot el rigor per donar-ne la interpretació. De Smith podem dir, doncs, que va ser l'iniciador dels mètodes paleontològics a la seva pàtria i l'inaugurador de la geologia estratigràfica (sobre això, anterior a ell només trobem el treball de Niels Stensen del 1669). A part de Smith, pel mateix temps trobem a Gran Bretanya un moviment d'interès pels estudis de la paleontologia i la geologia en general que no podem passar per alt.

La Geological Society

Va ser nou anys abans de la publicació de l'obra de Smith el 13 de novembre del 1807 quan tretze amants de la ciència es trobaren a la *Freemasons' tavern* del carrer Great Queen, per tenir una reunió que va decidir la fundació de la Geological Society de Londres. Un dels tretze era el metge James Parkinson (?-1824), de Hoxton, que fou escollit com a representant de la paleontologia. Van acordar conferir-li aquest càrrec perquè el 1804 havia publicat el primer volum d'una obra titulada *Organic Remains of a Former World* (Restes orgàniques d'un món anterior) que

duia per subtítol: *Examen de les restes mineralitzades dels vegetals i plantes del món antediluvial, anomenades generalment fòssils estranys*, i en preparava dos volums més (que aparegueren el 1808 i el 1811). Era només una simple descripció de fòssils sense pretensions, però útil ja per a un estudi paleontològic posterior seriós. La denominació «fòssils estranys» (*extraneous fossils*) era aleshores el nom que s'utilitzava per a les restes mineralitzades d'organismes. A Anglaterra, a l'època, per «fòssil» s'entenia encara qualsevol «material tret de terra excavant», i en deien *minerals fossils* del que ara en diem minerals i *extraneous fossils* del que actualment es coneix per fòssils. En el llibre es fa atenció ja a observacions i conclusions que li havien arribat de William Smith. Aquest metge Parkinson (que no s'ha de confondre, com alguns han fet, amb el seu homònim i contemporani, metge també, que va descriure la malaltia que en porta el nom) després de la publicació de l'obra de Smith, el 1822, encara va publicar *Outlines of Oryctology* («Introducció a l'Oryctologia»). S'anomenava oryctologia (del grec *oryktos*, que vol dir «cavat» o «excavat», com el llatí *fossilis*) la ciència de les excavacions i comprenia el que ara anomenem mineralogia i paleontologia.

I encara hi hagueren altres anglesos que són dignes de mencionar-se per la seva contribució a la paleontologia. Socis o influïts per la Geological Society, William Buckland (1784-1856), que va escriure *Reliquiae Diluvianae*; Adam Sedgwick (1785-1873), que va publicar el 1835 *British palaeozoic rocks and fossils*, estudi dels terrenys silurià i devonià d'Anglaterra; l'escocès William Maclure (1764-1840), que, emigrat el 1776 a Virginia (Estats Units), va fer un mapa geològic des

del riu Sant Llorenç fins al golf de Mèxic a *Observations on the Geology of the United States of America*, i James Sowerby (1757-1822) que començà el 1812 una obra molt ambiciosa que va haver d'acabar el seu fill James de Carle Sowerby el 1845, *The mineral Conchology of Great Britain*. Va ser una obra veritablement important per al progrés de la recerca de fòssils de fàcies marina; llibre obligat de referència durant molts anys per les seves descripcions minucioses i figures excel·lents.

«Els principis de geologia» de Charles Lyell

Es mereix un paràgraf a part l'obra d'aquest científic escocès de la qual s'ha dit que «en ella mateixa és prou important per assenyalar gairebé una nova era en el progrés de la ciència». La frase és del geòleg William D. Conybeare (1787-1857).

Charles Lyell (1797-1875) era un advocat de professió. Havia nascut a Kinnordy (Forfarshire) i a Oxford havia seguit la carrera de lleis, però, al mateix temps, la lectura de l'obra de Buckland li infongué interès per la geologia. El 1823 emprengué una sèrie d'exploracions de les regions muntanyoses de França, Alemanya i Itàlia; i al nostre país resseguí la regió volcànica d'Olot. Tot això li valgué poder entrar a la Geological Society, de la qual esdevindria president a partir del 1835. El 1831 ja havia obtingut la càtedra de Geologia del King's College de Londres.

Ha estat considerat fundador de la geologia moderna per l'obra *The Principles of Geology*, de tres volums, que publicà del 1831 al 1833. Quan Darwin s'embarcà en el *Beagle* se'n endugué el primer que acabava de sortir de la impremta i ja sabem com li influí la seva lectura en la concepció

de la teoria evolucionista. L'obra de Lyell tingué acceptació entusiasta per part de molts naturalistes però també aixecà polèmiques. Es traduí a l'alemany (1842) i al francès (1844), mentre que a Anglaterra el 1876 arribava a la 12a edició. Era un tractat de geologia des d'un punt de vista ben nou: afirmava que tots els fenòmens geològics del passat es poden explicar pels que es produeixen actualment, és a dir, el curs de la història de la Terra ha seguit una línia única, sense catàstrofes, perquè les causes que provoquen canvis han estat sempre les mateixes. Aquesta afirmació s'anomena principi de l'*actualisme*, posició oposada al *catastrofisme* de Cuvier. I certament aquest principi donava raó de moltes coses. Tenia, però, l'inconvenient que exigia per a la Terra una edat molt més llarga del que generalment se li atribuïa, i d'aquí vingué la polèmica.

Des del punt de vista de la paleontologia, aportava la novetat d'una nova classificació dels estrats fossilífers. Segueix la classificació dels terrenys que havia establert l'italià Giovanni Arduino (1714-1795) que els dividí en *primaris* (*primigenis* en deia Lyell), *secundaris* i *terciaris*, però hi establí subdivisions. Concretament dels terciaris en féu tres períodes, segons la proporció de mol·luscs bivalves que s'hi troben, amb els noms d'eocè, miocè i pliocè, noms que encara es mantenen, ampliat per paleocè, oligocè, pleistocè i holocè, com se sap.

Les idees de Lyell, assimilades també per Darwin com ja hem dit, van contribuir a considerar la història de la Terra i la dels éssers vius que s'hi han desenvolupat com una lenta evolució. El principi de l'*actualisme* va anar guanyant terreny, de mica en mica, enfront del «catastrofisme» fins a ser reconegut per vàlid pràcticament per tota la comunitat científica. Però això no exclou, tanmateix, l'ocurrència també, al llarg de la història del nostre planeta, d'algunes catàstrofes naturals, que sense ser del tipus de les que postulava Cuvier, influïren en l'evolució de la vida. Ja en parlarem.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00	Radiofórmula
20.00-21.00	Parlem de salut
21.00-22.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
20.00-21.00	Endavant Espanyol
21.00-22.00	Buscant la llum
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
20.00-21.00	Piscobis

21.00-22.00	Per un grapat de pel·lícules
23.00-00.00	Persona i vida
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Temps d'oci
20.00-20.30	Cerdanya
23.00-00.00	Mirades
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-12.30	Trotamundos

12.30-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat
12.30-14.30	Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.45	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 28

08.45	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez.
09.00	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.15	Islam hoy Programa de la comunitat musulmana. Director: Mohamed Chakor.
10.00	Últimas preguntas «La misa de la alegría» Avui el programa s'omple de música amb els integrants del grup Siempre Así amb qui parlem del seu últim disc <i>La misa de l'alegría</i> . Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «Acción Católica Huesca» Araceli Caverro, laica, membre d'Acció Catòlica Osca, ens dona el seu testimoni. Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Misa Amb la participació d'una coral convidada. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 29

17.00	Pueblo de Dios «Congo, la infancia perdida» Milers de nens viuen als carrers de la República Democràtica del Congo. Els missioners salesians tenen a Lubumbashi un projecte de recuperació de
-------	---

nens del carrer.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 28

10.30 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaurà.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Altres bisbats

• **ANTROPOLOGIA I MISSIÓ.**— Els dies 3 i 4 de febrer tindrà lloc la XIX Trobada d'Antropologia i Missió, organitzada per la revista *Mundo Negro*, amb el tema *Inmigrantes, un reto para la Iglesia*. Serà a la seu dels Missioners Combonians, c/ Arturo Soria, 101 - Madrid. Més informació: tel. 914 152 412.

Barcelona

• **MARGINACIÓ.**— El 27 de gener, a les 11.00, el monestir de Sant Pere de les Puel·les i el Centre d'Acollida Assís organitzen la conferència *Com passar del Déu creador, el que garanteix l'ordre, el Déu dels «bons», al Déu salvador, Pare també i sobretot dels «dolents»*. Serà a càrrec de Llorenç Tous, sacerdot de Mallorca, professor de Sagrada Escripura, exresponsable de la Pastoral Penitenciària de Mallorca, fundador de Siloé, que acull malalts de sida sense família. C/ Anglí, 55 - Barcelona.

• **SANT JOAN BOSCO.**— El 27 de gener, al Tibidabo, a les 18.00, projecció de la pel·lícula de sant Joan Bosco; a les 18.00, conferència *Don Bosco i el món actual*, per Mons. Joan Godayol, salesià, bisbe emèrit del Perú; a les 19.00, missa concelebrada, presidida pel bisbe; a les 20.30, convivència familiar.

• **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer diumenge de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. La propera reunió serà el 29 de gener, a les 18.15.

Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **ELISABET DE LA TRINITAT.**— El 29 de gener, a les 20.00 (av. Diagonal, 424 - Barcelona) i a les 21.30 (c/ Sant Miquel, 44 - Badalona), conferència *La inhabilitat trinitaria en la persona*, per Rómulo Cuartas, carmelita d'Àvila. Més informació: tel. 934 160 808.

• **«TORNAR A CREURE».**— El 30 de gener, de 20.30 a 21.45, sessió de «Tornar a creure», per a qui es fa preguntes sobre Déu i cerca una vida més humana. Lloc: parròquia de Sant Ramon de Penyaforat, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, fax 934 879 833, a/e: tornaracreure@yahoo.es

• **PARRÒQUIA DE LA BONA-NOVA.**— El 30 de gener, a les 21.30, catequesi d'adults amb el tema *Creure dins un procés de secularització*, a càrrec d'Antoni Bentué. Pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

• **SANT TOMÀS D'AQUINO.**— El 31 de gener, a les 19.00, eucaristia i conferència *La problemàtica de la psicologia contemporània y su solució a la luz de santo Tomás de Aquino*, pel Dr. Martín Echevarría (Universitat Abat Oliba CEU). Serà a la Fundació Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, web: www.balmesiana.org

• **HOMENATGE A SOR ESPERANZA MARY.**— El 31 de gener, a les 19.45, Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya organitza un homenatge pòstum a la fundadora de l'entitat, sor Esperanza Mary, religiosa de la Mare de Déu de Sió. L'acte comptarà amb la intervenció de sor Ionel Mihalovici. Lloc: sala d'actes de la Casa Golferichs, Gran Via de les Corts Catalanes, 491 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT OLEGUER.**— El 31 de gener i el 7 de febrer, a les 20.45, Antoni Bentué parlarà sobre *Arrels dels fonamentalismes jueu, islàmic i cristià*. C/ Nàpols, 133-137 - Barcelona, tel. 932 313 604.

• **CERCLE LA SALLE.**— L'1 de febrer, a les 18.30, missa anticipada de la Candelera. Més informació: tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **SCHOLA CANTORUM.**— Amb motiu del XXXIè aniversari de la mort del P. Miquel Altisent, la Schola Cantorum de Barcelona el recordarà en la missa que cantarà l'1 de febrer, a les 20.00, a l'església de Santa Anna (c/ Rivadeneira, 3 - Barcelona).

• **CASAL LOIOLA.**— L'1 de febrer, a les 20.15, les comunitats de vida cristiana del Casal Loiola celebraran l'eucaristia en memòria de Joan Martí Tusquets, s.j., a l'església del Sagrat Cor dels jesuïtes, c/ Casp, 25-29 - Barcelona.

• **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— L'1 de febrer, a les 22.00, hora santa acompanyant Jesús a l'hort i missa. Passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **VIDA CREIXENT.**— L'1 de febrer, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Paraula* (c/ Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona); el 2, a les 17.00, XIX Jornada de la Gent Gran a la basílica parroquial de Sant Josep Oriol (c/ Diputació, entre Villarroel i Comte d'Urgell de Barcelona).

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi), pl. Bonanova, 12 - Barcelona: 1 de febrer, per a sacerdots, homes i joves, a les 21.45, hora santa, i a les 22.45, eucaristia; el 2, per a religioses, dones i noies, a les 11.00, hora santa, i a

les 12.00, eucaristia.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Els dies 1, 8, 15 i 22 de febrer, i 1, 8, 22 i 29 de març, de 19.00 a 21.00, curs sobre *Repensar 16 conceptes clau de la Teologia II*, coordinat per Pere Lluís Font. Més informació i inscripcions: c/ València, 244, 2n - Barcelona, web: www.fundaciojoanmaragall.org

• **CONCERT.**— El 2 de febrer, concert de violí a benefici de la catedral a l'església del Santíssim Sagrament de l'Adoració Nocturna (c/ Aragó, 268 - Barcelona): celebració de l'eucaristia, a les 18.00, amb benedicció de les candeles. Tot seguit, concert de violí per contribuir a la campanya «Patrocina una pedra» de la catedral de Barcelona.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El 2, 9 i 16 de febrer, a les 18.45, curset del P. Evelio Ferreras, o.p., sobre *Maduración afectiva y vida en comunidad*; els dies 5, 6, 7 i 8, a les 18.45, curset del P. Gerardo Sánchez, o.p., sobre *En diálogo con las parábolas de Jesús*: Convent de Santa Caterina, c/ Bailén, 10 - Barcelona.

• **SANT BLAI.**— El 3 de febrer, festivat de Sant Blai, misses a les 10.00, 11.00, 12.00, 13.00, 18.00 i 19.00. Benediccions abans de cada missa i veneració de la relíquia després de cada eucaristia. Parròquia de Sant Jaume, c/ Ferran, 28 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— El 3 de febrer, a les 17.00, Festa de la Llum Júnior amb el tema *Maria, estel del matí*. C/ Consell de Cent, 114 - Barcelona.

• **PASTORAL DEL SORD.**— El 4 de febrer, a les 11.45, missa interpretada en llengua de signes en record del venerable P. Jaume Clotet a la parròquia del Cor de Maria (c/ Sant Antoni M. Claret, 45 - Barcelona); a les 13.00, acte d'homenatge al monument de fra Ponce de León (passeig Sant Joan/Trav. Gràcia), organitzat pel Casal de Sords.

• **CARILLÓ.**— El 4 de febrer, a les 12.00, concert d'Anna M. Reverté amb *Les xemeneies de Gaudí*. Pati dels Taroners-Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: http://www.albaresidencia.es
a/e: info@albaresidencia.es

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 2 al 4 de febrer.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: 932 188 876 ó 936 365 970

無德司徹
有德司契

L'home que té la virtut,
observa
les condicions del contracte.
L'home que no té la virtut
només observa
les condicions que li són
favorables.

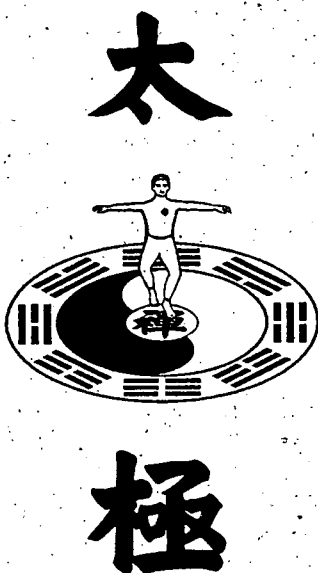
Del 16 al 18 de febrer
ANY NOU XINÈS

a les religioses del Sagrat Cor,
Miraflores de la Sierra,
Madrid.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vòstè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
DFCNA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Fa poc més d'un mes que va quedar oficialment constituïda l'Adoració Nocturna Femenina al bisbat de Terrassa. La seva primera presidenta és M. Carmen López, esposa i mare de quatre fills amb més de mitja vida com a adoradora nocturna a Sentmenat. Per a ella, l'amor fervent a l'Eucaristia constitueix una part essencial de la seva vida cristiana. Tan essencial que, a més de promoure la devoció i culte eucarístic, no dubta a dedicar una nit al mes a l'adoració del Santíssim Sagrament.

M. Carmen López Martínez, presidenta de l'Adoració Nocturna Femenina de la diòcesi de Terrassa

«A casa tots som adoradors eucarístics»

—Amb quines expectatives afronta la presidència de l'Adoració Nocturna Femenina de la diòcesi de Terrassa?

—Amb esperit de servei a l'Església i amb l'esperança de veure incrementat en nombre i fervor les adoradores a la diòcesi.

—Quins són els objectius i reptes d'aquesta associació amb tanta tradició a l'Església?

—Adorar i vetllar davant de Jesucrist Sagramentat, durant la nit, unida al culte de tota l'Església. A més, d'acord amb el seu esperit contemplatiu i expiatori, té per missió promoure altres formes de devoció i culte a la Sagrada Eucaristia, en perfecta obediència a la jerarquia eclesial. Assenyalaré, a tall d'exemple, les visites al Santíssim. L'adoradora nocturna ha de ser també una adoradora diürna. També apuntaria la necessitat de cercar noves adoradores perquè puguin experimentar el goig de la trobada personal amb el Senyor.

—Molts fins i tot dins de l'Església, qüestionen el sentit avui d'una adoració nocturna... què els diria?

—Doncs els diria que on més es necessita l'Adoració Nocturna —o qualsevol altra obra eucarística— és precisament allà on la devoció a l'Eucaristia està més apagada. Allà és on més vol Déu que s'encengui poderosa la flama de l'Adoració Nocturna. Si les adoradores, fidels a l'Esperit Sant, amb pregària i treball, procuren el creixement de l'Adoració, començant per viure-la elles mateixes amb tota fidelitat, l'Adoració Nocturna creix: elles planten i reguen, i «és Déu qui fa créixer» (1 Co 3,6).

—Quantes adoradores hi ha actualment a la diòcesi de Terrassa?

—Actualment hi ha prop d'un centenar d'adoradores que es divideixen en cinc torns: dos a Sabadell, dos a Sentmenat i un a Vallldoreix, que formen les tres seccions de la diòcesi. Hi ha un projecte d'inauguració de dos torns nous, un a Sabadell i un altre a Granollers.

—Quin compromís implica aquest apostolat de pregària?

—El compromís que s'adquireix és la participació en una vetlla ordinària mensual. Les adoradores, cadascuna a la seva família, a la seva parròquia o allà on puguin actuar —col·legis, associacions i moviments, etc.—, hem de promoure la devoció i el culte a l'Eucaristia.

—Com és un torn d'adoració nocturna?

—Es comença amb una reunió

prèvia a la qual segueix el rés de Vespres i la celebració de la Santa Missa. Un cop acabada s'exposa el Santíssim i es resa la pregària de presentació d'adoradores. Tot seguit comencen els torns de vetlla que s'allarguen durant tota la nit. Als torns hi ha un temps de pregària litúrgica comunitària i un altre de pregària personal en silenci. S'acaba la vetlla amb el rés en comú de Laudes i amb la benedicció del Santíssim.

—Requereix molt d'esforç mantenir-se despert durant la nit?

—L'esforç és relatiu, depèn de cada persona, però l'experiència ensenya que això no és un problema, quan no estàs al teu torn de vetlla pots descansar.

—Què ha representat per a la seva vida de fe la participació activa en aquest apostolat?

—Vaig començar a assistir a l'Adoració Nocturna el maig del 1977. Si Déu vol, el proper maig farà 30 anys que sóc adoradora, amb les baixes per naixements dels meus quatre fills. Va ser gràcies a l'acció apostòlica del P. José M. Alba, s.j., al col·legi on jo estudiava. Ens va iniciar en la comunió reparadora dels primers divendres i després ens va adreçar cap a l'Adoració Nocturna. Els meus germans, els meus fills, el meu marit també són adoradors. A casa vivim aquest apostolat. L'amor a l'Eucaristia ha afegit als lligams de sang el vincle espiritual.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre el debat parlamentari recent

Més d'una vegada m'he referit al contrast que experimentem els més grans entre la imatge que teníem de la vida democràtica, quan la miràvem des del desig... i la que ara se'ns imposa inexorablement, des de la realitat. Podem admetre que aquella pecava de poc realista, de massa il·lusió. Però és obligat admetre també que moltes coses funcionen avui bastant més malament que no podíem raonablement esperar. Això fa que cada dia trobis vells companys decebuts i —el que és pitjor— temptats d'abandonar qualsevol compromís social i de tancar-se en l'individualisme. Cal reaccionar contra aquest esclavissament pernicios i encomanadís: no pas renunciant a les pròpies conviccions, sinó destriant-ne el gra de la palla i sabent reciclar-les en el context actual.

Aquests dies passats ens ha causat sentiments de mal humor i, també, de vergonya aliena, el debat sobre la violència terrorista d'ETA i la manera d'eradicar-la. Hem sorprès la majoria dels nostres representants polítics, sobretot els qui tant s'agraden de dir-se «grans partits nacionals», en fora de joc. Dels uns, ens ha sorprès l'alegria amb què ens anunciaven un procés de pau que s'ha ensorrat de sobte: encara no ens han dit en quin fonament basaven el seu optimisme. Dels altres, ens ha escandalitzat la utilització partidista d'una qüestió que, més que cap altra, hauria de ser objecte de consens per damunt del legítim pluralisme.

No podem, tanmateix, atribuir una importància excessiva a les paraules contundents i a les escenificacions espectaculars. Ja s'ha fet popular la vella idea de Romanones segons la qual, en llenguatge parlamentari, dir «mai més» vol dir «durant unes setmanes» o, potser, «uns mesos»... Concretament, en el fons de la duríssima confrontació d'aquests dies entre els dos partits espanyols més votats, fàcilment podem entreveure dues unanimitats. Amb matisos diferents, és clar. Una, esperançadora. L'altra, decebedora.

Hi ha una esperançadora unanimitat en el rebuig total de la violència. No podia ser altrament. Ho expressin d'una manera o d'una altra, accentuin més el desig de pau o el de derrota dels violents, tots volen que callin definitivament les armes. En això estan més d'acord que no sembla.

Però... i què ve, després? Sota l'amenaça de les bombes i les pistoles no hi ha diàleg possible. Fer servir com a mitjà la violència corromp tota aspiració. Però... i sense bombes ni pistoles... serà possible dialogar? Qui està disposat a seguir el consell de Joan Pau II de fer atenció a les legítimes aspiracions insatisfetes, que no justifiquen la violència, però en creen la temptació? Em temo —i no ho desitjo— que en això també es dona una unanimitat de fons, però negativa. Decebedora, com deia.

Ara mateix

RIGOR

IMPLICACIÓ

finques.
GRAU

CONFIDENCIALITAT

TRACTE PERSONAL

**ADMINISTRACIÓ DE FINQUES especialitzada en
EDIFICIS EN LLOGUER**

Via Augusta, 64 - 66, entlf. - Tel. 93 217 78 88 - www.finquesgrau.com